

קובץ שופר הרשב"י ברך ד'

ספר זוהר השבת המחולק

מחלק לפרשיות השבוע, כ-3-4 דפים בשבוע,
ובכך תוכל כל שבת לזכות למאה מליון שנה תורה.
כל המאמרים של הזוהר הקדוש על שבת עם תרגום הזוהר ועוד,
מחלק לקטעים עם פותרות, כדי להקל על הלומד.

חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

יוצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי בעיר הקודש בית שמש תובב"א
שנת "אלף המגן תלוי עליו" [אלף המגן תלוי עליו" עם הכולל, בגימטריה: 772]
"וברך עלינו שנה טובה", - "ביאת משיח", - "קץ העולם ומשיח בן דוד",
תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

פְּתַח דְּבַר

ברוך ה', שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיְמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה שֶׁהַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, מְלַךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן, עֶזֶר בְּעַדְנוּ לְהוֹצִיא
 לְאוֹר עוֹלָם, אֶת סֵפֶר זוהר השבת.

בְּרָצוֹנֵנוּ לְהַבְהִיר לְלוֹמְדִים הַיְקָרִים אֶת מִטְרַת הַסֵּפֶר
 וְאֶת הָאִפֶּן שֶׁבּוֹ מְמַלֵּךְ לְלַמֵּד אֶת הַסֵּפֶר.

סֵפֶר "זוהר השבת" לְמַעֲשֵׂה הוּא פְּרִי רַעֲיוֹנוֹ שֶׁל
 הָאֲדָמוֹר מֵהָאֱלֵמִין שְׁלִיט"א, הָעוֹמֵד בְּרֹאשׁ וּבְנִשְׂיָאוֹת
 מְפַעֲלֵינוּ, "מְפַעֵל הַזוהר הָעוֹלָמִי", לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת.

הָרַעֲיוֹן הוּא שֶׁכָּל אָב וְרֹאשׁ מְשַׁפְּחָה, יוֹכֵל לְלַמֵּד
 עִם בְּנָיו בַּעֲת סוּעָדָם יַחַד אֶת סְעוּדַת שַׁבָּת, אֶת עֲנִינֵי
 הַשַּׁבָּת וְהַלְכוֹת הַשַּׁבָּת בְּזוהר הַקְּדוּשׁ עֲצֻמוֹ, וְזֶה גַם
 מִתְרַגֵּם לְלִשׁוֹן הַקְּדוּשׁ, לְמַעַן יוֹכֵל כָּל אֶחָד לְהַבִּינוּ.

הָאֲדָמוֹר שְׁלִיט"א חֵלֵק אֶת הַסֵּפֶר לְעֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה
 פְּרָקִים, לְמַעַן יוֹכְלוּ לְגַמְרוּ פְּעֻמִּים בְּשָׁנָה. דְּהֵינּוּ,
 בְּתַחֲלַת הַשָּׁנָה בְּפִרְשַׁת בְּרֵאשִׁית לּוֹמְדִים פְּרָק א', וְכֵן
 כַּעֲבוּר חֲצֵי שָׁנָה בְּפִרְשַׁת שְׁמִינִי מִתַּחֲלִילִים עוֹד הַפְּעַם
 פְּרָק א'. אַפְשָׁר גַּם לְגַמְרוּ כָּל שַׁבָּת. דְּהֵינּוּ, שְׁלוֹמֵד כָּל
 סְעוּדָה שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים, כְּמוֹ שְׁלוֹמֵד שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים
 מִשְׁנָיוֹת בְּכָל סְעוּדָה, וּבְזֶה יוֹכֵל לְהַרְוִיחַ כָּל שָׁעָה
 בְּשַׁבָּת מֵאֶה מְלִיוֹן שָׁנָה תוֹרָה, וַיֵּאֲרַח בְּשִׁלְחָנוּ אֶת רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א בְּכָל סְעוּדַת שַׁבָּת, וַיִּרְגִּישׁ בְּכָל
 שַׁבָּת מַעִין עוֹלָם הַבֵּא.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה, הקים ועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ו, ערך מלחמה גדולה נגד המזווזות הפסולות, בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכור, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל. בשנת תשכ"ז, הקים ארגון הצלה, ונדפסו ספר, וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה על אוהרת זמן קריאת שמע ותפלה. בשנת תשכ"ח, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות. בשנת תשכ"ט, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. בשנת תשל"ב-ס"ב, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה, בשנת תשל"ד, הקים ארגון ועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשל"ה, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפסו גם כן במדריך לכשרות # 2. בשנת תשל"ה, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת. בשנת תשל"ט-ס"ג, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור, בשנת תשמ"א-ס"ד, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב, בשנת תשמ"ו יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. בשנת תשס"ג שלח לארצינו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים [בכל דיסק לערך 500 ספרים] ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים בצבא. בשנת תשס"ד שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. בשנת תשס"ד, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר רומ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר רומ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. בשנת תשס"ו - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יזם וליה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוואתם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהמ"כ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניינת אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחוברות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ו, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באדיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. - מפין מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובחול. - הקים את "קול השב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפין דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

הקדמה

"שמרו ה'שבת ו'ילמדו ה'זהר, כל קהל עדת ישראל, ובזה ודאי יזכו ל'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", ומיד נגאל, כדאיתא בשבת (דף קי"ח ע"ב): אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש, מוחלין לו, שנאמר "אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו", אל תקרי מחללו, אלא מחול לו, אמר רב יהודה אמר רב, אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה, לא שלטה בהן אמה ולשון, שנאמר "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט", וכתוב בתריה "ויבא עמלק".

אמר רבי יוחנן, משום רבי שמעון בן יוחי, אלמלי משמרו ישראל שתי שבתות כהלכתן, מיד נגאלים, שנאמר "כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי", וכתוב בתריה "והביאותים אל הר קדשי" וגו'.

ואיתא בזהר הקדוש פרשת יתרו (פ"ט ע"א): תאנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין, בשבעין ענפין דנהורא, דנהרין מכל סטרא וסטרא. מאן חמי, ענפין דנפקין מכל ענפא וענפא, חמשה קיימין בגו אילנא, פלהו אנפין בהו אחידן. מאן חמי, אינון תרעין דמתפתחו בכל סטר וסטרא, פלהו מזדהרין ונהרין, בההוא נהורא דנפיק ולא פסק.

[ובתרגום ללשון הקדש: שנינו, ביום הזה שהתורה מתעטרת בו, מתעטרת בכל, בכל אותן מצוות, בכל אותן גזרות וענשים, בשבעים ענפים של אור שזוהרים מכל צד וצד. מי ראה הענפים שיוצאים מכל ענף וענף, חמשה עומדים בתוך האילן, וכל הפנים אחוזים בהם? מי ראה אותם שערים שנפתחים בכל צד וצד, וכלם זוהרים ומאירים באותו האור שיוצא [לא פוסק?]

כל כרוזא נפיק, אתערו קדישי עליוניו, אתערו עמא קדישא, דאתבחר לעילא ותתא. אתערו חדוותא לקדמות מאריכוו. אתערו בחדוותא שלימתא. אודמנו בתלת חדוון, דתלת אבהו. אודמנו לקדמות מהימנותא, דחדוה דכל חדוותא. זכאה חולקכוו, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ורותא לכוו, מכל עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, "ביני ובין בני ישראל".

[ובתרגום ללשון הקדש: קול הכרוז יוצא: התעוררו קדושים עליונים, התעוררו העם הקדוש שנבחר למעלה ולמטה, עוררו שמחה כנגד רבונכם, התעוררו בשמחה שלמה, הזדמנו לשלש שמחות של שלשת האבות, הזדמנו לקראת האמונה של שמחת כל השמחות. אשרי חלקכם,

הקדמה ♦ זֵהר הַשֶּׁבֶת

ישׂראל קדושים, בעולם הזה ובעולם הבא! זוהי ירֶשָׁה לְכֶם מִכָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים ומְזֻלוֹת. וְעַל זֶה כָּתוּב "בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

אָמַר ר' יְהוּדָה, הֵכֵי הוּא וְדָאֵי. וְעַל דָּא כְּתִיב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וְכַתִּיב (ויקרא ט) "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה'". וְכַתִּיב, (ישעיה נח) "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקָדוֹשׁ ה' מְכֻבָּד".

[ובתרְגוּם ללִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּרְ הוּא וְדָאֵי. וְעַל זֶה כָּתוּב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וְכַתִּיב (ויקרא ט) "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה'". וְכַתִּיב (ישעיה נח) "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקָדוֹשׁ ה' מְכֻבָּד".]

תַּאנָּא, בַּהַאי יוֹמָא, כָּל נִשְׁמַתִּיהוֹן דְּצַדִּיקָיָא, מִתְעַדְנִין בְּתַפְנוּקֵי עֵתִיקָא קַדִּישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְרוּחָא חָדָא מִעֲנוּנָא דֵּהֵהוּא עֵתִיקָא קַדִּישָׁא מִתַּפְשָׁטָא (ההוא מתפשט) בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין, וְסֻלְקָא וְנַחְתָּא, וּמִתַּפְשָׁטָא לְכֻלְהוּ בְּנֵי קַדִּישִׁין, לְכֻלְהוּ נְטוּרֵי אֹרִייתָא, וְנִיחִין בְּנִיחָא שְׁלִים, מִתְנַשֵּׁי מִכְּלָהוּ, כָּל רוּגְזִין, כָּל דִּינִין, וְכָל פּוֹלְחֵנִין קִשְׁיִין. דָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה יד) "בְּיוֹם הַיָּמִים ה' לָךְ מִעֲצָבָךְ וּמִרְגָזְךָ וּמִן הָעֲבוֹדָה הַקָּשָׁה", בְּגִינֵי פִּדְ, שְׁקִיל שַׁבְתָּא לְקַבֵּל אֹרִייתָא.

[ובתרְגוּם ללִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: שְׁנִינָא בְּיוֹם הַזֶּה כָּל נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים מִתְעַדְנִים בְּתַפְנוּקֵי הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ, נִסְתֵּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, וְרוּחַ אַחַת מִהֶעֱנָג שֶׁל אוֹתוֹ הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ מִתַּפְשָׁטָא (ההוא מתפשט) בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעוֹלָה וְיוֹרְדָת, וּמִתַּפְשָׁטָא לְכָל הַבְּנִים הַקְּדוֹשִׁים לְכָל שׁוּמְרֵי הַתּוֹרָה, וְנִחִים בְּמִנוּחָה שְׁלָמָה, נִשְׁפָּחִים מִכָּל הַרְגָזִים, כָּל הַדִּינִים וְכָל הָעֲבוֹדוֹת הַקָּשׁוֹת. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שם יד) "בְּיוֹם הַיָּמִים ה' לָךְ מִעֲצָבָךְ וּמִרְגָזְךָ וּמִן הָעֲבוֹדָה הַקָּשָׁה", מִשׁוּם כִּרְ שְׁקוּלָה שַׁבָּת כְּנֶגְדַּת הַתּוֹרָה].

וְכָל דְּנִטִיר שַׁבְתָּא, כְּאִילוּ נְטִיר אֹרִייתָא כְּלָא. וְכַתִּיב (ישעיה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבָּת מִחֻלְלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִמַּעֲשׂוֹת כָּל רָע". אֲשַׁתְּמַע, דְּמֵאֵן דְּנִטִיר שַׁבָּת, כְּמֵאֵן דְּנִטִיר אֹרִייתָא כְּלָא.

[ובתרְגוּם ללִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: וְכָל מִי שְׁשׁוּמֵר שַׁבָּת, כְּאִילוּ שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. וְכַתִּיב (ישעיה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבָּת מִחֻלְלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִמַּעֲשׂוֹת כָּל רָע". נִשְׁמַע, שְׁמִי שְׁשׁוּמֵר אֶת הַשַּׁבָּת כְּמִי שְׁשׁוּמֵר כָּל הַתּוֹרָה].

וּבְזוֹהַר שֵׁם (פ"ט ע"ב): אָמַר לִיה, [רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יוֹדָאִי] חֲטִיד, לִית עֲלֵמָא אֱלָא לְאִינוּן חֲבֵרִיא, דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרִיתָא [חֲטִיד, לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלּוּ הַחֲבֵרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה] וְיַדְעִין סְתִימֵי אֹרִייתָא. [וְיוֹדְעִים הַסּוּדוֹת שֶׁבַּתוֹרָה].

וּמִכָּל דְּבָרֵי חַז"ל אֵלּוּ רוּאִים, שְׁלֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלּוּ הַחֲבֵרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְלוֹמְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמִקְדָּשִׁים עֲצָמָם בְּלִימּוּד הַסּוּד בְּשַׁבָּת קוֹדֶשׁ.

עַל כֵּן, אוֹדָה ה' בְּכָל לַבֵּב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה, עַל שׁוֹכְנֵי לְהַגִּיעַ עַד הַלוּם, יְמֵי שְׁנוּתֵינוּ כְּצֵל וְכַחלוּם יַעוּף, וְלִפְנֵי כְּאַרְבָּעִים שָׁנָה, חִשְׁקָתִי מֵאֵד לְזִכּוֹת אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ, וְכִמָּה הִרְפַּתְקָאִי דְּעַדוֹ עֲלִי, וְזִיכְנִי ה' יַתְבָּרֵךְ, בְּשַׁנַּת תַּשְׁכ"ט, לְהַדְפִּים אֶת הַסִּפְר

"נפלאות הזוהר", של הזה"ק רבי יודל ראזנבערג זי"ע, ועוד ספרים רבים, ולפני כעשרים ושש שנים, התעוררתי לפרסם את דבר למוד הזוהר הקדוש בכל העולם, שכל אחד ילמד, ויתעורר, ויתלהב לבו, לעבודת הקדוש ברוך הוא, וילקרב הגאולה ברחמים, כהבטחה שנאמרה משמים לרבי שמעון בר יוחאי זיע"א: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכמה כחות והשקעה מסרנו על זה, במשך כחצי שנה נסעתי כל יום כארבע שעות נסיעה וטלטולי דרכים, שעתים הלוך ושעתים חזור למונסי, ששם שכרנו חדר, כדי שלא ימצאו אותי, ולא יפריעוני בעבודה הקדושה הזו, ועבדנו על הזוהר הקדוש כל יום שתיים עשרה שעות, יחד עם עוד אברך, ולזה לקחתי הלוואת כעשר אלף דולר (בערך של אז, שהיום נחשב כששים אלף דולר). וכל זה עלה במאמצים גדולים, ובאמצע נשבר המחשב כמה וכמה פעמים, ואחר כך תיקננו כמה וכמה פעמים, ועוד פעם נשבר, וקנינו מחשבים חדשים, וגם הם התקלקלו, וכל כך הרבה הפרעות ומניעות היו לי, ושכרנו מכונת צלום מחברה עם בטוח, ועוד היה איש מחשבים צמוד, וכל הזמן היה הפרעות וקלקולים מה שאי אפשר לתאר, ויש הרבה מה לספר... עד שכבר פשוט לא רצו אנשים, ופחדו לעבוד על זה, שהפסידו על זה הרבה כספים, וכך נשארה העבודה באמצע, שלא היה מי שמוכן להמשיך במסירות נפש, ובהביטי על זה שבתאי ואראה, כי בלי תפלה חזקה מאד, ותחנונים לה' יתברך, אי אפשר להצליח (וכמו שאכתב בהמשך), והנראה שכדי לזכות לסיעתא דשמיא מיחדת צריך גם זכות ארץ ישראל שתצטרף, ואוירא דארץ ישראל מחפים, וכנראה שמשמים המתינו עד שאשוב מגלות אמריקה לארץ הקדש, וכמו שידוע מהבן איש חי זי"ע שצוה להדפיס את ספריו הקדושים דוקא בארץ ישראל, שכח קדשתה מסייע ומגן.

לפני כשלוש שנים נסעתי לציון הרשב"י, ושהיתי בצפת בדירה המשקיפה על ציון הרשב"י זי"ע. ואמרת שלש פעמים תהלים כל יום במשך שלשה ימים רצופים,

שבחי אדונינו התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם המקובל האלוקי רבי יעקב אבוחצירא זי"ע, מלקטים מספרו דורש טוב עמוד (ע - ע"ג) וזה לשונו: ושבח הרשב"י גדול מכל בני אדם, לפי שבגמיו של רבי שמעון בר יוחאי היו אפילו תינוקות יודעים דרך הסוד כראוי וכל בני הדור היו מטמינים סודם בלבם, באמת הרשב"י עליו השלום גלה סודו בכל העולם עד שאפילו תינוקות של בית רבן היו יודעים אותו. עוד שם: ידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דרבי שמעון גדול מכל העולם, ומדורות הראשונים שעברו מאדם ועד נח ומשת ומאבות העולם ומן הסנהדרין. עוד שם: ולעולם זכות הרשב"י היא העומדת עמנו בגלות עד שיבוא מלך המשיח וז"ה "כסאך" (תהלים מ"ה ז) דהיינו שמך חקוק בפסא הכבוד "אלקים לעולם ועד", וזכותך שהיה חשוב כמשה רבינו עליו השלום תעמד לזה השבט עד שיבוא מלך המשיח

א. וכמו שכתב רבינו בחיי בספרו כד הקמח ערך תורה, וז"ל: התורה צריכה התבודדות הוא שאמר שלמה (משלי י"ח א) "לתאוה יבקש נפרד" וגו', ונראה לי פירושו כי מי שמתאוה לתורה יבקש שיהיה נפרד ומתבודד, כי זה מתנאי הלימוד להיות לפעמים נפרד מן החברים, מתבודד ומתיחד עם שכלו, ואם עושה כן "בכל תושיה יתגלע" כלומר יתגלה ויתפרסם בקי ושלם בכל החכמות, עיי"ש.

ב. והגם שבי"ה הדפסנו כמה ספרים, כמו שר ועונש ותיקון הברית, ועוד רבים עם זה"ק וביאורי הזוה"ק, אמנם הזוהר עצמו לא זכינו להדפיס (ראה לקמן בהערה ח).

ג. כתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלוך, מרא דרזין, מן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים.

עם תענית דבוריו, והימים היו ל"ב ול"ג ול"ד לעמר, כדי שזכות הרשב"י תסיעני, וסך הכל סימתי את התהלים תשע פעמים [כמנזן תש"ע, שבשנה זו נפתחו השערים (כך עשיתי 3 פעמים בשנה אחת)], עד שזכיתי לראות ישועות ונפתחו השערים, ונתקיימה בי תפלת דוד המלך עליו השלום, "הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם" (תהלים י"ב ב), שה' יתברך מושיע, כאשר האדם גמר בלבו להיות חסיד ולכונן מעשיו רק לשם שמים, ועוד "כי פסו אמונים מבני אדם", כאשר מחליט בלבו לא לסמוך על בשר ודם, אלא כל בטחונו בה' יתברך, בלתי לה' לבדו. וכמו שכתוב בזהר הקדוש פרשת ויקהל (דף קצ"ח עמוד א' ועמוד ב') על הפסוק (תהלים קמ"ו ה'): "אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלקיו" (עין שם ותמצא אור גדול).

וכאשר ראיתי את דברי הפה החיים (סימן קנ"ו סקי"א), שהביא את דברי אליהו הנביא זכור לטוב (אליהו זוטא פ"א), לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר "בפשע יעקב כל זאת" (מ"כ פ"ק א' פסוק ה') וכתב שם: ועל כן, צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסוק בו בתורה בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים" (תהלים פ"ק י"ט, י"א).

ובספר שיח יצחק (חלק א' דרוש בענין ב' ננין של ויהי בנסע וכו' אות לה), כתב, וזה לשונו: אבל על ידי התורה, אם היו עוסקים בה ישראל רבם, אז לא היה אמה ולישוז שולטת בהם, וכמו שכתוב (בפרק קמא דבבא בתרא ח' ע"א) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", אם כולם או רבם יעסקו בתורה, אז "עתה אקבצם", אבל אם מעט הם, אז "ויחלו ממשא מלך ושרים", שהמצוות מגינות עליהם לפי שעה, וכמו שכתוב במדרש איכה רבתי "וצבא תנתן על התמיד בפשע, בפשעה של תורה, אימתי אמות העולם גוזרים וכו', בשעה שמבטלים מתלמוד תורה, ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה מאי דכתיב "וראו כל עמי הארץ כי שם יהיה נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י'), אלו תפלין שבראש. [ונראה

בחושיבניא, שאי אפשר לדעת עד כמה חשוב לפני השם יתברך אמירת התהלים שאמירתה עולה בחשבון אלף שנים. אם בן אדם פשוט אומר שלש פעמים תהלים ברצף עם תענית דיבור ועושה כן שש פעמים [גם לא רצופים] עולה לו כאילו התענה 1101 שנה. וכמו שאומר "לא יעול גבוהתך בחושיבניא" – שאי אתה יכול להבין, אבל המעלה – עד כדי ששונה כמו "לו יתיה גבר שנין אלפין", ואל תתמה כיצד מוצאים רמזים בפיוט, – שכידוע נאמרו בקדושה עליונה, וידוע המעשה ששר שירות ותשבחות להש"ת וכחום היום הפשיט מעט שרוליו – ושלח לו רבינו האר"י שישוב ללבוש

במהרה בימינו אמן. (ושם בפסוק ה' על כן משחק ... שמן שישן מסביר, מרמז על הרשב"י הקדוש).

ד. ואמר המקובל האלוקי רבי יצחק אלפיי ז"ע: מקובלנו שתענית הדיבור כפי שנוהגים בכל יישוב ויישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שוה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו 3 ימים יוצא 195,000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות. ועל זה אפשר להמליץ את הפיוט של הצדיק הקדוש המקובל רבי ישראל נג'ארה ז"ע (צפת ה' ש"י 1550 – עוה ה' שפ"ה 1625 לערך). מזמירותיו הפיוט הקדוש "ה ריבון עלם ועלמאי" בארמית, ששרים אותו בשבת, לו יתיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבוהתך

כּוֹנְנָתוֹ, שֶׁתְּפַלֵּין שֶׁל יָד מְרַמֵּז עַל עֲשִׂית הַמְצוּוֹת, וְאֵלּוֹ תְּפַלֵּין שֶׁל רֹאשׁ מְרַמֵּז לְתַלְמוּד תּוֹרָה, וְרַק עַל יְדֵי תְּפַלֵּין שֶׁל רֹאשׁ כְּלוּמָר תְּלַמּוּד תּוֹרָה, יְפוּל פֶּחַד עַל כָּל אַמוּת הָעוֹלָם].

וְכַמָּה צַעַר יֵשׁ בְּעוֹלָם, וְכָל יוֹם רַח"ל מְלֵאִים מִכְּתָבִים בְּדוּאָר, וְהַעֲיָנִים בּוֹכוֹת וְהַלֵּב נִקְרַע, וּבִפְרָט הָאֶסוֹן הָאֲחֵרוֹן [כ"ט כְּסֵלוֹ תשע"א] שֶׁנִּשְׁרַפּוּ לְמַעַלָּה מְאַרְבָּעִים יְהוּדִים חַיִּים, דָּבַר שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהַכִּיל וְלְהַבִּין, וּבּוֹדָאֵי בְּמוֹתָם כִּפְרוּ עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְהַצִּילוּ אוֹתָנוּ מִגְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, אֲדָּ אָנוּ מְכַרְחִים לְקַיֵּם "וְהַחִי יִתֵּן אֶל לְבוֹ"וֹ, וְלָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְעוֹד עֲדִין

רז"ל בפרקי רבי אליעזר ובשעה שכורתין עץ אילן שעושה פרי, הקול יוצא מסוף העולם ועד סופו ואין הקול נשמע וכן בשעה שהנפש יוצאה מן הגוף. ובספר חסד לאברהם (מעין ה - נהר י"ז) כתב, וז"ל: וזה שכתוב "כי תצור על עיר ימים רבים" וגו', שהאל יתברך מדבר עם מלאך המות שהולך ומסטיין לאדם למעלה, וזה שכתוב, "כי תצור על עיר" שהוא האדם להלחם בטענותיו, ותראה שבפעם שיש בתוכו מגולגל שום רוח, לא תשחית את עצה "כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור", ר"ל אותו העץ הוא ממש האדם, לבא מפניך במצור שבסיבתך אתה רודף אותו להזיקו, הוא נכנס במצור ההוא של העץ לשמור עצמו ממך. והענין כשהרוח הולך נע ונד בתוך כף הקלע בורח מן השטן, ומכניס עצמו בדומם או בצומח במקום הגזוז עליו והראוי לו, ואז כשנכנס בגוף אין יכול להזיק לו השטן, וגם כן תבין הפסוק "אסוף אסיפם" וגו', וגם כן פסוק "ואספת דגנך" וגו' פירוש באכילת הצומח ואכלת ושבעת, שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנו, תאסוף הנצוצות המובלעות בתוכו שהם דגנך וגו' דגנך ממש [כמו שכתב הבעש"ט דהא דאדם בוחר פרי מסויים מתוך שק תפוחים וכדומה זה מפני ששייכות הניצוצות הנמצאות בפרי זה דוקא לנשמתו דוקא וח"ו אין זה על דרך המקרה (ראה באריכות בהקדמה לשו"ת זבחו זבחי צדק מה שמביא מכתבי האר"י ז"ל)], ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואחר כך ואכלת ושבעת שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנה, השמרו לכם אם לא תשמרו דברי תורה וסרתם וגו', ועצור את השמים וגו' שישאר העולם יבש, והאדמה לא תתן את יבולה ויהיו הנצוצות מובלעים בתוכה, וזהו ואבדתם מהרה כי זהו האיבוד שלהם, וזה שאמרו רבותינו ז"ל גדול יום גשמים כקבוץ גלויות כמו שיתבאר לקמן (נהר כ"ח בס"ד). ואם תהיה הנשמה יותר רעה, יורידו אותה לדומם, והאדם שיש לו קורבה עם נשמתו מתקן אותה ומוציא אותה מהמצרים האלו, כי היותר קשה שבגלגולים הוא גלגול באבן דומם יבש שלא יוצא

בגדים העליונים - כי המלאכים ירדו לשמוע שירתו וכאשר הרים השרוולים פרחו להם. ומיד תיקן הענין ושב לקדמותו. ה. ובשריפה הזאת נשרפו למעלה מחמש מיליון עצים, חמישים אלף דונם, ושנים עשר אלף אנשים גלו מבתיהם, וכל זה צריך לעורר אותנו, ועלינו ללמוד את הכתוב בתורה, (דברים פרק כ' י"ט) "כי האדם עץ השדה" שמרמז על ישראל כמו שאמרו חז"ל על ישראל "אתם קרויים אדם". ובזוהר (חלק ב דף ס' ע"ב), וז"ל: ואין עץ אלא תורה, דכתיב (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואין תורה אלא קודשא בריך הוא, רבי אבא אמר אין עץ אלא קודשא בריך הוא, דכתיב (דברים כ' ט) כי האדם עץ השדה עץ השדה ודאי, דא עץ שדה תתפוחין קדישין, [כאן מרמז דקודשא בריך ואורייתא וישראל חד הוא, דכולם נרמזים בעץ השדה], וכד אתגלי זיו יקרא דמלכיהו עליהו, כדן וישלך אל המים וימתקו המים, מאי וימתקו המים, דקטיגורא אתעביד סניגורא. אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא כד עאלו ישראל בקיימא דקודשא בריך הוא, לא עאלו כדקא יאות, מאי טעמא, בגין דאתגזרו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא, כיון דמטו הכא מה כתיב, שם שם לו חק ומשפט, תמן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגליא רשימא דלהון, ואקרון חק ומשפט, חק כמה דאת אמר (משלי לא טו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ומשפט כמה דאת אמר (תהלים פא ה) משפט לאלה"י יעקב, ושם נסוהו, בההוא את קדישא, כמה דאת אמר כי חק לישראל הוא, בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטרא קדישא, עד כאן לשון הזהוה"ק. ובפירוש הרקאנאטי (על התורה - פרשת שופטים) כתב, וטעם לא תשחית את עצה כבר ידעת מאמר רבותינו ז"ל אין לך כל עשב ועשב למטה וכו' והנה בהשחיתו למטה פוגם למעלה אמנם אם אינו טוען פירות כבר פסקו כחו והבן מאמר רבותינו ז"ל לא שכיב שכבת ברי אלא דקץ תאינתא בלא זמניה וזהו כי האדם עץ השדה כפשוטו ואמרו

מִצְפִּים אָנוּ לְגֶשֶׁם, וְאָמְרוּ בְשֵׁם אֶחָד מִגְדוּלֵי הַדּוֹר שְׁלִיט"א, שִׁוְתֵר מַעֲצִירַת גְּשָׁמִים יֵשׁ לָנוּ לִירָא וְלִפְחָד הַיָּאָד לֹא נִשְׁמָעוֹת תְּפִלוֹתֵינוּ בְּמָרוֹם, וְהָאֵם אָנוּ כָּל כֶּף גְּרוּעִים רַח"ל?

וַיְבַהֲלוּנִי רַעֲיוֹנֵי, וְרוּחֵי תִהְמָה, וְשָׂרְעָפֵי לְבִי בְּעָרוּ בְּקַרְבִּי, וְאוֹמֵר, לֹא עַת לְחִשּׁוֹתַי וְאֵין בְּמָה לְכַסּוֹת, עַל כֵּן דְּבָרֵי דְּוֹד הַמֶּלֶךְ צִוּוֹנִי (תְּהֵלִים קי"ט מ"ו) "וְאֶדְבָּרָה בְּעַדְתִּיד

לחבירו אולי על ידו יזכה חבירו גם כן, ויעזוב דרכו הרשעה, ושב ורפא לו.

אוויר העולם מלא נשמות שאין להם מנוחה בעולם העליון

ג) והנה פה בפרק זה אכתוב קצת בקצרה עונש הנשמה שאדם פוגם בה בעוונותינו הרבים. דע, כי אוירא חללא דעלמא הן מלאים מנשמות בני אדם שאינם יכולין עדיין לבא למקום מנוחתן, וכמו שהעידו תלמידים של הרב האר"י ז"ל שהיה אומר להם:

האילנות והשדות מלאים רבבות נשמות שמתחננים לתיקון

ד) דעו, כי אוירא דעלמא וחללה הן מלא נשמות הנדחין שאינם יכולין לבא עדיין למנוחתם. ופעם אחת הלך האר"י ז"ל ללמוד תורה בשדה, וראה הוא בעצמו שכל האילנות היו מלאים נשמות בלי מספר, וכן היו על פני השדה, וגם על פני המים היו כמה רבבות נשמות.

ה) ושאל אותם הרב האר"י ז"ל מה טיבם כאן, והשיבו, שנדחו מחוץ לפרגודא קדישא, בעבור שלא עשו תשובה על פשעיהם והיו מונעים את חבריהם מלעשות תשובה, והיו נע ונד בארץ ובאוירא דרקייע, זה בכה וזה בכה, ועכשיו היו שומעים בת קול המכריזים בכל העולמות שיש איש אחד צדיק בארץ האר"י ז"ל אשר יש כח בידו לתקן הנשמות הנדחות, ועל כן נאספו לכאן לבקש ממנו לרחם עליהם לתקן אותם, כדי שיוכלו לבא למקום מנוחתם ולא יסבלו עוד צער גדול כזה. והבטיח האר"י החסיד ז"ל לעשות לטובתם מה שהוא באפשרות, וסיפר אחר כך האר"י ז"ל לתלמידיו המעשה הזה, כי ראו שהאר"י ז"ל שאל להם להנשמות, ולא ידעו למי שואל ומי היה המשיב, עד כאן לשונו.

תפלת הצדיק שמתפלל בכוונה, עולה למתחת כסא הכבוד, ושם מתדבקים אליה נשמות נדחות ועולין עמה

ו) ובחיבורו כתוב, שאלו הנשמות היו יכולין להעלות אותם בתפלה של צדיק, כיון שהצדיק מתפלל

ממנו תועלת, שנאמר "אבן מקיר תזעק", לצאת אותה הרוח ממקומו, וכמו נבל שנאמר "וימת לבו ויהי לאבן", שבא בגלגול בנבל שהיא נשמת בלעם, ולזה יונוס ויומבירוס בניו, עשו את העגל כמו שיתבאר לקמן בס"ד, עכ"ל.

היוצא לנו מזה, כי העץ מרמז על עץ החיים שהיא התורה הקדושה, וכן על נשמת האדם ועוד על גלגולי הנשמות, והכל קשור זה בזה, וכמו שאמרו חז"ל שאין השריפה מצויה אלא במקום ביטול תורה, וכן אמרו חז"ל שבמקום שיש חילול שבת מצויה הדלקה, ועלינו להתחזק בלימוד התורה ושמחת ש"ק. וידוע שהרשב"י החמיר גם בדבורי חול בשבת שאסור (כמוא בתוס' שבת). על כן צריכים אנו במיוחד להתחזק בלימוד התורה, ובלמוד הזה"ק בשבת קודש. וכל הגאולה תלויה בתיקון הנשמות שכידוע שמסובב הסיבות לבלתי ידח ממנו נידח, על כן התיקון הגדול ביותר זה להרבות בלימוד תורה לשמה, וזה בא רק על ידי לימוד הזהר הקדוש, כי בלי לימוד הזהר הקדוש אי אפשר ללמוד תורה לשמה (כמבואר בזה"ק), וזה יתבטלו וישרפו הקליפות, וממילא לא יהיו שריפות גשמיות, ויקבץ נידחיו מארבע כנפות הארץ, ויוליכנו מהרה קוממיות לארצינו בב"א.

ו. ובספר הקדוש "קב הישר" פרק ה' כתב זה לשון קדשו:

במצות התוכחה מתקיימת מצות "ואהבת לרעך כמוך"

א) "ואהבת לרעך כמוך", אמרו רבותינו זכרונם לברכה, זה הוא הפסוק שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל שעושה איזה חטא ועון, שצריך להוכיחו על זה, כי נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה.

צריך להודיע לחבירו אולי יזכה ושב ורפא לו ב) אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים שבאים על נשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע

נגד מלכים ולא אבוש", כי לא דברי המה אלא דברי רבותינו ז"ע אשר העניקו חמה בגובהם, ועצרו חמה בשוועם, וממיהם אנו שותים, ומפיהם אנו חיים, הלא המה אנשי השם גבורים אשר בארץ המה, רבנו משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל ממני התורה, [אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי בדורו, היה הולך רגלי לקבל פניו הטוהרים מהלך אלפי קילומטרים] והוא ברוח קדשו לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסקה, שבכת הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש, לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן, תקן בשיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסקה כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בשיבתו, ופותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... וצוה לגדולי הדור, ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

ולפני מאה ואחד שנים חי בינינו קדוש ה' התיידי בדורו! אשר כל גדולי מזרח ומערב נאותו לאורו, מרו הרי"ח הטוב ז"ע, וכה כתב בספרו הקדוש בן איש חי: (פרשת שמות שנה שניה), וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל: הגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה

עיניו של האריז"ל כמעט כהו מראיית רבבות נשמות שעלו מקבריהם לעלות למעלה (ט) וכן סיפר החסיד ר' גדליה ז"ל, אחד מתלמידי האריז"ל לחביריו, שבכל ערב שבת היו הולכין חוץ לעיר לקבלת שבת. והיה פעם אחת מספר הקדוש האריז"ל נפלאות מה שראה כמה וכמה פעמים כשהיה עומד על ראש ההר שהיה מחוץ לעיר, ועל אותו ראש ההר ראה כל הבית חיים של קהלה קדושה צפת תבנה ותכונן במהרה בימינו, וראה חיילות של נשמות שעלו מהקברים לעלות למעלה, לגן עדן של מעלה, וכן ראה כמה רבבות נשמות לאין מספר שירדו כנגדם, והם הנשמות יתרות שנתוספים באנשים כשרים בכל שבת, ומתוך רוב בלבול ועירוב הנשמות וחיילות עצומות לאין מספר כמעט כהו עיניו מראות, והיה מוכרח להעצים עיניו, ואף על פי כן ראה אותן בעינים סגורות.

ז. וכן הגה"ק מבעלזא רבי יהושע רוקח זצוקללה"ה

בכוונה אז תפלתו עולה למעלה תחת כסא הכבוד. ואז מתלבשים באותה התפלה כמה נשמות ומתלויים בהדי אותה תפלה.

ז) כמו שכתב הזוהר בסוד הפסוק "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כמה נשמות מתעטפין ומתבקין בתפלה של עני, ואין תפלה יותר חביב קמיה הקדוש ברוך הוא כמו תפלה של עני, ותפלה של צדיק, שעולין בלהב גדול ונורא השורף סביבו. והסטרא אחרא מתיירא להתקרב למקום תפלת העני ותפלת הצדיק, ועל ידי כן הנשמות הנדחות עולין עם התפלה.

כאשר נשמת הצדיק עוברת דרך הגיהנום, מתאחזין בה נשמות האבודות ועולין עמה

ח) וזהו הענין ממש בנשמת הצדיק, שכיון שנפטר מהעולם עובר דרך הגיהנום כדי שבזכותו בהעבירו דרך שם יתאחזו בו נשמות האבודות ויעלו עם נשמת קדישא דא [נשמה קדושה זו].

פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערף של יומו של ה' תפרד ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערף ימי החול (מצא חן במדר).)

וגדול המקבלים שחי בדרנו מבעלי רוח הקדש, ממעתיקי השמועה רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל", עכ"ל (דרך צדיקים) וי. ופסק הגה"ק הפה החיים (קני"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב (שיר השירים ב, ד) "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עפ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בויגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערף שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכה החיים (סימן קני"ה סקי"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא, בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה, בשעה אחת מה שלא

(למרות שמצד גדולתו שאין לשער היה ראוי לכינוי זה, כמפורסם), ומחמת זה לא כתבו כן גם על בנו אחריו האדמו"ר השלישי רבי יששכר דוב רוקח זצ"ל. והנה, בשנת פטירתו של רבי יהושע רוקח זצ"ל שהיתה שנת תרנ"ד, היה אז רבינו יוסף חיים זצ"ל בעל הבן איש חי, כבן ששים שנה לחייו. והוא דבר פלא שבאותו זמן עדיין לא הוציא רבינו את ספרו הבן איש חי לאור, ואם כן מהיכן שמע עליו רבי יהושע רוקח זצ"ל. אין זאת אלא שתורתו ויראתו קדושתו ופרישותו של רבינו היו מכריזים עליו מסוף העולם ועד סופו. וגם במתיבתא דרקינא היו מכריזים עליו הזהרו בבלוני ובתורתו.

ת. ושם בספר דרך צדיקים כתב הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כפיצוי וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת 'ויצא' גרעיא מהימנא (דף עה:) "ווי לאינון דאקלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מונגו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמדת תורת הקבלה.

מעיד, שהבן איש חי הוא הגדול בדורו. והסיפור הוא כדלהלן: שמעו של רבינו היה נודע כיחיד בדורו גם בפולין אצל אחד מגדולי האדמו"רים דאז, הוא הגאון הקדוש והנורא, איש האלקים ובעל רוח הקדוש, האדמו"ר השני של חסידי בעלז, רבי יהושע רוקח זצוק"ל (אשר היה נחשב כמעט כגדול האדמו"רים בדור ההוא), והוא כפי ששמעתי דבר נפלא אצל הרבה מחסדי בעלז, ומהתלמידי חכמים שבהם, (ומהם הוא הגאון הצדיק רבי יעקב גרינוולד שליט"א) ואמרו לי שהוא דבר מקובל ומפורסם וידוע ביניהם, שכאשר בשנת תרנ"ד נפטר האדמו"ר השני של חסידי בעלז, הוא הגה"ק רבי יהושע רוקח זצ"ל הנ"ל, אמר עליו בנו, הוא הגה"ק רבי יששכר דוב רוקח (מי שהיה אחר כך האדמו"ר השלישי של חסידי בעלז) שאמר לו אביו רבי יהושע הנ"ל, שלא יכתבו עליו על מצבת קבורתו יחיד בדורו (כפי שכתבו על אביו, הוא האדמו"ר הראשון רבי שר שלום רוקח זצוק"ל, שכתבו על מצבת קבורתו יחיד בדורו), אבל עליו לא יכתבו כן, מפני שהיחיד בדור הזה הוא רבי יוסף חיים הנמצא בבגדאד, והוא היחיד בדורו. וכך באמת היה שעל מצבת קבורתו של רבי יהושע רוקח הנ"ל לא כתבו יחיד בדורו

יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקונו ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: פמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארף גלותא כי הם מעבכים הגאלה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאלה (שם דרך צדיקים) 101.

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והרי"ח הטוב ז"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפינו ימי הבריאה (וכל העולם מתעלה על ידו). ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה! ערכו כפול אלה, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "זהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערף של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרינוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברינוח (עיי"ש), על בן באשר לומד ביסורים הפל כפול מאה, סך הכל לימוד זהר הקדוש שעה בשבת שונה מאה מליון שנה תורה!!!!!! ושנה אחת כ - 28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוד הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא בן ה'".

בקביעות כל שבת את כל האדרא, והסבירו, דבאדרא כלול כל העץ חיים של האריז"ל, ובלמדם את האדרא, גם חזרו על כל העץ חיים. ושמעתי בשם הגאון הגדול חסידא קדישא ראש ישיבת פורת יוסף הרב עזרא עטיה ז"ע, שנשאל הרי כתוב במדרש על הפסוק "מי הקדימני ואשלם" (איוב מ"א ג) שקודם ניתן לאדם בית ואחר שם מזוה, ניתן לו בן ואחר כך קיים מצוות מילה וכן על זה הדרך, והקדוש ברוך הוא לא חייב כלום לבן אדם, ולפי זה עדיין נשאר לאדם נהמא דכסופא, והרי כתב הרמח"ל דזה סיבת ביאת אדם לעולם שלא יאכל נהמא דכסופא, ותירץ דבאמת מה שיש לאדם זה קיום המצוה בשמחה, כי הוא מפנימיות הנפש וזה חלקו שבא מתוכו, עכ"ד. ועוד מקובל מהאריז"ל שכל השגותיו שהשיג היה רק על ידי עבודת ה' בשמחה, והיא עיקר התוכחה, וכן רוח הקודש שורה רק בשמחה, כידוע מיעקב אבינו ע"ה, ולנבואה זוכים רק בשמחה, כמו שנאמר אצל אלישע הנביא ז"ע (מלכים ב' ג' ט"ו) "ועתה קחו לי מגנן וקהי קנגן המגנן ותהי עליו יד ה'".

ט. הערה: ולכאורה יש להבין החילוק מדוע פעם אומר כחודש ימים, ופעם אומר כשנה? יש לפרש בב' אופנים, א' דלתלמיד חכם שידוע קבלה אז לימוד הפשט שלו מאוד גבוה ולכן יש יחס של כחודש ימים, ואילו למי שלא יודע קבלה אז לימוד הפשט שלו נמוך – שכאשר לומד זוהר הקדוש נחשב כשנה לערך כנגד זה. – ובאופן ב' – יש לדקדק שבתיקון ל' דיבר רק על לימוד קבלה, ובזה היחס לפשט – כחודש ימים, ואילו בתיקון מ"ג, דיבר על לימוד הזוהר הקדוש, שהוא המקור לכל תורת הקבלה, וזוהי הקדושה של הרשב"י ז"ע, בלימוד הזוהר הקדוש נחשב כשנה תמימה פשט, והיצא מכאן, שלימוד הזוהר הקדוש יותר גבוה מלימוד הקבלה, שזוהי המקור, וכמו שכתוב על רבי נחמן מברסלב ז"ע, שמתוך לימוד הזוהר הקדוש הבין כל כתבי האריז"ל – וכמו שאמרו על הגר"א ז"ע שמתוך התורה שבכתב ידע להבין את כל התורה שבעל פה. וידוע שהמקובלים הקדושים הצדיק רבי יצחק כדורי ז"ע והצדיק רבי סלמן (שלמה) אליהו ז"ע [אביו של הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל], למדו

כתב הפה החיים (סי' קנ"ה סקי"א): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל, ודלא מוסיף יסר, וצריך שיחדש בכל יום ויא מה שלא חדש מקדמת דנא, וכזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דפדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חיב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר, ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי. ובזהר הקדושי"א (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, שכל יהודי חיב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.

וכתב בספר זוהר חי, דכל אחד חיב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו בכל חלקי פרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשו"ת תורה לשמה (לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב, כי מי שחדש איזה חדוש בתורה במשך השבוע וכתבם, לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערך חדוש), כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס או לפרש פרושים פרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עפ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס,

פמלגה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתיא דנתתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדש מתרבין בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל לון קדשא בריי הוא, ולא תבין ושתקין, כדן חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - (ביאור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצאת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמלגה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדש מתרבין בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהן, כמו שפאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם].

(ענין שם באורך ובדף קע"ז ע"ב, וענין ב'סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח' וז"ל: ודברי הכל בשבת תנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריך אדם לחדש ביום השבת, ענין שם).

יא. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום התאצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדיו, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (ענין שם).

יב. בזוהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כיון דסלקין קלהו נשמתין דשארין עלייהו דישראל. סלקי וקיימיין בדיקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריי הוא שאיל לקלהו, מאי חדושה הוה לכו בההוא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושה דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדון עביד קדשא בריי הוא, כניש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו חדושה דאורייתא, דאמרת נשמתיא דא דפלוני, וקלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתי. אינון לתתא, וקודשא בריי הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - (ביאור: כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות ברמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשני מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדון עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס

וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, וזוהר הקדוש בהקדמהו (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א), כתב: דכמה צריך לזוהר שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שונה שנה בדברי הכסא מלך, ובשפת עולה לערף אלף שנה בדברי הכו א"ש חי ז"ע, ובשמחה למליון שנה בדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה בראיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיו, וגם צער כפישת היצר נחשב לסורים, [בכתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא, תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש, שונה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדישים חדושים בתורה, ובכך פל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני, הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שונה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו

בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד חכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

אמר רבי שמעון לחבראי, במטותא מניינו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא וברבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין להווא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו קלהון ואמרו רחמנא לשון רחמנא לשון רחמנא. [ביאור: אמר רבי שמעון לחבראי, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיכם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו: הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

יד. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך קעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקנים בנהו "ר וקר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב, כל העולם אומרו עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בנייהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני ודחוק כל ימיהם, ומשארת עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקים למקומות

יג. כתוב בהקדמת זוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יקמא ולייליא. בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דהווא דאשתדל באורייתא, עבדי וקיעא קדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועי' פס באורייתא).

(ובהמשך) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון דא דכווא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משירי הווא דאקרי עון באנון חבלי השווא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אחתקפת למהוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, ורחמנא לשון רחמנא. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי השווא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגבר להיות טסה להרג

הקדמה ♦ זהר השבת

10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים[1], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני", וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ובתקוני זהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקניא אפילו כחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא.

[ובתרגום ללשון הקדש: והוא שבארוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, ועל הנימה הזאת נאמר, אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה, והחוט הזה הוא חוט שסובב את ברית המילה, והברית היא נימא].

ווי לזו מאן דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה (ישעיה מ"ח) לא תהו בראה לשבת יצרה ודאישוי, מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוניהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוניהו.

[ובתרגום ללשון הקדש: אוי למי שמפריד אות ברית בין מים למים ומנע ממנו זרע, שמחזיר את העולם לתהו ובהו, יסוד הדבר - לא תהו בראה, לשבת יצרה ודאי. מים עליונים תורה שבכתב, מים תחתונים תורה שבעל פה, נימא שהיא בין שניהם זה יסוד, שהיא סוד התורה, והוא יסוד ועקר של שתיהן].

ובאר ב"שעת רצון" (להמקבל הגדול בדורו רבי שלמה הכהן ז"ע), דחלק הסוד הוא העקר של שתי התורות וכל דברי חז"ל מתבארים גם בדרך הסוד.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואליו אינו דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינו דו פרצופיו, איהו ג"ו סדרים דאתמר בה (שיר ד' יב) "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (חזקאל מו א) "היה סגור ששת ימי המעשה וכיום השבת יפתח", ובשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לווי, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגביהו דאינו נשמתינן יתירין.

שעות ביום, ובכך גם תזכה ליראת שמים שהורה. טז. דמי שמונע פריה ורביה, עונו חמור ביותר, כי מחזיר את העולם לתהו ובהו, ולפי זה מכיון שחייב לקיים פריה ורביה גם בתורה בכל חלקי הפרד"ס, על כן כאשר לא מחדש חידושי תורה, עונו חמור ונחשב כמחזיר את העולם לתהו ובהו, ולכן תיקונו הוא, אך רק כשילמד זוהר הקדוש, שבזה נחשב כמחדש חידושים בכל הפרד"ס, כמבואר בפלא יועץ.

הרחוקים שהפנקסה מצויה יותר בשביל חנוך בנייהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש. טו. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה, שבמלמוד שעה אחת וזה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

[ובתרגום ללשון הקדש: ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, הוא ג"ן סדרים, שנאמר בו "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מצד של מ' שתומה, ו' הוא נעול ב"ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת כפי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות].

ובאלו דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולמים טובים, איהי תסימא להון, ובגין דא כל המוסיה מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף לח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיה סא יא). אף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינוו נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדיו לון לישראל לתתא מזיו כבודיה.

[ובתרגום ללשון הקדש: ובאלו שלא מלוים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולמים טובים, היא שתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשא עני, ואם הוא חכם, חקמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשא עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשא יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודה].

ועין עוד בביאור מתוך מדבש שם שביאר, שכמו שצריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש, כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי זה בשבת קודש מכרח ללמוד זהר, דאין לה הוספה בלמוד התורה כמו ללמוד הזהר בשבת שנחשב למאה מליון שנה תורה.

ומדברי הזהר הקדוש מבאר, שמי שאינו רוצה ללמוד זהר מחזיר עולם לתהו ובהו, ואינו יכול לזכות לנשמה יתרה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זהר הקדוש, ורק מי שלומד זהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתרה ותוספת קדושה, ואם נמנע רח"ל מפסיד חקמתו וממנו ובכרות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.

ובכן אם רוצים אנו לזכות לשפע אלוקי קדוש, בואו וננצל את זמננו ללמוד התורה הקדושה ובפרט בשבת קודש, צא ולמד מה שכתב בספר שיח יצחק (חלק ב' דרוש לשבת פרשת בשלח אות יא), וזה לשונו: ועל כונה זו אמרו גם כן רז"ל בזמן שישאל עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מעלהו, שנאמר "יפתח יהוה לך את אוצרו הטוב" (דברים כח, יב) ובזמן שאין עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מטה. והיינו כמו שכתוב "הי רקיע

זי. ואין לך עושין רצונו של מקום יותר מלימוד הזהר הקדוש שהוא לימוד תורה לשמה. ובספר

בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים" (בראשית א, 1), שמים רומז על שפע חיות הנבראים ממנו יתברך, כמו המים שכל הצמחים גדלים מהם, וחיות הכל הוא במים. ומים עליונים שעל הרקיע הוא שפע עליון למעלה מן הרקיע, משחקים ולמעלה, והוא נפתח בשישראל עושים רצונו של מקום, כמו שכתוב "הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אני יהנה בראתיו" (ישעיה מה, ח). והוא גם פן פונת משה רבנו עליו השלום בסיום ברכתיו לישראל, במה שכתוב "אין כאל ישרון רכב שמים בעזרך ובגאנתו שחקים", (דברים לג, כו) וכמו שנאמר תחלה "ברזל ונחשת מנעלך וכימיך דבאך" (דברים לג, כה), רצונו לומר שקיימם של ישראל תלוי בתורה ובמצוות, שהוא חזקם, עכ"ל.

ועל פן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמד הזהר הקדוש "בספרא דא פקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כולם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה וי". ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה וקראתם דרוך בארץ", ובזכותיה תקיים "ה' בך ינחנו ואין עמו אל נכר". יהי רצון שיקים בנו בקרוב, "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", במהרה בימינו אמן.

מבוא למטרת הספר

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל, השם יצילנו ואין איש יודע מה יולד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות ה' ירחם. בודאי צריכים להתחזק וללמד בדברי קדשו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי

רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) זה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

באר מים חיים (פרשת תרומה אות ד), כתב: וכמאמר התנא רבי מאיר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה (אבות ו' א), כי כשאינו תורה לשמה רק כאיזה דבר אשר איננה עולה לה, ונשארת למטה בארץ, מאין יהיה כוחה להשפיע ברכה בתורה הרי אם לא עלתה לשמים לא תרד הברכה משם, עכ"ל. יח. בספר אור תורה – ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, ז), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים לג, ג), אפילו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות כו' (אבות פירק ג' משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (נח ב) שאלו תלמידיו את

זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזהר הקדוש, נצא מן הגלות ברחמים (אף ללא הבנה כלל כפדוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ללמוד ולקרא בזהר הקדוש, להצלחת כלל ישראל, ולקרב הגאולה, ולכן החלטנו להדפיס הספר זהר השבת המחלקים ל-24 פרקים לשבתות השנה, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעסוק מידי שבת בשבתו בנקל, ובשבת? ללמד עם בני ביתו הקטנים עם הגדולים, זקנים עם נערים.

ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקדשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

התורה נתנה ללמוד וללמד, בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים, דעת ה', וגם מצינו בהרבה ספרי מקבילים שמזהירים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה (ר' יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדוש, קמ"ז).

ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסוק בחכמה הלזו אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החשך מפני האור, אך שעונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ללמוד עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדוש, והנה עבור זה נשארונו גרומים מן החכמה הקדושה, ונתגבר בעונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובמהרה בקמינו "ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו (מהרצ"א מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

מי יתן והיה שיתחילו ללמוד עם הצאן קדשים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח (ספר סגלת ישראל להגה"צ רבי שבתי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה').

גם איש פשוט שלא קדש עצמו, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה כפודע כו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבזה תלמי התקרבות הגאולה, במהרה בקמינו אמן.

ולגדל חביבותיה, נסים בדברי הפך החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר כתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני, לילך אחר רוב בנין ומנין, הרי לפניך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מפל המתחרים שאחר חתימת התלמוד,

ואם יהיו כל המחברים בפה מאזנים אחד וספר הזוהר לבדו יעלה בפה שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף זי"ע דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים עכ"ל.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבוננו מלך המשיח, בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקוטיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו וקראתם דרור" ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו ובוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אמן כן יהיה רצון.

גודל מעלת ספורי צדיקים

א. כתב רבנו הגדול הרמב"ם ז"ל (בפרוש לאבות סוף פרק א') בענין הדבור שנתחלק לחמשה חלקים וכו' להעיר הנפש למעלות בספורים ושירות ולמנעה מן הפחיתות בעיני כל אחד ויילכו בדרךיהם וכו' וכו' כדי שיתננו פעלתם וזכרם בעיני בני אדם ויתרחקו מהם וכו', עד כאן לשונו הטהור.

ב. בספר צדה לדרך (דף ר"ב הובא ביוסף לחק תולדות יום ג'), וזה לשונו: נדע כי בזכרון מאמרי החסידות ומעשיהם תשפיל ותשוב ליוצרך.

ג. בספר דברת שלמה (מהגה"ק רבי שלמה לוצקער ז"ל במגלת אסתר), וזה לשונו: כי על ידי הדבור וזכירה שמספרים הנס, גם כן נתעורר ונמשך בחינת הנס הוא, ולכן מצוה לספר ביציאת מצרים, ולהזכיר בכל יום וכו', וכן אפילו הנס הפרטי הנעשה לאדם, שהשם יתברך עזרו מאיזה צרה, או אפילו לאדם אחר, וכשיזדמן לאדם חס ושלום כמו הצרה הזאת שיוזכיר ישועת השי"ת הנעשה לאדם והצילו מצרה כזאת, גם היום יוכל להמשיך ישועת ה' להנצל גם כעת מצרה הזאת, רק שיהיה בבטחון גדול ובאמונה שלמה, ובדבקות בה' יתברך, כמו שקבלתי מאדמו"ר זלה"ה הוא המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, עכ"ל.

ד. בספר אגרא דכלה (פרשת עקב) כתב, וזה לשונו: קבלה הוא מבעלי רוח הקדש, כאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה כגון לרפואה ולהצלחה, ולעבר במצולת ים מבלי מכשול, אזי

זְכוּר בְּמוֹ פִּי מַעֲיִן אוֹתָם הַנְּסִים בְּכִיּוּצָא בְּזֶה, שֶׁנַּעֲשׂוּ לְצַדִּיקֵי דוֹרוֹת לְרַבִּים אוּ לְיַחֲדֵי וְכוּ', שֶׁמִּסְפּוּרֵי הַנְּסִים בְּכִיּוּצָא בְּעֵינָיו, יוֹשְׁעוּ לְעֵינַי כֹּל אֶפִּילוּ בְּזוּלַת זְכוּיֹת, עַד כָּאֵן דְּבַרְיוֹ.

ה. בַּסֵּפֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת (מִהַקְדוּשׁ בַּעַל לְקוּטֵי מֵהַנ"ן בְּאוֹת א' עַרְךְ אֲרָךְ יִשְׂרָאֵל סְעִיף י"ז), מִי שֶׁהוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, זֹכֶה לְסֵפֶר סְפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מִצַּדִּיקֵי אָמֶת, וְזוֹכֵין לְטֹהַר הַמַּחְשְׁבָה עַל יְדֵי סְפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל צַדִּיקִים.

ו. עוֹד כָּתַב (שֶׁם בְּאוֹת צ' סְעִיף צ"ח), עַל יְדֵי סְפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מִצַּדִּיקִים, מִתְעוֹרֵר וּמִתְלַהֵב הַלֵּב בְּהַתְעוֹרוֹת גְּדוּלָה לְהֵשֵׁם יְתִבְרַךְ, בְּחַשְׁקֵי נִמְרָץ מְאֹד, וְכִמְהָ צַדִּיקִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים מְאֹד סְפּוּרֵי, שֶׁעָקַר הַתְעוֹרוֹת שֶׁלָּהֶם לְהַשִּׁי"ת הָיָה, עַל יְדֵי סְפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מִצַּדִּיקִים, עֵינַי שֶׁם.

ז. הַצַּדִּיק הַקְדוּשׁ רַבִּי יִשְׂרָאֵל מְרוֹז'וֹן אָמַר: "מִקְבִּילוֹת הַלּוֹלָאוֹת" בַּפְּסוּק אֶחָד כְּתוּב מִקְדָּם "הַלְלוּ אֶת שֵׁם ד'" וְאַחַר כֵּךְ "הַלְלוּ עַבְדֵי ד'" (תְּהִלִּים, קל"ה א'), וּבַפְּסוּק אַחֵר: "הַלְלוּ עַבְדֵי ד'" וְאַחַר כֵּךְ "הַלְלוּ אֶת שֵׁם ד'" (שֶׁם, קי"ג א'), לְהוֹדִיעַךְ שֶׁשְׁנֵי הַהֲלָלוֹתִים מִקְבִּילִים.

ח. וְכַעֲיִן זֶה כָּתַב הַרְבֵּי מְרֻדוּמֶסֶק וְצ"ל, סְפּוּר, מִמַּעֲשֵׂי הַצַּדִּיקִים זֶהוּ תוֹרָה, וְלָכֵן אָמְרוּ: זֶהוּ שִׁיחַתָּן שֶׁל עַבְדֵי אֲבוֹת מִתּוֹרַתָּן שֶׁל בְּנִים, כִּי נַעֲשֶׂה מִזֶּה מִשִּׁיחַתָּן תּוֹרַתָּן שֶׁל בְּנִים, וְזֶהוּ גַם כֵּן: הַלְלוּ עַבְדֵי ד' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ד', רוּצָה לוֹמַר דֶּהֲהַלּוּל שֶׁל הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ הוּא לְהַלְלוּ וּלְשַׁבַּח אֶת הַצַּדִּיקִים" (תַּפְאֶרֶת שְׁלֹמֹה, חֲנֻכָּה).

ט. וְהַצַּדִּיק הַקְדוּשׁ רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלֶב אָמַר: "עַל יְדֵי סְפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל צַדִּיקִים, מִמַּשִּׁיכִים אֹזְרוּ שֶׁל מִשִּׁיחַ בְּעוֹלָם, וְדוּחָה הַרְבֵּה חוֹשֵׁךְ וְצָרוֹת מִן הָעוֹלָם" (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת מְשִׁיחַ).

י. הַצַּדִּיק הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁלוֹם מִבְּעִלְזָא זי"ע אָמַר: "אֲזוּ נִדְבְּרוּ יְרָאֵי ד' אִישׁ אֶל רַעְהוּ וַיִּקְשַׁב ד' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתַּב סֵפֶר זְכוּרוֹת לְפָנָיו לְיְרָאֵי ד' וּלְחַשְׁבֵי שְׁמוֹ" (מִלְאָכֵי ג, טז), נִדְבְּרוּ אָמַר הַצַּדִּיק וְלֹא דִבְרוּ, כְּלוֹמַר: יְרָאֵי ד' אֵלֶּה כָּבֵד הִלְכוּ לְעוֹלָמָם, וְהֵם "נִדְבְּרִים" עַל יְדֵי אִישׁ אֶל רַעְהוּ מִהַחַיִּים, שֶׁמִּסְפָּרִים עַל אוֹדוֹתָם, וְאֲזוּ וַיִּקְשַׁב ד' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתַּב סֵפֶר זְכוּרוֹת לְפָנָיו גַּם לְאוֹתָם יְרָאֵי ד', שֶׁשִּׁפְתוֹתֵיהֶם תְּהִינָה דוֹבְבוֹת, וְגַם לְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, לְאֵלֶּה שֶׁמִּסְפָּרִים עֲלֵיהֶם.

יא. וְאַחֲרוֹן אַחֲרוֹן חֲבִיב מֵאֲמֵר הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקְדוּשׁ זי"ע, וְזֶה לְשׁוֹן קְדוּשׁוֹ: כֹּל מִי שֶׁמִּסְפָּר בְּשִׁבְחֵי צַדִּיקִים, כְּאֵלוּ עוֹסֵק בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה" (שִׁבְחֵי הַבַּעַל שֶׁם טוֹב), וְרָאָה פְּרוּשׁ עַל הַדְּמִיוֹן לְמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה בַּסֵּפֶר נִפְלְאוֹת הַתַּפְאֶרֶת שְׁלֹמֹה, (מֵאֲמֵר "יִפֶּה שִׁיחַתָּן"). לָכֵן אֲחֵי הַקּוּרָא אַחַר שֶׁהַצַּעֲתִי לְפָנֶיךָ אֶת הַמֵּאֲמָרִים הָאֵלֶּה תוּכַל לְחַזוֹת בְּעֵינַיִם פְּקוּחוֹת כִּי הַמַּעֲשֵׂיֹת נִרְמְזִים בָּהֶם סוּדוֹת עֲלִיוֹנוֹת, כְּמוֹכָא בְּזֶהַר לְעִיל.

עברו מעל מאה שנה
טהרה"צ הפקבל האלקי
רבי יודל רוזנבערג
זוקלה"ה הוציא לאור
את ספריו הקדושים
זוהר תורה, לאחר עכ"ל
ויגיעה רבה ימים ולילות
ללא הפוגה בכתב 20 שנה,
בהם סדר לקט וערוך את
ספריו זוהר התורה, לפי סדר
הפרשיות אשר בו מובאים
קטעי הזוהר המובנים גם
לפי הפשוט, במטרה שכל
יהודי ויהודי ואפילו הקטנים
שבהם יוכלו להיות מקשרים
לספר הזוהר. זכינו לפרסם
ולהוציא לאור פרשיות
אחדות מספריו, וכן טעורים
המוטקעים על ידי הגה"צ רבי
שלום יהודה גראס האדמו"ר
מהאלמין טליט"א.

רעיון חדשני יוצא לדרך ממפעל הזוהר העולמי

**שעורי דף היומי ב"זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל"
מידי יום ביומו ברדיו 2000**

**בכל יום שני משעה 5-3
על ידי הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א.**

**שיעורים בדף היומי "זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל" מידי יום ביומו,
על ידי הרב אליהו ממן שליט"א
ראש מוסדות "תורת אברהם" נצרת עילית.**

הגימטריה של "זוהר תורה" = 829
"דוד מלך ישראל חי וקיים" = 829

הגימטריה של "כולם לומדים בזוהר" = 447
"יביא מטות בן דוד" = 447

כלומר רק אם נלמד כל יום ויום פלנו יחד
בזוהר הקדוש נזכה טיבוא מטיח בן דוד
במרהרה בימינו אמן

**בקרוב אי"ה יבנס
ל"קול הרשב"י" בטל: 0722-990044
ובקול הזוהר בטל: 0722-990055**

**לזוני הרבים בחלוקת הפרשיות לבתי מדרשות
ולשמיעת השעורים בדיסקים במחיר הקרן**

0548-436784

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין טליט"א

תכּו ענינים

מג	אשרי העם שׁכּחה לו	פּרַק א': פּרשיות בראשית - שמיני; קדשת השבת והגנת השבת על שומריה	
מה	פּרַק ד': פּרשיות וירא - אמר; יחוד העליון, מתנת השבת	כז	כל המעשים תלויים ביום השבת
מו	שלשת סעודות השבת	כט	קדוש של שבת
מז	הארת השלחן	כט	לקדוש ה' מכובד
מו	ביני ובין בני ישראל	כט	שבת העליונה ושבת התחתונה
מה	סוד של אחד	ל	עטרת השבת
מה	יחוד השבת	ל	שתי קדשות
מה	השבת נפרדה מצד האחר	ל	מלך שהשלום לו
מט	ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה	לא	שלום שלום לרחוק ולקרוב
מט	ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרתיה	לא	מחלייה מות יומת
מט	מתנה טובה	לב	את שבתותי תשמורו
נ	ברכות השבת	לב	קיום השבת כמו קיום כל התורה
נ	התעוררות הקדושה ביום השבת	לב	אשריכם ישראל
נ	הפורש סכת שלום	פּרַק ב': פּרשיות נח - תזריע מצורע; השומר שבת מקים כל התורה כולה ומרבה הקדשה ומקים את השכינה	
נא	ברכת ישראל	לג	זכרון השבת
נא	פריסת הקדשה על ישראל	לג	שבת היא הכל
	פּרַק ה': פּרשיות חיי שרה - בהר בחקותי; קדשת השבת בתפלה ובדברי תורה וסוד קבלת התפלה	לג	והכל נקרא שבת
נד	הגנת השבת	לג	סעודת הלילה חמורה
נה	שבת העליונה	לד	מי ששומר שבת שומר את כל התורה
נה	תשבחות השבת	לד	סעודת שבת
נו	כלם מתעטרים כאחד	לד	הוספה מחול על הקדש
נו	תפלות השבת	לד	אם מלאה זו חרבה זו
נו	בשבת צריך להשתדל בשירות ותשבחות ותורה	לז	גבירה קדושה
נו	בשבת מתקבלת התפלה	לז	השפחה הרעה
נו	היושב על חוג הארץ	לז	צער השכינה
נח	בשבת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה	פּרַק ג': פּרשיות לך לך - אחרי קדושים; כבוד שבת, רחיצה, מלבושים והדלקת נרות	
	פּרַק ו': פּרשיות תולדות - במדבר; ברכת הבית על ידי הקדוש ושבת השבת	מא	שלחן שבת
נט	כוס של ברכה	מא	כבוד השבת
סא	להניח ברכה אל ביתך	מא	רחיצה כשנכנסת השבת
סא	עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה	מא	כבוד השבת
סב	מעלת היום	מב	שבחו של שלמה
סב	קדשה של ערב שבת	מב	שמירה וקדוש השבת
		מב	נרות שבת
		מב	שבחו של שלמה
		מג	סכת שלום

תַּכְּנֵי עֲנִינִים ♦ זֵהָר הַשַּׁבָּת

פא תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
 פב שְׂמֵחַת הָאֲמוּנָה
 פב סְעוּדוֹת שַׁבָּת
 פב חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשַׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת
 פּרָק ט': פְּרֻשִׁיּוֹת וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח; שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת
 פה וּבִרְכַת הַמַּלְאָכִים
 פו שֹׁכֵר הַצְּדָקָה
 פז שְׁלַחַן שַׁבָּת
 פח הַשְּׂגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבָּת כְּרֵאוּי
 פח נֶהָר דִּינּוֹר
 פח בְּרַכַּת הַשְּׁלַחַן
 פט עוֹנֵשׁוּ שֶׁל שְׁלַחַן שְׁאִינוּ כְּרֵאוּי
 פט שֹׁכֵר מַעֲנֵגֵי הַשַּׁבָּת

סג גִּסַּח הַקְּדוּשָׁה
 סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
 סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
 סג עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית
 סד טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
 סד הַכְּרוֹז שֶׁבִכְנִיסַת הַשַּׁבָּת
 סד רְשׁוּת הַנְּשָׂמָה לְבָרֶךְ
 סה יוֹם הַנְּשֻׁמוֹת
 סו יוֹצֵר אוֹר
 סו תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
 סו תְּשַׁבְּחוּת עַל תְּשַׁבְּחַת
 סו עֲלִית הַתְּשַׁבְּחַת לְמַעְלָה
 סז הַתְּשַׁבְּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת

פּרָק י': פְּרֻשִׁיּוֹת מִקֵּץ - קָרַח; מִצּוֹת לֶחֶם מִשְׁנֵה
 וּבִרְכַת הַפֶּתַח, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן צֵא
 צג עֲנִין בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכִּכְרוֹת
 צג אֵין הַשְּׁטָן מִזִּיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
 צג בְּצִיעָה וּבְרַכָּה עַל הַפֶּתַח
 צד בְּצִיעַת הַפֶּתַח עַל דֶּרֶךְ הַסּוּד
 צד מַעְלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחַנו
 צה דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן
 צו כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה
 צו עֲנִין כּוֹס בְּרַכָּה עַל דֶּרֶךְ סוּד
 ק מִים אַחֲרוֹנִים

פּרָק ז': פְּרֻשִׁיּוֹת וַיֵּצֵא - נִשְׂא שְׂמֵחַת הַתּוֹרָה
 כט בְּשַׁבָּת וַיִּקְדַּשְׁתָּ קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת
 עא שְׂמֵחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
 עא לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׂמֵחָה אֶת הָעַם הַקְּדוּשָׁא
 עא סוּד סֵפֶר תּוֹרָה
 עג עֲנִין שִׁבְעַת הָעוֹלָמִים לַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת וְחִמְשַׁת
 העוֹלָמִים בְּיוֹם טוֹב
 עב הַכֵּל סוּד אָחָד
 עב עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֵאשִׁי חֹדֶשׁ
 עב תְּקוּן בְּכֶסֶף
 עג שְׂמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה
 עג אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה עַג
 עג גִּסַּח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה
 עד רַק אָחָד קוֹרֵא בַּתּוֹרָה
 עד כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים
 עה הַכְּנָה וְכוֹנֵנַת הַקּוֹרֵא
 עה מְקוֹם הַפְּסָקַת בְּפִרְשָׁה
 עה הַפְּרֻשִׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לְפָנֵי הַקַּב"ה
 עה מִנּוּי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת עַל כָּל פְּרֻשָּׁה
 עו וּפְרֻשָּׁה
 עו הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרֻשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה
 עו כְּלָן מִתְּעַטְרוֹת בַּתּוֹךְ הַכֶּסֶף הַקְּדוּשׁ
 עו קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
 עו קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנֵי וּבַחֲמִישֵׁי
 עז תְּשַׁעַת הָעוֹלָמִים

פּרָק י"א: פְּרֻשִׁיּוֹת וַיִּגַּשׁ - חֲקַת; זְמַן תְּפִלַּת
 המִּנְחָה עַת רְצוֹן וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת
 קג מִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
 קה שְׁעַת מִנְחָה הִיא עַת רְצוֹן
 קה כָּל שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ
 קו צְדוּק הַדִּין
 קו נְעִילַת שְׁעָרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם
 קו יְבוּשׁ הַמַּעֲנִינּוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף
 קו חֲשׂוֹךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה
 קז בְּטֻלָּה שְׂמֵחַת הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד
 קז חוֹבַת הָעֲנֵג בְּשַׁבָּת
 קז בְּרַכָּה מִן הַיּוֹם הַזֶּה
 קח עֲנֵג וְשְׂמֵחָה בְּיוֹם זֶה
 קח סְדוּר הַשְּׁלַחַן ג' פְּעָמִים
 קח מַעְלַת הַמְּשָׁלִים ג' סְעוּדוֹת
 קח הַכֵּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת
 קט שְׂמֵחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת
 קט סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ

פּרָק ח': פְּרֻשִׁיּוֹת וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתֶךָ; תְּפִלוֹת
 השַּׁבָּת וְעֲנֵג שַׁבָּת
 עט כְּתוּר יַתְנּוּ
 פא שְׂמַע יִשְׂרָאֵל
 פא שְׂמַע יִשְׂרָאֵל

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת... קלז	סעודת הגבירה..... קט
המוציא דבור של חול בשבת מחללו... קלז	סעודה שניה..... קט
אל יצא איש ממקומו..... קלח	סעודה שלישית..... קי
התעוררות חול ביום השבת היא חסרון	עונשו של הפוגם בסעודת שבת..... קי
למעלה..... קלח	נשמה יתרה..... קיא
הרהור מתר..... קלט	ג' סעודות של אמונה..... קיא
פָּרַק ט"ז: בשלח - וְאַתְּחַנּוּ; מִצְוֵה לְשִׁמּוּחַ	מעלת יום השבת..... קיא
בשבת ולענגו בסעודות..... מא	מנחה של שבת שעת רצון..... קיא
העולם עומד על השלום..... קמג	פָּרַק י"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיְחִי- בְּלֶק; עֲנַג שַׁבָּת, מַעֲיֵן
עוון צלפחד..... קמג	עולם הבא..... קיג
אסור להראות עצב בשבת..... קמג	ענג הנפש והגוף..... קטו
עונש המבטל ענג שבת..... קמד	לבושים נאים וטעמית מאכלים בשבת..... קטו
תענית על תענית..... מה	ישראל אשר בך אתפאר..... קטו
בטול סעודת האמונה והשמחה..... מה	הממנים שבהיכל..... קטז
היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה..... מה	מעין עולם הבא..... קיז
בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות	מנוחת הנשמות ביום השבת..... קיז
והשמחה..... קמו	התעוררות אותה רוח..... קיח
קריעת גזר הדין..... קמו	הנאת הרוח..... קיט
תענית חלום בשבת..... קמו	ושמרו בני ישראל את השבת..... קיט
ענין החלום..... קמו	וינפשו..... קכ
ודבר דבר..... קמו	עטור הנפשות ביום השבת..... קכא
פָּרַק יז: פְּרָשִׁיּוֹת יתרו - עֲקֵב; יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת מֵט	פָּרַק י"ג: פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת - פִּינְחָס; הַשְּׂרָאָה
אל יצא איש ממקומו..... קנא	השכינה בשבת..... קכג
הנה מקום אתי..... קנג	נשמה יתרה..... קכה
אלפים אמה..... קנג	נשמה יתרה לפי מעלתו של כל או"א..... קכה
שבת ראש השנה והיחיד..... קנג	התפשטות השכינה..... קכה
הוצאה מרשות לרשות..... קנג	פָּרַק י"ד: פְּרָשִׁיּוֹת וְאֵרָא - מִטּוֹת מִסְעֵי; שְׁבִיתִית
פָּרַק י"ח: פְּרָשִׁיּוֹת מִשְׁפָּטִים - רְאֵה; שׁוֹמְרֵי	שבת וכח חדושי תורה בשבת..... קכט
שבת יש להם שמירה מיחדת..... קנה	טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
לא תבערו אש..... קנו	בשבת..... קלא
ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץנו	ענין אסור הוצאה בשבת..... קלא
ישראל שמורים הם..... קנו	חדות התורה..... קלב
מחללי שבת אין להם שמירה..... קנט	הקשבה לחדוש..... קלב
אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים	עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת..... קלג
אותה בע"כ בגיהנם..... קנט	שמחת הצדיקים בגן עדן..... קלג
דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ	כבוד האב בחדושי בנו..... קלג
מדינם של מחללי שבת..... קנט	התעטרות התורה ביום זה..... קלד
לאחר צאת השבת..... קסא	פָּרַק ט"ו: פְּרָשִׁיּוֹת בֵּא - דְּבָרִים; כַּח הַדְּבוּר
פָּרַק י"ט: פְּרָשִׁיּוֹת תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים; הַמָּר פָּגַם	בשבת ושמירה על קדשת הדבור..... קלה
חלול שבת, והשומר שבת זוכה ל"עין לא ראתה	אסור דברי חול בשבת..... קלז
אלקים זולתך"..... קסג	כחו של דבור..... קלז

קפה	איש אל יותר ממנו עד בקר	קפה	ט"ל מלאכות
קפה	פֶּרֶק כ"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְהַל - פְּקוּדֵי - נֶצְבִים	קפה	בת יחידה
קפג	וַיֵּלֶךְ; קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחֲלִיָּה, מִצְוֹת	קפו	כָּאֱלוֹ הַחַיִּיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהּוּ
קפג	הַדְּלָקַת נְרוֹת בְּכַנִּיסַת הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלַחַן מְנוּרָה	קפז	נִגַע צָרַעַת
קפג	וּמִטָּה	קפז	עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת
קפג	מַעֲלַת מַכְבְּדֵי הַשַּׁבָּת	קפז	עֲנִין לֹא תִבְעֶרּוּ אִישׁ
קפג	מַעֲלַת בִּשְׁת פָּנִים	קפז	פֶּרֶק כ': פְּרָשִׁיּוֹת תְּצַנֶּה - כִּי תִצָּא; אִסּוּר עֲצָבוֹת
קפג	אִוִי לוֹ לְמַחֲלַל שַׁבָּת	קפז	בְּשַׁבָּת, וְצָרִיךְ לְקַבֵּל אֶת הַמְּלָאכִים בְּהֶאֱרַת
קפג	נְרוֹת שַׁבָּת	קפז	פָּנִים לְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
קפד	סֵדוּר הַשְּׁלַחַן הַמְּנוּרָה וְהַמִּטָּה	קפז	אִסּוּר הָעֵצָב וְקִבְלַת הַמְּלָאכִים
קפז	פֶּרֶק כ"ג: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְרָא - הָאֲזִינוּ; צֵאת	קפז	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפז	הַשַּׁבָּת, וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפז	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפז	צֵאת הַשַּׁבָּת	קפז	פֶּרֶק כ"א: פְּרָשִׁיּוֹת כִּי תִשָּׂא - כִּי תִבָּא; הַשַּׁבָּת
קפז	הָעוֹלָם צָרִיךְ לְהַשְׁמֵר מִרוּחוֹת בְּצֵאת	קפז	אוֹת כְּמוֹ שֶׁהַמִּלָּה אוֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
קפז	הַשַּׁבָּת	קפז	הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל
קפז	עֹכוּב בְּצֵאת הַשַּׁבָּת	קפז	שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד
קפז	הַבְּדֵלָה	קפז	מִלָּה
קפז	פֶּרֶק כ"ד: פְּרָשִׁיּוֹת צו - וְזֹאת הַבְּרָכָה; סֵדֶר	קפז	בְּדַמִּיךְ חַיִּי
קפז	הַהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפז	שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
קפז	הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ	קפז	סֵדוּר הַשְּׁלַחַן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
קפז	כַּפּוּף הָאֲצַבְעוֹת לַפָּנֵי הָאֵשׁ	קפז	לְוֹ עָלֵי וְאֲנִי פּוֹרַע
קפז	בוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ	קפז	כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ
קפז	סוּד הָאֲצַבְעוֹת	קפז	וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבְּעִי
קפז	בְּשָׂמִים	קפז	קִדְשַׁת הַרְּשָׁבִי
קפז	הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ	קפז	מְסִירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל
קפז		קפז	יְמֵי הַחֹל מִתְּבָרְכִים מִהַשַּׁבָּת

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת - לְאִבוֹת וּבָנִים, זְקֵנִים עִם נְעָרִים
 עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ - מְנוּקֵד מִפְּסָק וּמְחוּלָק לְקִטְעִים
 מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק א'

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי

קִדְשֵׁי הַשַּׁבָּת

וְהִגַּנְתָּ הַשַּׁבָּת עַל שׁוֹמְרֶיהָ

פֶּרֶק א'

- כט..... כָּל הַמַּעֲשִׂים תְּלוּיִים בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת
- כט..... קְדוּשַׁת שְׁלֵשׁ שַׁבָּת
- כט..... לְקְדוּשַׁת ה' מְכֻבָּד
- כט..... שַׁבָּת הָעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבָּת הַתְּחִתּוֹנָה
- ל..... עֲטָרַת הַשֶּׁבֶת
- ל..... שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
- ל..... מֶלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ
- לא..... שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחֲוֹק וְלִקְרוֹב
- לא..... מְחַלְלֵי מוֹת יוֹמֵת
- לב..... אֶת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
- לב..... קִיָּם הַשֶּׁבֶת כְּמוֹ קִיָּם כָּל הַתּוֹרָה
- לב..... אֲשַׁרְיִכֶם יִשְׂרָאֵל

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

כל המעשים תלויים ביום השבת (ח"א ה' ב.)
 וְכָל עֲבִידֵי תִיּהוּ דְכָלְהוּ בֵּין יוֹמִין קְדָמָאין
 וּבֵין יוֹמִין בְּתָרָאין הוּוּ תְלִיין בְּיוֹמָא
 דְּשַׁבְּתָא הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיְכַל אֱלֹהִים
 בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא שַׁבְּתָא, וְדָא הוּא רְגֵלָא
 רְבִיעָא דְכְרִסְיָא. וְאִי תִימָא אִי הָכִי,
 מַהוּ אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ תְרִין. אֵלָא
 שַׁבְּתָא דְמַעְלֵי שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא דְיוֹמָא מִמַּשׁ
 לִית לֹון פִּירוּדָא.

כל המעשים תלויים ביום השבת
 וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל כָּלֵם, בֵּין הַיָּמִים
 הָרִאשׁוֹנִים וּבֵין הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים, הֵיוּ
 תְלוּיִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית
 ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. זוּ הַשַּׁבָּת,
 וְזוּ הִיא הַרְגֵל הַרְבִּיעִית שֶׁל הַכֶּסֶּא. וְאִם
 תֹאמַר, אִם כֵּן, מַה זֶה אֵת שַׁבְּתֵי תִשְׁמֹרוּ,
 פְּעַמִּים? אֵלָא שַׁבְּתָא שֶׁל עֶרֶב שַׁבְּתָא וְהַשַּׁבָּת
 שֶׁל הַיּוֹם מִמַּשׁ אֵין לָהֶם פִּירוּד.

קדוש של שבת

אמר החווא טייעא דהוה טעין בתרייהו,
 ומהו ומקדשי תיראו. אמר ליה
 דא קדושא דשבת. אמר ליה ומהו
 קדושא דשבת. אמר ליה דא קדושא
 דאתמשכא מלעילא. אמר ליה אי הכי
 עבדת לשבת דלאו איהו קדש, אלא
 קדושא דשריא עלוי מלעילא.

קדוש של שבת

אמר [להם] אותו סוחר שהיה מחמר
 אחריהם, ומה זה ומקדשי תיראו? אמר
 לו, זה קדוש של שבת. אמר לו, ומה זה
 קדוש של שבת? אמר לו, זה הקדוש
 שנמשך מלמעלה. אמר לו, אם כן, עשית
 שהשבת אינה קדש, אלא קדוש ששורה
 עליו מלמעלה.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא והכי הוא (ישעיה נח)
 וקראת לשבת עונג לקדוש יי
 מכובד, אדכר שבת לחוד וקדוש יי
 לחוד. אמר ליה אי הכי מאן קדוש יי.
 אמר ליה קדושא דנחתא מלעילא
 ושריא עליה. אמר ליה אי קדושא
 דאתמשכא מלעילא אקרי מכובד
 אתחזי דשבת לאו איהו מכובד וכתיב
 וכבדתו.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא, וכך זה, (ישעיה נח) וקראת
 לשבת ענג לקדוש ה' מכובד. הזכיר שבת
 לחוד וקדוש ה' לחוד. אמר לו, אם כן, מי
 זה קדוש ה'? אמר לו, הקדשה שיוֹרֶדֶת
 מלמעלה ושורה עליו. אמר לו, אם הקדשה
 שנמשכת מלמעלה נקראת מכובד, נראה
 ששבת אינו מכובד, וכתוב וכבדתו.

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא אנח להאי
 גברא דמלה (א) דחכמתא אית
 ביה דאנן לא ידענא בה. אמרו ליה
 אימא אנת. פתח ואמר, (ויקרא ט) את

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא, הנח לו לאיש
 הזה, שדבר של חכמה יש בו שאיננו יודעים
 בו. אמרו לו, אמר אנת. פתח ואמר, (ויקרא
 ט) את שבתתי, את - לרבות תחום שבת

שֶׁהוּא אֲלָפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, וּמִשׁוּם כֵּן רָבָה אֶת שַׁבְּתָתִי - [נ"א ז'] שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבַּת הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן שְׁתֵּים כְּלוּלוֹת יַחַד וְנִסְתָּרוֹת יַחַד.

שַׁבְּתוֹתַי. אֶת לֹא־סַגָּאָה תַּחּוּם שַׁבַּת דְּאִיהוּ תְרִין אֲלָפִין אַמּוּן לְכָל סַטְרָא. וּבְגִין כֵּן אֲסִיגְיָ אֶת שַׁבְּתוֹתַי (נ"א ד) שַׁבַּת עֲלָאָה וְשַׁבַּת תַּתְּאָה דְּאֲנּוּן תְרִין כְּלִילָן כְּחֵדָא וּסְתִימִין כְּחֵדָא.

עֲטַרַת הַשַּׁבָּת

נִשְׂאָרָה שַׁבַּת אַחֲרַת שְׁלֹא נִזְכְּרָה וְהִיְתָה בְבוּשָׁה. אֲמָרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִיּוֹם שֶׁעָשִׂיתָ אוֹתִי נִקְרָאתִי שַׁבַּת, וְהַיּוֹם אֵינּוּ בְּלִי לַיְלָה. אֲמַר לָהּ, בְּתִי, אֶת שַׁבַּת, וְשַׁבַּת קְרָאתִי לָךְ, אֲבָל הַרְיִנִי מְעַטֵּר אוֹתָךְ בַּעֲטָרָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה. הַעֲבִיר כְּרוּז וְאֲמַר מִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ.

עֲטַרַת הַשַּׁבָּת

אֲשֶׁתְּאֵר שַׁבַּת אַחֲרָא דְלֹא אֲדַכְרַ וְהִוּהּ בְּכַסּוּפָא. אֲמָרָה קַמִּיהּ מְאִרִי דְעֲלֵמָא מִיּוֹמָא דְעַבְדַּת לִי שַׁבַּת אַתְקִרִינָא וְיּוֹמָא לָאו אִיהוּ כְּלֵא לִילִיא. אֲמַר לָהּ בְרַתִּי שַׁבַּת אֲנִתְּ וְשַׁבַּת קְרִינָא לָךְ, אֲבָל הָא אֲנָא מְעַטֵּר לָךְ בַּעֲטָרָא עֲלָאָה יוֹתֵר. אַעֲבַר כְּרוּזָא וְאֲמַר מִקְדָּשִׁי תִירָאוּ.

שְׁתֵּי קִדְשוֹת

וְזוֹ שַׁבַּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבַּת שֶׁהִיא יְרָאָה, וְשׁוֹרָה בָּהּ יְרָאָה. וּמִי הוּא שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכְּלִיל וְאֲמַר אֲנִי ה' וְאֲנִי שֶׁמַּעֲתִי מֵאֲבָא שֶׁאֲמַר כֵּן, וְדִיק אֶת - לְרַבּוֹת תַּחּוּם שַׁבַּת. שַׁבְּתָתִי - זֶה הָעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ שֶׁבְּפָנִים, וְהֵם שְׁנַיִם. וּכְנֻגָד אוֹתָם הַשְּׁנַיִם יֵשׁ שְׁתֵּי קִדְשוֹת שֵׁישׁ לְנוּ לְהַזְכִּיר, אֶחָד וְיִכְלוּ, וְאֶחָד קְדוּשׁ.

שְׁתֵּי קִדְשוֹת

וְדָא שַׁבַּת דְּמַעְלִי שַׁבְּתָא דְאִיהִי יְרָאָה, וְשׁוֹרָא כֵּה יְרָאָה. וּמֵאֵן אִיהוּ. דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא אֲכִלִיל וְאֲמַר אֲנִי יי. וְאֲנָא שֶׁמַּעֲנָא מֵאֲבָא דְאֲמַר הַכִּי. וְדִיק אֶת לֹא־סַגָּאָה תַּחּוּם שַׁבַּת. שַׁבְּתוֹתַי דָּא עֵגוּלָא וְרַבּוּעַ דְּלִגְוָא, וְאֲנּוּן תְרִין. וְלִקְבִיל אֲנּוּן תְרִין אִית תְּרֵי קְדוּשְׁתִּי דְאִית לְנוּ לְאֲדַכְרָא, חַד וְיִכְלוּ, וְחַד קְדוּשׁ.

מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ יֵשׁ בוֹ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וּבִקְדוּשׁ שֶׁאֲנּוּ מִקְדָּשִׁים יֵשׁ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וְהַכֵּל עוֹלָה לְשַׁבְּעִים שְׁמוֹת שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנֻסַּת יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲטָרִים בָּהֶם. וּמִשׁוּם שֶׁהַעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ הַזֶּה הֵם שַׁבְּתָתִי, שְׁנֵי הֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוֹר, שֶׁכְּתוּב תִּשְׁמְרוּ. שְׁהֲרִי הַשַּׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה כְּאֵן לֹא נִכְלָלָה בְּשִׁמּוֹר, אֲלֵא בְּזָכוֹר, שְׁהֲרִי הַמְּלָךְ הָעֲלִיּוֹן מִסְּתִים בְּזָכוֹר, וְעַל זֶה נִקְרָא מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.

מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ אִית בֵּיהּ תַּלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וּבִקְדוּשָׁה (וּבְקִדְוִשָׁא) דְּאֲנּוּן מִקְדָּשִׁין תַּלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וְסָלִיק כְּלֵא לְשַׁבְּעִין שְׁמֵהֶן דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא וּכְנֻסַּת יִשְׂרָאֵל אַתְעַטֵּר בְּהוּ. וּבְגִין דְּעֵגוּלָא וְרַבּוּעָא דָּא אֲנּוּן שַׁבְּתוֹתִי, כְּלִילָן תְּרוּוִיְהוּ בְּשִׁמּוֹר דְּכְתִיב תִּשְׁמְרוּ. דְּהָא שַׁבַּת עֲלָאָה הִכָּא לֹא אַתְכִּלִיל בְּשִׁמּוֹר אֲלֵא בְּזָכוֹר, דְּהָא מְלָכָא עֲלָאָה בְּזָכוֹר אֲסִתְיִים. וְעַל דָּא

אקרי מלכא דשלמא דיליה, ושלמא דיליה זכור איהו. ועל דא לית מחלוקת לעילא.

והשלום שלו הוא זכור, ועל פן אין מחלוקת למעלה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

בגין דתריין שלומות לתתא חד יעק"ב וחד יוס"ף. ובגין כך כתיב תרי זמני (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק דא יעקב, ולקרוב דא יוסף. לרחוק כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי (שמות ב) ונתצב אחותו מרחוק. ולקרוב כמה דאת אמר, (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק דא נקודה עלאה דקיימא בהיכליה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

משום ששני שלומות למטה - אחד יעק"ב, ואחד יוס"ף. ומשום כך כתוב פעמים (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק - זה יעקב. ולקרוב - זה יוסף. לרחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי, (שמות ב) ונתצב אחותו מרחוק. ולקרוב, כמו שנאמר (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק - זו הנקודה העליונה שעומדת בהיכלו.

מחלליה מות יומת

ועל דא כתיב תשמורו אתכליל בשמור. ומקדשי תיראו דא נקודה דקיימא באמצעיתא דאית לדחלא מנה ותיר מכלא דענשיה מיתה. והיינו דכתיב, (שמות לא) מחלליה מות יומת. מאן מחלליה. מאן דעאל לגו חלל דעגולא ורבוועא לאתר דההוא דנקודה שריא ופגים ביה מות יומת. ועל דא כתיב תיראו. וההיא נקודה אקרי אני, ועלה שריא ההוא דסתים עלאה דלא אתגליא והיינו יי וכלא חד.

מחלליה מות יומת

ועל זה כתוב תשמרו, נכלל בשמור. ומקדשי תיראו - זו הנקודה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שענשו מיתה. והיינו מה שכתוב (שמות לא) מחלליה מות יומת. מי הם מחלליה? מי שנכנס לתוך החלל של העגול והרבוע למקום שאותה הנקודה שורה ופוגם בו - מות יומת. ועל זה כתוב תיראו. והנקודה ההיא נקראת אני, ועליה שורה אותו הנסתר העליון שלא התגלה. והיינו ה', והכל אחד.

נחתו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקוהו.

אמרו ומה כל חכמתא דא אית תחות ידך ואת טעין אבתרין. אמרו ליה מאן אנת. אמר לון לא תשאילון מאן אנא, אלא אנא ואתון גיזל ונתעסק באורייתא וכל חד יימא מלין דחכמתא לאנהרא אורחא.

ירדו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו אותו.

אמרו, ומה כל החכמה הזו יש תחת ידך ואתה מחמור אחרינו? אמרו לו, מי אתה? אמר להם, אל תשאלו מי אני, אלא אני ואתם גלגל ונתעסק בתורה, וכל אחד יאמר דברי חכמה להאיר את הדרך.

את שבתותי תשמורו (ח"ג פ"ב, א)
וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, שְׁקִיל דָּא לְדָא,
 וְכֹלְא כְחָדָא אֲתַקְלוּ בְּמַתְקְלָא חַד.
 דְּכְתִיב, (שמות לא) וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי
 קִדְשׁ הִיא לָכֶם, וְכְתִיב (שמות כ) זְכוֹר אֶת
 יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֶלָּא חַד לְאַבָּא, וְחַד
 לְאִימָא. כְּתִיב הֲכָא אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו
 תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. וְכְתִיב
 הֲתֵם (ויקרא כו) אֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
 וּמִקְדְּשֵׁי תִירָאוּ. מַהוּ מִקְדְּשֵׁי כְּמִשְׁמְעוּ.

קיום השבת כמו קיום כל התורה
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, זֵהוּ סוּד שֶׁל
 הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה. וּמִשׁוֹם שֶׁבְּבְרִית זוֹ עוֹמְדִים
 כָּל הַמְּקוֹרוֹת שֶׁל אֵיבְרֵי הַגּוֹי וְהוּא כָּלֵל
 הַכֹּל, כְּמוֹ זֶה שַׁבָּת הִיא כָּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה,
 וְכֵן סוּדוֹת הַתּוֹרָה תְּלוּיִים בָּהּ, וְקִיּוּם שֶׁל
 הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שַׁבָּת כְּאִלּוּ שִׁמְרָ אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אשריכם ישראל (ח"ב מ"ז, א)
יִי יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. (שמות יד)
 רַבִּי אֲבָא פְּתַח (ישעיה נח) אִם תָּשִׁיב
 מִשַּׁבַּת רְגְלֶיךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בָּהֶם לְהַדְּבִיק
 בָּהֶם מִכָּל שְׂאֵר עֲמֵי הָעוֹלָם, וּמִתּוֹךְ אֲהַבְתֶּם
 קֶרֶב אוֹתָם אֵלָיו, וְנָתַן לָהֶם תּוֹרָה, וְנָתַן לָהֶם
 שַׁבָּת שֶׁהִיא קִדְּשׁ מִכָּל שְׂאֵר הַיָּמִים, וּמְנוּחָה
 מִהַכֹּל, וְחֲדוּהָ שֶׁל הַכֹּל, וְשִׁקוּלָה שַׁבָּת כְּנֶגֶד
 כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּאִלּוּ שִׁמְרָ
 אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אשריכם ישראל (ח"ב מ"ז, א)
יִי יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. (שמות יד)
 רַבִּי אֲבָא פְּתַח (ישעיה נח) אִם תָּשִׁיב
 מִשַּׁבַּת רְגְלֶיךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי
 זְכָאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֲתַרְעֵי בַּהוֹן, לְאַתְדַּבְּקָא בְּהוּ, מִכָּל שְׂאֵר
 עֲמִין דְּעֵלְמָא, וּמַגּוֹ רְחִימוּתָא דְּלַהוֹן,
 קָרִיב לוֹן לְגַבְיָהּ, וְיַהֲב לוֹן אוֹרֵייתָא,
 וְיַהֲב לוֹן שַׁבָּת, דְּאִיהוּ קִדְּשָׁא מִכָּל שְׂאֵר
 יוֹמִין, וְנִיחָא מִכָּלְא, וְחֲדוּהָ דְּכָלְא,
 וְשִׁקִּיל שַׁבָּת, לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא כָּלְא, וּמִאֵן
 דְּנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִלּוּ נִטִּיר אוֹרֵייתָא כָּלְא.

אשריכם ישראל (ח"ב מ"ז, א)
יִי יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. (שמות יד)
 רַבִּי אֲבָא פְּתַח (ישעיה נח) אִם תָּשִׁיב
 מִשַּׁבַּת רְגְלֶיךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי
 זְכָאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֲתַרְעֵי בַּהוֹן, לְאַתְדַּבְּקָא בְּהוּ, מִכָּל שְׂאֵר
 עֲמִין דְּעֵלְמָא, וּמַגּוֹ רְחִימוּתָא דְּלַהוֹן,
 קָרִיב לוֹן לְגַבְיָהּ, וְיַהֲב לוֹן אוֹרֵייתָא,
 וְיַהֲב לוֹן שַׁבָּת, דְּאִיהוּ קִדְּשָׁא מִכָּל שְׂאֵר
 יוֹמִין, וְנִיחָא מִכָּלְא, וְחֲדוּהָ דְּכָלְא,
 וְשִׁקִּיל שַׁבָּת, לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא כָּלְא, וּמִאֵן
 דְּנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִלּוּ נִטִּיר אוֹרֵייתָא כָּלְא.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ב'

פְּרָשִׁיּוֹת

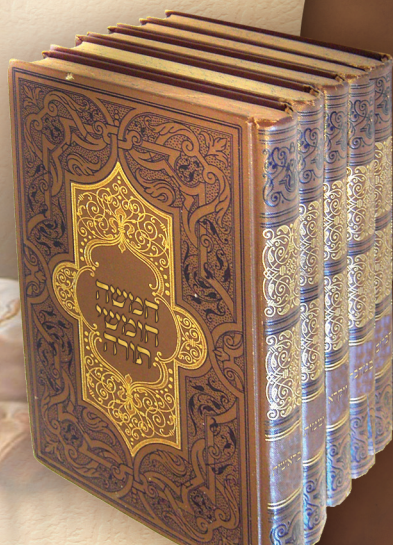
נח - תזריע מצורע

הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת מְקַיֵּם כָּל הַתּוֹרָה

כּוֹלֵה וּמְרַבֵּה הַקְּדוּשָׁה וּמְקַיֵּם

אֶת הַשְּׂכִינָה

פֶּרֶק ב'

- זְכוּרֹן הַשַּׁבָּת לַה
- שַׁבָּת הִיא הַכֹּל לַה
- וְהַכֹּל נִקְרָא שַׁבָּת לַה
- סְעוּדַת הַלַּיְלָה חֲמוּצָה לַה
- מִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה לוֹ
- סְעוּדַת שַׁבָּת לוֹ
- הוֹסֵפָה מְחוּל עַל הַקֶּזֶז לוֹ
- אִם מְלֵאָה זֶה חֲרָבָה זֶה לוֹ
- גְּבִיָּרָה קְדוּשָׁה לָז
- הַשְּׂפִחָה הַרְעָה לָז
- צֵעַר הַשְּׂכִינָה לָז
- עֲרֹכָה שֶׁל שְׂעָה לַח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

זכרון השבת (ח"ב צ"ב, א)

פקודא כ"ד, למהוי דכיר יום השבת, כמה דאת אמר זכור את יום השבת לקדשו. רזא דשבת, הא אוקימנא בכל אינון דוכתי, יומא דוכרנא דנייהא דעלמא ואיהו כללא דאורייתא. ומאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא פלא. והא אתמר, דוכרנא דשבת, לקדשא ליה בכל זיני קדושין. מאן דאדכר למלכא, אצטריד לברכא ליה, מאן דאדכר שבת, צריד לקדשא ליה והא אתמר.

שבת היא הכל

זכור לדכורא איהו. שמור איהו לנוקבא. (וידא בלא פרוזא) יום שבת, רזא דכל מהימנותא, דתליא מרישא עלאה, עד סופא דכל דרגין, שבת איהו כלא.

והכל נקרא שבת

תלת דרגין אינון, וכלהו אקרין שבת. שבת עלאה. שבת דיומא. שבת דליליא. וכלהו חד ואקרי כלא שבת. וכל חד, כד איהו שלטא, נטיל לחברוי, וזמין לון בהדיה, בההוא שולטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא, כלהו אתיין וזמינין בהדיה.

סעודת הלילה חמורה

כד אתי ליליא, זמין בהדיה לשבת דיממא, וזמין ליה בהיכליה, ואתממר בהדיה. כיון דהאי אתיא, שבת עלאה אתמשד עליה, וכלהו גניזין בהיכלא דליליא ובגין דא סעודתא דליליא חמור מבממא (ס"א כדביממא)

זכרון השבת

מצוה כ"ד - להיות זכור את יום השבת, כמו שנקאמר זכור את יום השבת לקדשו. סוד של שבת, הרי בארנו בכל אותם מקומות, יום זכרון של מנוחה של העולם, והוא כלל של התורה. ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה. והרי נתבאר, זכרון של שבת לקדש אותה בכל מיני קדושים. מי שמזכיר את המלך, צריד לברך אותו. מי שמזכיר שבת, צריד לברך אותה, והרי נתבאר.

שבת היא הכל

זכור הוא לזכר. שמור הוא לנקבה. (וזה בלי פרוז) יום שבת הסוד של כל האמונה, שתלוייה מהראש העליון עד סוף כל הדרגות, שבת היא הכל.

והכל נקרא שבת

שלוש דרגות הן, וכלן נקראות שבת. שבת עליונה. שבת של היום. שבת של הלילה. וכלן אחת, והכל נקרא שבת. וכל אחת כשהיא שולטת, לוקחת את חברותיה ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלה. וכשזה בא לעולם, כלם באים ומזמינים עמו.

סעודת הלילה חמורה

כשבא הלילה, מזמין עמו שבת של היום, ומזמין אותו להיכלו ומסתתר עמו. כיון שזה בא, שבת העליונה נמשכת עליה, וכלם גנוזים בהיכל של הלילה, ומשום כך סעודת הלילה חמורה מביום (כמו של היום).

מי ששומר שבת שומר את כל התורה
בְּשִׁבְעָה היום, מזמין עמו את שתי האחרות
 הללו - דְּרָגָה עֲלִיּוֹנָה וְדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה, זו
 שְׂמֵאִירָה לה זו שְׂנֵאוֹרָה מִמֶּנָּה, וְכֵן כָּאֶחָת
 נִקְרְאוֹת שַׁבָּת, וְשׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם שַׁבָּת. וְשֵׁלֶשׁ
 הַדְּרָגוֹת הֵלְלוּ הֵן כָּלֵל וְסוּד שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה,
 תּוֹרָה שְׂבֻכְתָּב, נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שַׁבָּת, שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

סְעוּדַת שַׁבָּת

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לַעֲשׂוֹת בְּסְעוּדָה:
 אֶחָד - נְטִילַת יָדַים. שְׁנַי - לְתַקֵּן שְׁתֵּי כְּפָרוֹת
 לְשַׁבָּת. שְׁלִישִׁי - לֶאֱכֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת,
 וְלְהוֹסִיף מֵחַל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִי - לְהֵאִיר
 אֶת הַשְּׁלֶחַן בְּנֵר, כְּמוֹ שְׂבֻאֲרוֹהָ, שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן
 וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף הַסֶּבֶה, כְּמוֹ שְׂבֻאֲרוֹהָ,
 הַסֶּבֶה - אֶחָד מְבָרָךְ לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשַׁבָּת, בְּכָל דְּבָרָיו צְרִיף לְהוֹסִיף מֵחַל עַל
 קֹדֶשׁ, בֵּין בְּמֵאֲכָלְיוֹ וּבְמִשְׁקָיו, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו,
 בֵּין בְּהַסְבָּתוֹ, שְׂצְרִיף לְהִתְקִין לוֹ מִסֶּבֶה יָפָה,
 בְּכֶמֶה כָּרִים וּכְסוּתוֹת מְרַקְמִים מְכֹל שֵׁישׁ
 בְּבֵיתוֹ, כְּמוֹ שְׂמֵתְקִין חֶפֶה לְכֹלָה, **שְׂשַׁבָּת**
הִיא מְלָכָה, וְהִיא כֹּלָה. וְלָכֵן הָיוּ יוֹצְאִים בְּעַלִּי
 הַמִּשְׁנָה עָרַב שַׁבָּת לְקֹדֶם אֶת הָאוֹרְחַת,
 וְהָיוּ אוֹמְרִים: בָּאִי כֹלָה, בָּאִי כֹלָה. וְצְרִיכִים
 לְעוֹרֵר שִׁירָה וְחִדּוּהָ לְשֶׁלֶחַן אֶלְיָה.

אם מלאה זו חרבה זו

וְלֹא עוד, אֶלָּא שֵׁישׁ סוּד אַחַר. כְּמוֹ שְׂצְרִיף
 לְקַבֵּל אֶת גְּבֻרָתָהּ בְּכֶמֶה אוֹרוֹת שֶׁל גֵּרוֹת

מי ששומר שבת שומר את כל התורה
כִּד אֶתִּי יִמָּא, זְמִין בְּהִדְיָה לְתַרְיִן אֶלְיִן
 אַחֲרֵינֵי, דְּרָגָא עֲלָאָה וְדְרָגָא תַּתָּאָה,
 דָּא דָּאֲנַהִיר לִיה, וְדָא דָּאֲתַנְהִיר מִנִּיה.
 וְכֹלָא כְּחֵדָא אֶקְרִי שַׁבָּת, וְשֵׁלְטִין בְּיוֹמָא
 דְּשַׁבָּת. וְאֶלְיִן תַּלְתַּת דְּרָגִין, אֵינּוֹן כָּלְלָא
 וְרִזָּא דְּכָל אוֹרִייתָא, תּוֹרָה שְׂבֻכְתָּב,
 נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מָאן דְּנְטִיר שַׁבָּת, נְטִיר
 אוֹרִייתָא כֻּלָּא.

סְעוּדַת שַׁבָּת (ח"ג ע"ב, ב ר"מ)

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לְמַעַבַּד
 בְּסְעוּדָתָא. חַד, נְטִילַת יָדַים.
 תְּנִינָא לְתַקְנָא שְׁתֵּי כְּפָרוֹת לְשַׁבָּת.
 תְּלִיתָאָה, לְמִיכַל תַּלְתַּת סְעוּדָתִין,
 וְלְאוֹסְפָא מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִיאָה,
 לְאַנְהָרָא פְתוּרָא בְּשֻׁרְגָא. כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ,
 שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן, וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף
 הַסֶּבֶה, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ הַסֶּבֶה אֶחָד מְבָרָךְ
 לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשַׁבָּת, בְּכָל מְלוּי, צְרִיף לְאַתּוֹסְפָא
 מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ, בֵּין
 בְּמֵאֲכָלְיוֹ, וּבְמִשְׁתֵּיו, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו, בֵּין
 בְּהַסְבָּתִיהָ. דְּצְרִיף לְתַקְנָא לִיה מִסֶּבֶה
 שְׂפִירָא, בְּכֶמֶה כָּרִים וּכְסוּתוֹת מְרַקְמִין,
 מְכֹל דְּאִית בְּבֵיתִיהָ, כְּמָאן דְּתַקִּין חוּפָה
 לְכֹלָה. דְּשַׁבָּתָא אִיהִי מְלָכָתָא, וְאִיהִי
 כֹּלָה. וּבְגִין דָּא הוּוּ נְפְקִי מְאִרֵי מִתְנִיתִין
 עָרַב שַׁבָּת לְאַקְדְּמוּתֵי לְאַרְחָא, וְהוּוּ
 אִמְרֵי בָאִי כֹלָה בָאִי כֹלָה. וְצְרִיכִין
 לְאַתְעָרָא שִׁירָה וְחִדּוּהָ לְפְתוּרָה לְגַבְהָ.

אם מלאה זו חרבה זו

וְלֹא עוד, אֶלָּא דְּאִית רִזָּא אַחֲרָא. כְּגוּוּנָא
 דְּצְרִיף לְקַבֵּל גְּבֻרָתָהּ, בְּכֶמֶה

שבת, ובכמה ענוגים ולבושים יפים, ובית מתקן בכמה כלים של תקווה, בהסבה יפה לכל אחד ואחד, ובזאת החדוה והתקווה גורמים שנשארת שפחה רעה בחשוף, ברעבון, בבכיה, בהספד, בלבושים שחורים פאלמנה. שאם מלאה זו - חרבה זו.

נהורין דשרגין בשבת, ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא, בכמה מאני דתקונא, בהסבה יפה לכל חד וחד. ובהאי חדוה ותקונא, גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא, ברעבון, בבכיה, בהספד. בלבושין אוכמין כארמלתא. דאי מלאה זו, חרבה זו.

גבירה קדושה

יצר טוב גבירה קדושה, מלכות הקדש שיוצרת בשבת, כלולה מעשר ספירות, מעטרות בשבעה שמות שאינם נמחקים, בכמה מרפבות של חיות ובכמה חילות ומחנות. והמלך יוצא לקבלה בכמה מחנות, ונשא יצר הרע, השפחה הרעה בחשוף, פאלמנה בלי בעלה, בלי מרפבות.

גבירה קדושה

יצר טוב, מטרוניתא קדישא. מלכות הקדש דנחתא בשבת. כלילא מעשר ספירין. מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין. בכמה מרפבות דחיוון. ובכמה חילין ומשריין. ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין. ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא, כארמלתא בלא בעלה בלא מרפבות.

השפחה הרעה

ואלה שנאמר עליהם, למזבחים ולמקטרים למלאכת השמים ולמזלות אשר לא צוית, היא עבודה של השפחה הרעה, ששולטת בערבי שבתות וערבי לילות רביעי, מה היו עושים אלה? היו לוקחים לבושים שחורים, ומחשיכים את האורות, ועושים הספד בלילי שבתות להשתתף עמה כמו שהיא שרויה, כי (קהלת ז) גם [את] זה לעמת זה עשה האלהים.

השפחה הרעה

ואלין דאתמר עליהו, למזבחין ולמקטריין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטא בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות. מה הו אלין עבדין. הו נטלין לבושין אוכמין, וחשכאן נהורין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא, כי (קהלת ז) גם זה לעומת זה עשה האלהים.

צער השכינה

אחר שחטאו ישראל ונחרב בית המקדש, נאמר בשכינה האם הקדושה, (איכה א) איכה ישבה בדרך העיר רבתי עם היתה פאלמנה, ומכבים בליל תשעה באב אורות ונרות, ועושים הספד ויושבים כמו אבלים,

צער השכינה

בתר דחאבו ישראל, ואתחרב בי מקדשא, אתמר בשכינתא אימא קדישא, (איכה א) איכה ישבה בדרך העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומכבין בליל תשעה באב נהורין ושרגין, ועבדין

הספד, ויתבין באבלים לאשתתפא בדותקא דשכינתא. בגין דאינון גרמו לה כל ההוא תבירו.

להשתתף בצער השכינה, משום שהם גרמו לה כל אותו השבר.

חלקים נבחרים מדרשה יום הקדוש תשע"א
 מכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
 בבית המדרש עטרת ישעיה האלמין
 בית שמש

א

חודש תשרי תשע"א = 771

771 בגימטריא = "ביאת משיח" = "אבינו שבשמיים" = "יחיה חיים טובים ומאושרים" [הכל רק על ידי למוזד הזהר הקדוש].

ועת צרה = 771 היא ליעקב ומנונה יושע. הכל תלוי בנו!!!

אצלך מתגלגלים יהלומים, תזהר שלא תחשב שזה זכותי. באמריקה אומרים זמן זה כסף, אצלנו היהודים אומרים זמן זה חיים! אבל אף אחד לא ידע כמה באמת שווה הזמן שלו! ואיך אפשר להפך 5 דקות ליותר משמונה מליון שנה, וזה רק במשגי העולם הזה, (מלבד העולם הבא ששם יש חיי נצח, עין לא ראתה אלקים וזאתר יעשה למחפה לו), עכשו תדע שכל דקה שווה לך יותר ממיליון וחצי שנה, ולא תבזבז אף רגע, מי משגע חסר דעה, שיזרק עשירות בהשג יד.

אתה, רוצה עורך דין מפרסם ומצליח צמוד אליך? רופא ממוחה שדואג שלא תהיה חולה, שיתלנה אליך בכל שעות היממה? ברכה מבטחת לבנים צדיקים, ונחת מהצאצאים? מזל טוב ומצלח כל ימי חייך? חיים ארכים טובים ומתקנים? שפע ברכה והצלחה בכל הענינים? מעתה כל יהודי יכול לזכות ולזכות!!!

א. נדפס בעלון "אור הזהר" מס' 33 תשרי תשע"א, ובספר "חבל על כל רגע", ובספר "זהרי ועוד חדושים נפלאים).
 הזרה" (זה יצא לאור בהרבה הוספות חדשות וגם ישנות, המושך בעמוד מד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק ג'

פְּרָשִׁיּוֹת

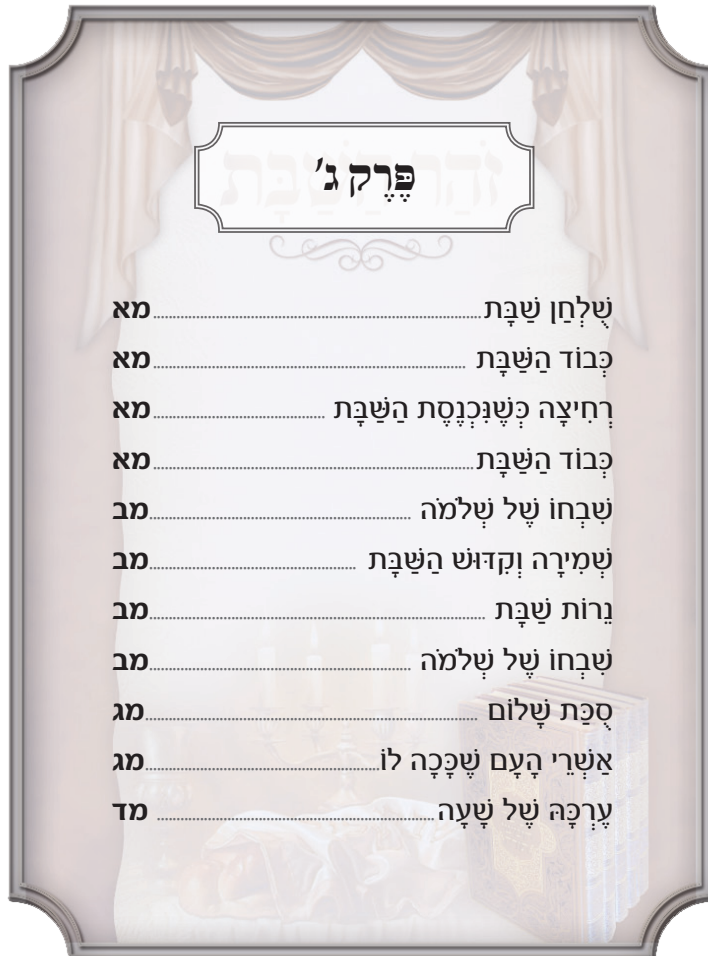
לְ: לְ: - אַחֲרֵי קְדוּשִׁים

כְּבוֹד שַׁבָּת, רְחִיצָה, מִלְּבוּשִׁים

וְהַדְּלָקַת נֵרוֹת

**זֵהָר הַשַּׁבָּת
פֶּרֶק ג'**

מא שְׁלַחַן שַׁבָּת

מא כְּבוֹד הַשַּׁבָּת

מא רְחִיצָה כְּשֶׁנִּכְנָסֶת הַשַּׁבָּת

מא כְּבוֹד הַשַּׁבָּת

מב שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה

מב שְׂמִירָה וְקִדּוּשׁ הַשַּׁבָּת

מב גְּרוֹת שַׁבָּת

מב שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה

מג סִכַּת שְׁלוֹם

מג אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁכִּכָּה לוֹ

מד עֲרֻכָּה שֶׁל שַׁעָה

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

שלחן שבת

חמשאָה, כּוּס דּוּיכּלוּ. שְׁתִּיתָאָה, לְמַהּוּי עַל פְּתוּרָא מְלֵי דְאוּרְיִיתָא. שְׂבִיעָאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין דְעֵנִיִּים יִיתוּן עַל פְּתוּרִיָּה. תְּמִינָאָה, נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעָאָה, בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירָאָה, כּוּס דְבִרְכָּה. וְצִרְיָד לְאַחְזָרָא עֲלֵייהוּ, וּלְתַקְנָא לֹון בְּרָזָא קְדִישָׁא, דְּאִיהִי כְּלוּלָה מְעַשֵּׂר סְפִירָאן, וְאִיהִי פְתוּרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, מְסַטְרָא דְגְבוּרָה. וּבְגִין כִּד אֹוקְמוּהּ רַבְנָן, שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

שלחן שבת

חמישי - כּוּס שֶׁל וַיְכַלּוּ. שְׁשִׁי - לְהִיּוֹת עַל הַשְּׁלַחַן דְּבִרֵי תוֹרָה. שְׁבִיעִי - לְהַאֲרִיךְ עַל הַשְּׁלַחַן כְּדֵי שְׁעֲנִיִּים יָבֹאוּ לְשִׁלְחָנּוּ. שְׂמִינִי - נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעִי - בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירִי - כּוּס שֶׁל בְּרָכָה. וְצִרְיָד לְחַזֵּר עֲלֵיהֶם וּלְתַקְנֵם בְּסוּד קְדוּשָׁא, שֶׁהִיא כְּלוּלָה מְעַשֵּׂר סְפִירוֹת, וְהוּא הַשְּׁלַחַן שֶׁל הַקְּדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא מְצַד הַגְּבוּרָה, וְלָכוּן פְּרִשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

כבוד השבת (תקוני זהר פ"ה, א)

טחול עֲלֵה אֲתָמֵר (שמות ג' ה) שֶׁל נְעֻלְיָד מְעַל רַגְלִיךָ, נְעַל מְטוּנְךָ דְמִטְפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת, וְעֲלֵיהּ אֲמַרְתָּ שְׂכִינְתָּא פְּשֻׁטָתִי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם (שיר ה' ג), וּבְגִין דָּא צִרְיָד בְּרַשׁ בְּשַׁבַּת לְשִׁנּוּי בְּלָבוּשֵׁין בְּשֶׁרְנָא כְּמֵאֲכָלִין, וְצִרְיָד לְמַהּוּי מוּסִיף מַחֹול עַל הַקְּדֻשָׁה, וְכָל הַמוּסִיף מוּסִיפִין לִיהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת, וְכָל הַגּוֹרַע גּוֹרַעִין לִיהּ הֵהִיא נֶפֶשׁ יִתְרָה חֵם וְשְׁלוֹם.

כבוד השבת

על הַטְּחוּל נֶאֱמַר שֶׁל נְעֻלְיָד מְעַל רַגְלִיךָ, נְעַל מְטוּנְךָ שֶׁל טְפָה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, זֶה שַׁבַּת, וְעָלָיו אֲמַרְתָּ הַשְּׂכִינָה פְּשֻׁטָתִי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם, וּמִשּׁוֹם זֶה צִרְיָד אָדָם בְּשַׁבַּת לְשִׁנּוֹת בְּלָבוּשִׁים, בְּגַד וּבְמֵאֲכָלִים, וְצִרְיָד לְהִיּוֹת מוּסִיף מַחֹול עַל הַקְּדֻשָׁה, וְכָל הַמוּסִיף, מוּסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת, וְכָל הַגּוֹרַע, גּוֹרַעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה חֵם וְשְׁלוֹם.

רחיצה פְּשֻׁטָתָהּ הַשַּׁבַּת (ח"ב ר"ד, א)

כִּד עֵאל שַׁבְתָּא, אַצְטְרִיכוּ אֵינּוּן עֲמָא קְדִישָׁא לְאַסְחָאָה גְּרַמִּיָּהוּ מִשְׁמוּשָׁא דְחוּל, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבַחּוּל, רוּחָא אַחְרָא אֲזֵלָא וְשֻׁטָא וְשָׂרָא עַל עֲמָא. וְכִד בְּעִי בְּרַשׁ לְנִפְקָא מִן הַהוּא רוּחָא, וְלֹאֲעֵלָא בְּרוּחָא אַחְרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, בְּעִי לְאַסְחָאָה גְּרַמִּיָּה, לְמִשְׁרֵי עֲלִיהּ הַהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

רחיצה פְּשֻׁטָתָהּ הַשַּׁבַּת

פְּשֻׁטָתָהּ שַׁבְתָּא, צְרִיכִים אוֹתוֹ עִם קְדוּשָׁה לְרַחֵץ עֲצָמָם מִשְׁמוּשׁ הַחֹל. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁבַחֹל רוּחַ אַחְרַת הוֹלְכַת וּמְשׁוּטָטָת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם, וּכְשֶׁרוּצָה אָדָם לְצַאת מֵאוֹתָהּ רוּחַ וְלֹאֲפַנֵּס בְּרוּחַ אַחְרַת קְדוּשָׁה עֲלִיוָנָה, צִרְיָד לְרַחֵץ עֲצָמוֹ כְּדֵי לְהַשְׁרֹת עָלָיו אוֹתָהּ רוּחַ עֲלִיוָנָה קְדוּשָׁה.

שַׁבְּחוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה (ח"א ר"ן, א)

בִּיּוֹן דְּאַסְתַּכַּל שְׁלֹמֹה בְּה, שַׁבַּח וְאַכְרִיז
וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפְר
וְגו'. וְעַל דָּא שְׁלֹמֹה לֹא אַצְטְרִיד לְנַגְנָא
כְּדוֹד, אֲלֵא שִׁירְתָּא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי
דְּעוֹתְרָא, דְּהוּא נִהִירוּ וְרַחֲמֵי דְּכָל
תְּשַׁבְּחָן דְּעֵלְמָא בִּיהּ הוּו, תּוֹשַׁבְּחָתָא
דְּמַטְרוֹנִיתָא כְּדִ יתְבֵּא בְּכַרְסֵיִיא לְקַבְּלֵיהּ
דְּמִלְכָּא קָאמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת (ח"א י"ד, א)

פְּקוּדָא אַרְבִּיסֵר לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא,
דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּנִיחָא מְכָל עוֹבְדֵי
בְּרַאשִׁית. הֵכָא כְּלִילָן תְּרִין פְּקוּדִין. חַד
נְטִירָא דְּיוֹם הַשַּׁבָּת. וְחַד לְקֹדְשָׁא הַהוּא
יוֹמָא בְּקְדוּשֵׁיהּ. לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא
כְּמָא דְּאַדְכְּרַנָּא וְאַתְעַרְנָא עֲלֵיהוּ דְּאִיהוּ
יוֹמָא דְּנִיחָא לְעֵלְמִין. וְכָל עֲבִידָן בִּיהּ
אַשְׁתַּכְּלָלוּ וְאַתְעַבִּידוּ עַד דְּאַתְקַדְּשׁ
יוֹמָא. בִּיּוֹן דְּאַתְקַדְּשׁ יוֹמָא אֲשַׁתְּאַר
בְּרִיאָה דְּרוּחִין דְּלֹא אַתְבְּרִי לֹון גּוֹפָא.
וְכִי לֹא הָוֵה יָדַע קֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא
לְאַעֲכָבָא לְקֹדְשָׁא יוֹמָא עַד דִּיתְבְּרוּן
גּוֹפִין דְּנִהְי רוחִין. אֲלֵא אֵילְנָא דְּדַעַת
טוֹב וְרַע אַתְעַר הַהוּא סְטְרָא אַחְרָא
דְּרַע וְכַעַא לְאַתְתַּקְפָּא בְּעֵלְמָא וְאַתְפְּרִשוּ
כְּמָה רוחִין בְּכַמְה זַיִינִין לְאַתְתַּקְפָּא
בְּעֵלְמָא בְּגּוֹפִין.

נְרוֹת שַׁבָּת (ח"ב קס"ו, א)

אַשְׁנֵינָה אַבְתְּרִיהּ, וְחַמָּא בְּרַתִּיהּ
דְּאוּשְׁפִיזָא קִימַת אַבְתְּרִיָּהּ.
אָמַר כִּי גַר מְצוּנָה, מָאִי גַר. דָּא גַר דְּאִיהִי
מְצוּנָה דְּנִשְׁיִן וְכִיִּין בִּיהּ, וְאִיהִי גַר דְּשַׁבָּת.
דְּאָף עַל גַּב דְּנִשְׁיִן לֹא זָכָאן בְּאוּרִיָּיתָא.
הָא גּוֹבְרִין וְכִיִּין בְּאוּרִיָּיתָא, וְנִהְרִין לְהָאִי

שַׁבְּחוּ שֶׁל שְׁלֹמֹה

בִּיּוֹן שְׁהַסְתַּכַּל שְׁלֹמֹה בְּה, שַׁבַּח וְהַכְרִיז
וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפְר וְגו'. וְעַל
זֶה שְׁלֹמֹה לֹא הִצְטְרַף לְנַגֵּן כְּמוֹ דְּדוֹד, אֲלֵא
שִׁירָה שֶׁהִיא אַהֲבָה שֶׁל עֵשֶׂר, שֶׁהִיא אוֹר
וְאַהֲבָה שֶׁכָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הִיוּ
בְּה, הַשַּׁבַּח שֶׁל הַגְּבִירָה כְּשִׁיּוֹשֶׁבֶת בְּפֶסֶא
כְּנֶגֶד הַמֶּלֶךְ הוּא אָמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת

מְצוּה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה - לְשִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת,
שֶׁהוּא יוֹם הַמְּנוּחָה מְכָל מַעֲשֵׂה בְּרַאשִׁית.
כְּאֵן כְּלוּלוֹת שְׁתֵּי מְצוּוֹת - אַחַת שְׁמִירַת יוֹם
הַשַּׁבָּת, וְאַחַת לְקֹדֶשׁ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּקְדוּשׁוֹ.
לְשִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, כְּמוֹ שֶׁהִזְכַּרְנוּ וְהִעֲרַנּוּ
עָלֵינוּ, שֶׁהוּא יוֹם שֶׁל מְנוּחָה לְעוֹלָמוֹת, וְכָל
הַמַּעֲשִׂים נִשְׁתַּכְּלָלוּ בּוֹ וְנַעֲשׂוּ עַד שֶׁהִתְקַדְּשׁ
הַיּוֹם. בִּיּוֹן שֶׁהִתְקַדְּשׁ הַיּוֹם, נִשְׁאַרָה בְּרִיאָה
שֶׁל רוּחוֹת שְׁלֹא נִבְרְאוּ לָהֶם גּוֹפּוֹת. וְכִי לֹא
יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעַכֵּב לְקֹדֶשׁ אֶת
הַיּוֹם עַד שִׁיבְרָאוּ גּוֹפּוֹת לְרוּחוֹת הַקְּלוּ?
אֲלֵא עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע עוֹרָר אֶת אוֹתוֹ
הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁל הָרַע וְרָצָה לְהַתְחַזֵּק בְּעוֹלָם,
וְנִפְרְדּוּ כְּמָה רוּחוֹת בְּכַמְה מִיָּנִים לְהַתְחַזֵּק
בְּעוֹלָם בְּגּוֹפּוֹת.

נְרוֹת שַׁבָּת

הַסְתַּכַּל לְאַחוּרֵי וְרָאָה אֶת בֵּית הַמֶּאֱרַח
עוֹמְדָת מֵאַחֲרֵיהֶם. אָמַר, כִּי גַר מְצוּנָה, מֵ הַ
זֶה גַר? זֶה הַגַּר שֶׁהִיא מְצוּנָה שְׁנַיִם זוֹכוֹת
בָּהּ, וְהִיא גַר שַׁבָּת. שְׂאָף עַל גַּב שְׁנַיִם לֹא
זוֹכוֹת בַּתּוֹרָה, הַרִי הַגְּבָרִים זוֹכִים בַּתּוֹרָה
וּמֵאִירִים אֶת הַגַּר הַזֶּה שֶׁהַנְּשִׂים מִתְקַנּוֹת

במצוה הזו. הנשים בתקונו של הַנֶּר הַזֶּה - והגברים בתורה להאיר לַנֶּר הַזֶּה, תקונו המצוה שהנשים התחייבו בהם.

שְׂמֵעָה אותה אִשָּׁה וּבְכָתָה. בין כָּךְ קָם אָבִי הָאִשָּׁה שֶׁהָיָה שָׁם וּנְכַנְס בִּינֵיהֶם, וְרָאָה אֶת בְּתוּ עוֹמְדַת מֵאַחֲרֵיהֶם וּבֹכָה. שָׁאַל אוֹתָהּ אָבִיָּהּ, וְהִיא סָחָה לוֹ (רַבִּי אֲבָא) אֶת הַמַּעֲשֵׂה. הִתְחִיל אָבִי הָאִשָּׁה אִף הוּא לְבַכּוֹת. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אוֹלַי חֲתַנְךָ בַּעֲלָהּ שֶׁל בְּתָרְךָ לֹא זָכָה בְּתוֹרָה?

סַכַּת שְׁלוֹם

נֶר שֶׁל שַׁבַּת נִתָּן לְהַדְלִיקָה לְנִשּׁוֹת הָעָם הַקְּדוֹשִׁים. וְהָרִי אָמְרוּ הַחֲבֵרִים, שֶׁהִיא כְּבָתָה גֵּרוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהַחֲשִׁיכָה אוֹתוֹ וְכוּ', וְיָפָה. אֲבָל סוּד הַדְּבָר - סַכַּת שְׁלוֹם זוֹ הִיא גְּבִירַת הָעוֹלָם, וּנְשֻׁמוֹת שֶׁהֵם גְּרוֹת עֲלֵיוֹנִים בַּהֵם שׁוֹרוֹת. וְעַל זֶה הַגְּבִירָה צְרִיכָה לְהַדְלִיק, שֶׁהָרִי בְּמִקוּמָה נֶאֱחָזֵת וְעוֹשָׂה מַעֲשֵׂה.

וְאִשָּׁה צְרִיכָה בְּחֻדוֹת הַלֵּב וְרִצּוֹן לְהַדְלִיק גֵּר שַׁבַּת, שֶׁהָרִי כְּבוֹד עֲלִיוֹן הוּא לָהּ, וּזְכוּת גְּדוּלָה לְעֲצָמָה לְזָכוֹת לְבָנִים קְדוֹשִׁים שֶׁיְהִי גֵּר הָעוֹלָם בְּתוֹרָה וּבִרְאָה וְיִרְבּוּ שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ, וְנוֹתְנַת לְבַעֲלָהּ חַיִּים אֲרָכִים. לָכֵן צְרִיכָה לְהַזְהֵר בָּהּ.

אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ

בֵּא רְאָה, שַׁבַּת לִלְלָה וַיּוֹם, זְכוּר וְשִׁמּוֹר הוּא כְּאֶחָד, וְעַל זֶה כְּתוּב זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְּשׁוֹ, וְכְתוּב שִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת. זְכוּר לְזָכֵר, שִׁמּוֹר לְנִקְבָה, וְהַכֵּל אֶחָד. אֲשֶׁרֵי הֵם

שֶׁרָגָא, דְּנִשּׁוּן מִתְתַקֵּן בְּהֵאֵי מִצְוָה. נִשּׁוּן בְּתַקוּנָא דְהֵאֵי נֶר. גּוֹבְרִין בְּאוֹרֵייתָא, לְאַנְהָרָא לְהֵאֵי נֶר, תַּקוּנָא דְמִצְוָה דְנִשּׁוּן אֲתַחֲיִיבוּ בָהּ.

שְׂמֵעָת הִיא אֶתְתָא וּבְכָתָא, אֲדִהֲכִי קָם אָבוּהָ דְאֶתְתָא, דְהָתָתָּהּ, וְעָאֵל בִּינֵיהוּ, וְהָמָא כְּרַתִּיהָ קִיִּימַת אֲכַתְרֵיהוּ וּבְכָתָא, שְׁאִיל לָהּ אָבוּהָ. סַחַת לִיהָ (רַבִּי אֲבָא) עוּבְדָא. שְׁאִרֵי אָבוּהָ דְאֶתְתָא אוּף אִיהוּ וּבְכָה. אָמַר לִיהָ רַבִּי יוֹסִי, דִּילְמָא חֲתַנְךָ בַּעֲלָהּ דְבְרַתִּיךָ, לֹא זָכָה בְּאוֹרֵייתָא.

סַכַּת שְׁלוֹם (ח"א מ"ח, ב)

נֶר שֶׁל שַׁבַּת לְנִשְׁי עָמָא קְדִישָׁא אֲתִיְהִיבַת לְאֲדַלְקָא, וְחֲבֵרִיָּא הָא אָמְרוּ דְאִיהִי כְּבָתָה בּוֹצִינָא דְעֲלָמָא וְאֲחֻשִׁיכַת לִיהָ כּוֹ וְשִׁפִּיר. אֲבָל רוּא דְמַלְתָּה. הֵאֵי סַכַּת שְׁלוֹם מִטְרוּנֵייתָא דְעֲלָמָא הִיא וְנִשְׁמַתִּין דְאַנּוּן בּוֹצִינָא עֲלָאָה בָּהּ שְׁרִיין. וְעַל דָּא מִטְרוּנֵייתָא כְּעִיָּא לְאֲדַלְקָא, דְהָא בְּדוּכְתָהָא אֲתַאֲחַדַת וְעַבְדַת עוּבְדָא.

וְאֶתְתָא בְּעִיָּא בְּחֻדוֹה דְלֵבָא וְרַעוּתָא לְאֲדַלְקָא בּוֹצִינָא דְשַׁבַּת, דְהָא יִקְרָא עֲלָאָה הִיא לָהּ וְזָכוּ רַב לְגִרְמָה לְמַזְכֵּי לְבָנִין קְדִישִׁין דִּיהוּן בּוֹצִינָא דְעֲלָמָא בְּאוֹרֵייתָא וּבְדַחֲלֵתָא, וַיִּסְגּוּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא, וַיְהִיבַת לְבַעֲלָהּ אוּרְכָא דְחִיין, בְּגִין כְּךָ בְּעִיָּא לְאֲזַדְהָרָא בָּהּ.

אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ

תָּא חֲזִי, שַׁבַּת לִילִיא וַיּוֹמָא זְכוּר וְשִׁמּוֹר אִיהוּ כְּחֻדָא, וְעַל דָּא כְּתִיב זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְּשׁוֹ וְכְתִיב שִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת, זְכוּר לְדְכּוּרָא שִׁמּוֹר לְנוֹקְבָא

וְכֹלֵא חַד. וְכַאֲיֵן אֲנֹן יִשְׂרָאֵל חוֹלְקִיָּה
 דְּקֻדְשָׁא בְּרִידָה הוּא עֲדֻבִּיָּה וְאַחְסֻנְתִּיָּה
 עֲלִיָּהּ הוּא כְּתִיב, (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעָם
 שְׂכַכָּה לֹו אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂנִי אֱלֻקִּיו.

המשך "עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד לח

ב

הַנְּחֻמְדִּים מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתָּת צוֹפִים

לֹא חֶרֶב הָעוֹלָם, אֲלֵא בְּשִׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, וְלֹא חֶרְבָּה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא מִפְּנֵי פְּשַׁעָה שֶׁל תּוֹרָה,
 וְכָל הַצְּרוֹת הַבְּאוֹת עַל יִשְׂרָאֵל אֵינֶן אֲלֵא מִפְּנֵי פְּשַׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, שְׁנֵאמֹר (מִיכָה פֶּרֶק א' פְּסוּק
 ה'): "בְּפִשַׁע יַעֲקֹב כָּל זֹאת...". (אֵלֵהוּ וּזְשָׂא פ"א, מְחֻזַּק בְּרָכָה אוֹת ה') וְעַל כֵּן צְרִיף הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל
 מְאֹד בְּכָל מַאֲמָצֵי כָחוֹ, לְצוּד הַזְּמַן מִהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלַעֲסֹק בּוֹ בַתּוֹרָה, בְּכָל מָה שְׂאֵפְשֹׁר לוֹ,
 כְּמוֹ הַמְּצִיל אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת מְזוֹטוֹ שֶׁל יָם, וְכִמוֹ שְׂכַתוּב (תהלים פֶּרֶק י"ט, י"א) "הַנְּחֻמְדִּים
 מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתָּת צוֹפִים" (פ' הַחַיִּים סִימָן קנ"ו סק"א).

ג

עֲרֻכָּה שֶׁל שִׁעָה

בּוֹאוֹ חֲשַׁבּוֹן!!! - מָה שִׁיְהוּדֵי אֶחָד יְכוּל לְזַכּוֹת עַל יְדֵי לְמוּד הַזֵּהר בֵּין בִּימוֹת הַחוּל וּבֵין
 בְּשֶׁבֶת קֻדְשׁ.

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוֹ בְּשִׁבְחָה וְעֲרֻכָּה שֶׁל תּוֹרָה הַנְּלֻמְדָת בְּשִׁבְתוֹת עַל פְּנֵי זוֹ הַנְּלֻמְדָת בִּימוֹת הַחוּל,
 כְּלָשׁוֹן הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ (סוֹף פֶּרֶשֶׁת "שְׁלַח לך"), זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוֹן דְּכָל אֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
 בְּאוֹרֵיתָא, יוֹמָא דְּשִׁבְתָּא מְשַׁאֵר יוֹמִין".

מְרַנָּא הַרִי"ח הַטוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חַי" (פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנֵיָה) כְּתִב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתִבוּ הַמְּקַבְּלִים
 ז"ל, דְּגָדוּל פְּעַל הַנְּעֻשָׁה מִעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שִׁבְתָּא אֲלֵף פְּעֻמִּים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מִעֶסֶק
 הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוּל, עַכְל"ק. וּבְאוּרוֹ עַל פִּי מְאֹמֵר חַז"ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה אֲלֵף שְׁנַיִם, שְׁנֵאמֹר
 "כִּי אֲלֵף שְׁנַיִם בְּעֵינֵיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל" וגו', וְשִׁבְתָּ קוּדְשׁ הִיא מְעִין עוֹלָם הַבָּא, זֹאת אוֹמְרָת, כְּיוֹמוֹ
 שֶׁל הַקֶּב"ה. אִם כֵּן בְּשִׁבְתָּ קוּדְשׁ הַכֹּל בְּעֶרְףָּ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשְּׁנִי"ת וְיִתְעַלָּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן כָּל
 פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשִׁבְתָּ קוּדְשׁ עוֹלָה אֲלֵף יְדוֹת לְעֶרְףָּ יְמֵי הַחוּל (מְצָא חוֹן בְּמִדְּבָר).

המשך בעמוד נב

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק ד'

פְּרָשִׁיּוֹת

וּיְרָא - אָמֹר

יְחִוּד הָעֵלְיוֹן, מִתְנַת הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק ד'

- מז.....שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת הַשַּׁבָּת
- מז.....הָאֶרֶת הַשְּׁלֶחָן
- מז.....בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
- מח.....סוּד שֶׁל אֶחָד
- מח.....יְחוּד הַשַּׁבָּת
- מח.....הַשַּׁבָּת וּפְרֻדָּה מִצַּד הָאֲחֵר
- מח.....הַהֲתַעֲוֹרוֹת שֶׁל מַעֲלָה תְּלִיָּה בְּהֲתַעֲוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה
- מט.....בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מִתְּגַדֵּלֶת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וּמִתְעַטָּרֶת בְּעִטְרוֹתֶיהָ
- מט.....מִתְּנָה טוֹבָה
- נ.....בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת
- נ.....הַתַּעֲוֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- נ.....הַפּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם
- נא.....בְּרִכַּת יִשְׂרָאֵל
- נא.....פְּרִיסַת הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל
- לח.....עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שלוש סעודות השבת (ח"ג רע"ג א ר"מ)
 תְּלִיתָא לְמִיכַל שְׁלֹשָׁה סְעוּדָתֵין
 בְּשַׁבָּת, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבְּנֵין
 דְּמִתְנִיתֵין, דְּאָמַר חַד מִיְנֵיהוּ, יְהֵא חֲלָקִי
 עִם גּוֹמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, דְּאִינוּן
 שְׁלִימוֹ דְּשַׁבַּע בְּרַכָּאן דְּצִלוּתָא, לְאַשְׁלָמָא
 כְּהוּן לְעֶשֶׂר. וְרָזָא דְעֵנְג, (בראשית ב) וְנָהַר
 יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן. וּמֵאֵן דְּלֵא
 מְקַיִים לוֹן, וְאִית לִיה רְשׁוֹ לְקַיְמָן,
 אַתְהֶפֶד לִיה לְנַגַע צְרַעַת. וּבְגִין דְּלֵא יִיתִי
 לְהֵא, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, לוֹו עָלֵי
 וְאִנִּי פוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל יְיָ.

שלוש סעודות השבת
 תְּלִיתֵי - לְאָכַל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, כְּפִי
 שְׁבַארוּהָ רַבּוּתֵינוּ שֶׁל הַמְּשֻׁנָּה, שְׁאָמַר אֶחָד
 מֵהֶם: יְהֵא חֲלָקִי עִם גּוֹמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת
 בְּשַׁבָּת. שֶׁהֵן שְׁלֵמוֹת שֶׁל שְׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל
 הַתְּפִלָּה, לְהַשְׁלִים בָּהֶן לְעֶשֶׂר. וְהַסּוּד שֶׁל
 עֵנַג - (בראשית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
 אֶת הַגֵּן. וּמִי שֶׁלֵּא מְקַיֵּם אוֹתָן וְיֵשׁ לוֹ רְשׁוּת
 לְקַיְמָן, הוֹפֵךְ לוֹ לְנַגַע צְרַעַת. וְכַדִּי שְׁלֵא יְבֵא
 לְזָה, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לוֹו עָלֵי וְאִנִּי
 פוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל ה'.

הָאֶרֶת הַשְּׁלָחַן
 רְבִיעָאָה, לְאַנְהָרָא פְתוּרָא בְּמִנְרָתָא.
 כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ קְדָמָאִין,
 שְׁלָחַן בְּצִפּוֹן, מְנוּרָה בְּדְרוּם, דְּפְתוּרָא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא הַכִּי צְרִיכָא לְמַהוּ.
 בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ח"ב פ"ט, א)
 קַל כְּרוֹזָא נְפִיק, אַתְּעֵרוּ קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין,
 אַתְּעֵרוּ עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאַתְבַּחַר
 לְעִילָא וְתַתָּא. אַתְּעֵרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוֹת
 מְאִרִיכוֹן. אַתְּעֵרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימָתָא.
 אַזְדְּמְנוּ בְּתַלַּת חֲדוּוֹן, דְּתַלַּת אַבְהוֹן.
 אַזְדְּמְנוּ לְקַדְמוֹת מְהִימְנוּתָא, דְּחֲדוּוּה
 דְּכָל חֲדוּתָא. זְכָאָה הוּלְקִכּוֹן, יִשְׂרָאֵל
 קְדִישֵׁין, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי. דָּא
 הוּא יְרוּתָא לְכוֹן, מְכַל עַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב,
 בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הָאֶרֶת הַשְּׁלָחַן
 רְבִיעֵי - לְהָאִיר שְׁלָחַן בְּמִנְרָה, כְּמוֹ
 שְׁבַארוּהָ הַקְּדָמוֹנִים, שְׁלָחַן בְּצִפּוֹן, מְנוּרָה
 בְּדְרוּם. שְׁשְׁלָחַנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כֶּף צְרִיף לְהִיּוֹת.
 בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 קוֹל הַפְּרוֹז יוֹצֵא: הַתְּעוֹרְרוּ קְדוֹשִׁים
 עֲלִיוֹנִים, הַתְּעוֹרְרוּ הָעָם הַקְּדוֹשׁ שְׁנַבְחַר
 לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, עוֹרְרוּ שְׂמִיחָה כְּנֶגֶד
 רַבּוֹנְכֶם, הַתְּעוֹרְרוּ בְּשִׂמְחָה שְׁלָמָה, הַזְדַּמְנוּ
 לְשֵׁלֶשׁ שְׂמִיחוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ הָאֲבוֹת, הַזְדַּמְנוּ
 לְקִרְאָת הָאֲמוּנָה שֶׁל שְׂמִיחַת כָּל הַשְּׂמִיחוֹת.
 אֲשַׁרִּי חֲלָקְכֶם, יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא! זוּהִי יְרֻשָׁה לְכֶם מִכָּל
 הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל
 זֶה כְּתוּב בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר ר' יְהוּדָה, הַכִּי הוּא וְדָאִי. וְעַל דָּא
 כְּתִיב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ
 וּכְתִיב (ויקרא יט) קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ
 אֲנִי יְיָ. וּכְתִיב, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת
 עֵנַג לְקְדוֹשׁ יְיָ מְכוּבָד.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כֶּף הוּא וְדָאִי. וְעַל זֶה כְּתוּב
 זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ, וְכְתוּב (ויקרא יט)
 קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'. וְכְתוּב (ישעיה
 נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֵנַג לְקְדוֹשׁ ה' מְכוּבָד.

סוד של אחד (ח"ב קל"ה, ב)

רְזָא דְשַׁבַּת, אִיְהִי שַׁבַּת, דְּאִתְאַהֲדָא
בְּרִזָּא דְאַחַד, לְמִשְׁרֵי עֲלֵה רְזָא
דְּאַחַד. צְלוּתָא דְמַעְלֵי שַׁבַּתָּא, דְּהָא
אִתְאַהֲדַת כּוּרְסֵיָא יְקִירָא קְדִישָׁא, בְּרִזָּא
דְּאַחַד, וְאִתְתַּקְנַת לְמִשְׁרֵי עֲלֵה מְלַכָּא
קְדִישָׁא עֲלָאָה.

סוד של אחד

סוד השַׁבַּת, היא שַׁבַּת שְׁנֵאֲחִזַּת בְּסוּד שֶׁל
אַחַד, לְהַשְׁרוֹת עָלֶיהָ הַסוּד שֶׁל אֶחָד. תְּפִלַּת
עָרֵב שַׁבַּת, שֶׁהֲרִי אִז מְתִיחַד כְּפַס הַכְּבוֹד
הַקְּדוּשׁ בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, וּמִתְתַּקְנַת שִׁישְׁרָה
עָלֶיהָ הַמְּלֹךְ הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיּוֹן.

יחוד השַׁבַּת

בְּד עֵיִל שַׁבַּתָּא, אִיְהִי אִתְיַחַדַּת
וְאִתְפָּרְשַׁת מִסְטָרָא אַחְרָא, וְכָל
דִּינִין מְתַעֲבְרִין מִינָה, וְאִיְהִי אִשְׁתְּאַרַת
בִּיחּוּדָא דְנִהֲרוּ קְדִישָׁא, וְאִתְעַטְרַת
בְּכַמְהָ עַטְרִין לְנַבִּי מְלַכָּא קְדִישָׁא, וְכָל
שׁוֹלְטָנֵי רוּגְזוֹן וּמְאִרֵי דְדִינָא כְּלֵהוּ עַרְקִין,
(נ"א וְאִתְעַבְרוּ מִינָה) וְלִית שׁוֹלְטָנֵי אַחְרָא
בְּכְלֵהוּ עֲלֵמִין. וְאַנְפָּהָא נִהֲרִין בְּנִהֲרֵי
עֲלָאָה, וְאִתְעַטְרַת לְתַתָּא בְּעַמָּא קְדִישָׁא,
וְכְלֵהוּ מְתַעַטְרִין בְּנִשְׁמַתִּין חֲדָתִין. כְּדִין
שִׁירוּתָא דְצְלוּתָא, לְבָרְכָא לָהּ בְּחֲדוּהָ,
בְּנִהֲרֵי דְאַנְפִּין, וְלוֹמַר בְּרַכּוּ אֵת יְיָ
הַמְּבוֹרָךְ. אֵת יְיָ דִּיִּקָּא, בְּגִין לְמַפְתַּח
לְגַבְהָ בְּבִרְכָה.

יחוד השַׁבַּת

בְּשִׁנְכְּנַסְתָּ הַשַּׁבַּת, היא מְתִיחַדַּת וְנִפְרְדַּת
מִהַצַּד הָאַחַר, וְכָל הַדִּינִים מְעַבְרִים
מִמֶּנָּה, וְהִיא נִשְׁאַרַת בִּיחּוּד שֶׁל אֶחָד
קְדוּשׁ, וּמְתַעַטְרַת בְּכַמְהָ עַטְרוֹת לְמְלֹךְ
הַקְּדוּשׁ, וְכָל שְׁלִיטֵי הַרְגֵז וּבַעֲלֵי הַדִּין
כְּלָם בּוֹרְחִים, (וּמְעַבְרִים מִמֶּנָּה) וְאִין שְׁלִטוֹן
אַחַר בְּכָל הַעוֹלָמוֹת. וּפְנִיָה מְאִירִים בְּאוֹר
עֲלִיוֹן, וּמְתַעַטְרַת לְמַטָּה בְּעַם הַקְּדוּשׁ, וְכָלֵם
מְתַעַטְרִים בְּנִשְׁמוֹת חֲדָשׁוֹת. אִז רְאִישִׁית
הַתְּפִלָּה, לְבָרַךְ אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה, בְּפָנִים
מְאִירוֹת, וְלוֹמַר בְּרַכּוּ אֵת ה' הַמְּבָרָךְ. אֵת
ה' דִּיִּקָּא, כְּדִי לְפַתַּח לָהּ בְּבִרְכָה.

השַׁבַּת נִפְרְדָה מִצַּד הָאַחַר

וְאַסִּיר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְמַפְתַּח לְגַבְהָ
בְּפִסּוּקָא דְדִינָא, כְּגוֹן וְהוּא
רְחוּם וְגו', בְּגִין דְּהָא אִתְפָּרְשַׁת מִרְזָא
דְּסְטָרָא אַחְרָא, וְכָל מְאִרֵי דְדִינִין
אִתְפָּרְשוּ וְאִתְעַבְרוּ מִינָה. וּמֵאֵן דְּאִתְעַר
הָאֵי לְתַתָּא, גְּרִים לְאִתְעַרָּא הַכִּי לְעִילָא.
וְכָרְסֵיָא קְדִישָׁא לֹא יְכֻלָּא לְאִתְעַמְרָא
בְּעַטְרָא דְקְדוּשָׁה, דְּכָל זְמָנָא דְמִתְעַרֵּי
לְתַתָּא אִינוּן מְאִרִיהוֹן דְדִינָא, דְּהוּוּ

השַׁבַּת נִפְרְדָה מִצַּד הָאַחַר

וְאַסִּיר לְעַם הַקְּדוּשׁ לְפַתַּח אֲלֶיהָ בְּפִסּוּק שֶׁל
דִּין, כְּמוֹ וְהוּא רְחוּם וְגו', מִשּׁוּם שֶׁהֲרִי נִפְרְדָה
מִהַצַּד הָאַחַר, וְכָל בַּעֲלֵי הַדִּינִים נִפְרְדוּ
וְהַעֲבְרוּ מִמֶּנָּה. וְמִי שֶׁמְעוֹרֵר אֵת זֶה לְמַטָּה,
גוֹרֵם לְעוֹרֵר כְּפֹ לְמַעְלָה, וְהַכְּפַסָּא הַקְּדוּשׁ
לֹא יְכוּל לְהַתְעַטֵּר בַּעֲטָרַת קְדוּשָׁה. שְׁכָל
זְמַן שֶׁמִּתְעוֹרְרִים לְמַטָּה אוֹתָם בַּעֲלֵי הַדִּין
שֶׁהֲיוּ מְעַבְרִים וְהִיוּ הוֹלְכִים לְהַתְחַבֵּא בְּתוֹךְ
הַנֶּקֶב שֶׁל הַעֶפֶר שֶׁל הַתְּהוֹם הַגְּדוֹל, כְּלָם

שבים לשרות במקומם, והמקום הקדוש מתרחק (ונדחק) בהם מלהיות במנוחה.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ואל תאמר שזהו לבדו, אלא שאין התעוררות למעלה להתעורר עד שישאל מעוררים למטה, כפי שבארנו, שכתוב (תהלים 99) בפסה ליום חגנו. לא כתוב ליום חג, אלא ליום חגנו. ולכן אסור לעם הקדוש, שמתעטרים בעטרות קדושות של נשמות כדי לעורר מנוחה, שהם יעוררו דיו, אלא כלם ברצון ואהבה רבה, שיעוררו ברכות מעלה ומטה כאחד.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה
כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. מתי מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה? הוי אומר, ביום השבת, שהרי אז מתחברת הפלה (הגבירה) עם המלך להוציא דשאים וברכות לעולם.

מתנה טובה
אלא ודאי על דמות זו של אות ה' פרשוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכשהיא שורה על ישראל, אין להם יגיעה ולא שעבוד, ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

מתעברן והיו אזלי בלהו לאתמרא גו נוקבא דעפרא דתהומא רבא, בלהו תייבין לאשראה בדוכתייהו ואתרחקת (ואתרחקת) בהו אתר קדישא דבעאת ניהא.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ולא תימא דרא איהו בלחודוי, אלא לית אתערותא לעילא לאתערא, עד דישראל מתערי לתתא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (תהלים 99) בפסה ליום חגנו. ליום חג לא כתיב, אלא ליום חגנו. ועל דא אסיר לעמא קדישא, דקא מתעטרן בעטרין קדישין דנשמתין, בגין לאתערא ניהא, דאינון יתערו דינא, אלא בלהו ברעו ורחימו סגי, דיתערו ברבאן עילא ותתא כחדא.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה (חלק ג י"ב, א)
כתיב (שמות 17) זכור את יום השבת לקדשו, וכתיב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. אימתי אתרביאת ארעא קדישא ואתעטרת בעטרהא, הוי אומר ביום השבת, דהא כדון אתחברת בלה (נ"א) מטרוניתא) במלכא, לאפקא דשאיין וברבאן לעלמא.

מתנה טובה (חלק ג קכ"ג, ב)
אלא ודאי על האי דיוקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכד האי שריא על ישראל, לית לון יגיעה ולא שעבוד. ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת (חלק ג רצ"ו, א)

וְהֵינּוּ רְזָא, (שמות כ) **עַל כֵּן בִּרְדֵי יי' אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּקְדְּשֶׁהוּ. דְּהָא אֲשַׁתְּכַח כִּלָּא כַּחַד גּוּפָא שְׁלִים, דְּהָא מְטְרוּנִיתָא אֲתַדְבַּקַת בְּמַלְכָא, וְאֲשַׁתְּכַח גּוּפָא חַד. וְעַל כֵּן הַבְּרִכּוֹת נִימְצְאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה. יוֹמָא.**

הַתְּעוּרּוֹת הַקְּדוּשָׁה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת (ד"א מ"ח, א)

תָּא חֲזוּ, כִּד אֲתַקְדַּשׁ יוֹמָא בְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא סַבְּתָא שְׁלוֹם שְׂרִיא וְאֲתַפְרִיסַת בְּעַלְמָא. מֵאַן סַבְּתָא שְׁלוֹם, דָּא שַׁבְּתָא, וְכָל רוּחִין וְעַלְעוּלִין וְשַׂדִּין וְכָל סַטְרָא דְּמִסְאֲבֵי כִּלְהוּ טְמִירִין וְעֵאלִין בְּעֵינָא דְּרִיחִיָּיא דְּנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא. דְּהָא כִּיּוֹן דָּאֲתַעַר קְדוּשָׁתָא עַל עַלְמָא, רוּחַ מִסְאֲבָא לָא אֲתַעַר בְּהִדְיָה. וְדָא עָרִיק מִקְמִיָּה דְּדָא.

הַפּוּרְשׁ סַבְּתָא שְׁלוֹם

וּבְדִין עַלְמָא בְּנִטִירוּ עֵלְאָה וְלֹא בְּעֵינֵן לְעֵלְאָה עַל נִטִירוּ כְּגוֹן שׁוֹמֵר אֵת עֵמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן. דְּהָא דָּא בְּיוֹמָא דְּחוּל אֲתַתְּקֵן דְּעַלְמָא בְּעֵיא נִטִירוּ. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא סַבְּתָא שְׁלוֹם אֲתַפְרִיסָא עַל עַלְמָא וְאֲתַנְטִיר בְּכָל סַטְרִין. וְאַפִּילוּ חֵיבֵי גִיחֵנִם נִטִירוּ אֲנֹן, וְכִלָּא בְּשַׁלְמָא אֲשַׁתְּכַחַּא עֵלְאִין וְתַתְּאִין, וּבְגִין כִּד בְּקְדוּשָׁא דְּיוֹמָא מְבָרְכִין הַפּוּרְשׁ סַבְּתָא שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ וְעַל כָּל עֵמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. אֲמַאי עַל יְרוּשָׁלַם, אֵלְא דָּא הִיא מְדוּרָא דְּהִיא סְכָה. וּבְעֵינָא לְזַמְנָא לְהִיא סְכָה דָּאֲתַפְרִיסַת עֵלְנָא וְלִמְשָׂרָא עֵמְנָא וְלִמְהוּי (ד"א מְגִינָא) עֵלְנָא כָּאמָא דְּשַׁרְיָיא עַל בְּנִין, וּבְגִין דָּא לָא דְּחֵלִין מִכָּל סַטְרִין, וְעַל דָּא הַפּוּרְשׁ סַבְּתָא שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת

וְזֵהוּ סוּד עַל כֵּן בְּרַךְ יי' אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּקְדְּשֶׁהוּ. שְׁהֵרִי הַכֵּל נִמְצָא בְּגוּף אֶחָד שְׁלֵם. שְׁהֵרִי הַמַּלְכָּה נִדְבַקַת בְּמַלְכָּה, וְנִמְצָא גּוּף אֶחָד. וְעַל כֵּן הַבְּרִכּוֹת נִימְצְאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה.

הַתְּעוּרּוֹת הַקְּדוּשָׁה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת

בָּא רָאָה, כְּשִׁמְתַקְדַּשׁ הַיּוֹם בְּעָרֵב שַׁבְּתָא, סַבְּתָא שְׁלוֹם שׁוֹרָה וְנִפְרַסַת בְּעוֹלָם. מִי זִו סַבְּתָא שְׁלוֹם? זִו שַׁבְּתָא, וְכָל רוּחוֹת וְסַעֲרוֹת וְשַׂדִּים וְכָל רוּחוֹת הַטְּמָאָה, כָּלֵם נְטְמָנִים וְנִכְנָסִים בְּעֵין הַרְחִים שֶׁל נֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה. שְׁהֵרִי כִּיּוֹן שְׁמִתְעוּרְרַת קְדוּשָׁה עַל הַעוֹלָם, רוּחַ הַטְּמָאָה לֹא מִתְעוּרְרַת אִתּוּ, וְזֵה בּוֹרַח מִלְּפָנֵי זֵה.

הַפּוּרְשׁ סַבְּתָא שְׁלוֹם

וְאַז הַעוֹלָם בְּשִׁמְיָרָה עֵלְיוֹנָה, וְלֹא צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל עַל שְׁמִיָּרָה כְּמוֹ שׁוֹמֵר אֵת עֵמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן, שְׁהֵרִי זֵה הַתְּקוּן לַיּוֹם חַל כְּשֶׁהַעוֹלָם צָרִיךְ שְׁמִיָּרָה. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא נִפְרַסַת סַבְּתָא שְׁלוֹם עַל הַעוֹלָם, וְנִשְׁמֵר בְּכָל הַרוּחוֹת, וְאַפִּילוּ רְשָׁעֵי הַגִּיחֵנִם שְׁמוּרִים הֵם, וְהַכֵּל נִמְצָאִים בְּשְׁלוֹם - הַעֵלְיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים. וְלָכוּ בְּקְדוּשָׁת הַיּוֹם מְבָרְכִים הַפּוּרְשׁ סַבְּתָא שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ וְעַל כָּל עֵמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. לְמָה עַל יְרוּשָׁלַם? אֵלְא זֵהוּ מְדוּרָא שֶׁל אוֹתָהּ סְכָה, וְצָרִיךְ לְזַמֵּן אֵת אוֹתָהּ סְכָה שְׁנִפְרִסָה עֵלְיָנוּ וְלִשְׁרוֹת עֵמְנוּ, לְהִיֹּת [מְגִנָּה] עֵלְיָנוּ כְּמוֹ אִם שְׁשׁוֹרָה עַל הַבְּנִים, וְלָכוּ לֹא פּוֹחֲדִים מִכָּל הַרוּחוֹת, וְלָכוּ הַפּוּרְשׁ סַבְּתָא שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ.

(ח"ב קל"ה, ב)

מְבוֹרָךְ כְּמֵה דַּאת אָמַר (בְּרֵאשִׁית חט) בְּנֵי פֹרֶת וְעַל דָּא, בְּרֵכָה דָא, אֶצְטְרִיכוּ כָּל עַמָּא לְבָרְכָא, וּבְמַעְלֵי שַׁבְתָּא, בְּרַעוּ דְלִבָּא, וּבְחֻדְוֵהוּ כְּעוּ לְמַשְׁרֵי בְּשֵׁרוּתָא בְּבָרְכָה דָא, לְאַתְבָּרְכָא הָאֵי שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא, (ז'ל"א) מַעְמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יֵאוּת. בְּהָאֵי בְּרֵכָה.

(מְבוֹרָךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית מט) בְּנֵי פֹרֶת) וְלִכְּנֵי הַבְּרָכָה הַזֹּאת צְרִיכִים כָּל הָעָם לְבָרְכָה, וּבְעֵרֵב שַׁבַּת, בְּרִצּוֹן הַלֵּב וּבְשִׂמְחָה צְרִיף לְהַתְּחִיל בַּתְּחִלָּה בְּבָרְכָה הַזֹּאת, שֶׁתְּתַבָּרַךְ הַשַּׁבָּת הַזֹּאת שֶׁ לְעַר מִשְׁבֵּב תְּבַלִּילָה) מֵהָעַם הַקָּדוֹשׁ כְּרָאוּי בְּבָרְכָה הַזֹּאת.

ברכת ישראל

(בְּרֵכּוּ) כְּשִׁמְתְּחִילִים יִשְׂרָאֵל לְבָרְכָה. קוֹל הוֹלֵךְ בְּכָל הָרְקִיעִים, שִׁמְתְּקֹדְשִׁים בְּקֹדֶשֶׁת עֶרֶב הַשַּׁבָּת: אֲשֶׁרִיכֶם הָעָם הַקָּדוֹשׁ שְׂאֲתָם מְבָרְכִים וּמְקַדְּשִׁים לְמִטָּה כְּדִי שִׁיתְּבָרְכוּ וְיִתְּקַדְּשׁוּ לְמַעַלְהָ כְּמֵה מַחֲנוֹת עֲלִיּוֹנִים קְדוֹשִׁים. אֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא. וְלֹא מְבָרְכִים יִשְׂרָאֵל אֶת הַבְּרָכָה הַזֹּאת, עַד שִׁמְתְּעַטְרִים בְּעֵטְרוֹת שֶׁל נְשִׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ. אֲשֶׁרִי הָעָם שֶׁזָּכוּ לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְזִכּוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא.

פריסת הקדשה על ישראל

בֹּא רֵאָה, בְּשַׁעֲהָ שִׁיִּשְׂרָאֵל מְבָרְכִים וּמְזַמְּנִים אֶת סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת אוֹרַחַת קְדוֹשָׁה, וְאוֹמְרִים הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, אָז קְדוֹשָׁה עֲלִיוֹנָה יוֹרֶדֶת וּפּוֹרֶסֶת כְּנֶפֶיָהּ עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְכַסֶּה אוֹתָם כְּמוֹ אִם עַל הַבְּנִים. וְכָל הַמִּינִים הָרְעִים מִתְּכַנְּסִים מֵהָעוֹלָם, וְיִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים תַּחַת קְדוֹשַׁת רַבּוֹנָם. וְאִז סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת נוֹתֶנֶת נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְבַנְיָהּ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבָּה שְׂרוּיֹת הַנְּשִׁמוֹת [ס"א שְׂאֵז זְמַן הַזְּוִיג, וְנוֹטְלַת נְשִׁמוֹת וְהוּן שׁוֹרוֹת בָּהּ] וּמְמַנָּה יוֹצְאוֹת. וְכִיּוֹן שֶׁשׁוֹרָה וּפּוֹרֶסֶת כְּנֶפֶיָהּ עַל בְּנֵיהָ, מוֹדִיקָה נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

ברכת ישראל

(ס"א בְּרֵכּוּ) כַּד שְׂרָאֵן יִשְׂרָאֵל לְבָרְכָא, קְלָא אֲוֵלָא בְּכַלְהוּ רְקִיעִין, דְּמִתְקַדְּשֵׁי בְּקְדוּשָׁא דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא. וְכֵאִין אֲתוֹן עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאֲתוֹן מְבָרְכֵי וּמְקַדְּשֵׁי לְתַתָּא, בְּגִין דִּיתְּבָרְכוּן וְיִתְּקַדְּשׁוּן לְעִילָא, כְּמֵה מַשְׁרִיין עֲלֵאִין קְדִישִׁין, וְכֵאִין אִינוּן בְּהָאֵי עֲלֵמָא, וְזִכְאִין אִינוּן בְּעֲלֵמָא דְּאֲתֵי, וְלֹא מְבָרְכֵי יִשְׂרָאֵל בְּרֵכָה דָא, עַד דְּמִתְעַטְרֵן בְּעֵטְרִין דְּנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין בְּדָקָא מְרִין. וְכֵאֵה עַמָּא דְּזָכִי לֹון בְּעֲלֵמָא דִּין, לְמִזְכִּי לֹון לְעֲלֵמָא דְּאֲתֵי.

פריסת הקדשה על ישראל (ח"א מ"ח, א)

תֵּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל מְבָרְכִין וּמְזַמְּנִין לְהָאֵי סִכַּת שְׁלוֹם אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא וְאוֹמְרֵי הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, כְּדִין קְדוֹשָׁתָא עֲלֵאָה נַחְתָּא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל וּמְכַסֶּה לֹון בְּאֵמָא עַל בְּנִין, וְכָל זִינֵין בִּישִׁין אֲתַכְנִישׁוּ מֵעֲלֵמָא, וְיִתְּבֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת קְדוֹשַׁתָּא דְּמֵאֲרִיהוּן, וְכֵדִין דָּא סִכַּת שְׁלוֹם יְהִיב נְשִׁמַּתִּין חֲדָתִין לְבַנְיָהּ, מֵאֵי טַעְמָא בְּגִין דְּבִיה נְשִׁמַּתִּין שְׂרִיין (ס"א דְּזִכְוִין זְמַן וְזִיגָא וְנִסְלַת נְשִׁמַּתִּין וּבָה שְׂרִיין) וּמִינָהּ נְפִיקִין. וְכִיּוֹן דִּישְׂרָאֵל וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עַל בְּנֵיהָ. אֲרִיקַת נְשִׁמַּתִּין חֲדָתִין לְכָל חַד וְחַד.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד מד

ד

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע, התבטא פעם באזני מקרבו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וקמ"ש שנה בימות החל"ץ. ופסק הגה"ק ה"כף החיים" (קני"ה סק"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ, וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר, ושו"ת ב"ש שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה, פדכת"ב: "ודגלו עלי אהבה" ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל ה"כסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והוא פסקו בכף החיים (סימן קני"ה סק"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג), כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקינא.

גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו ה"כסא מלך" והרי"ח הטוב זי"ע, דהלמוד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים, (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה, ערכו כפול אלה. יוצא שפאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על כן פאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זהר הקדוש שעה בשבת שנה מאה מליון שנה תורה! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

ב. הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כחצייר וכתבו אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת ויצא ברינא מהימנא (דף עה) ("וי לאינון דאכלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא" ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

המשך בעמוד סח

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ה'

פְּרָשִׁיּוֹת

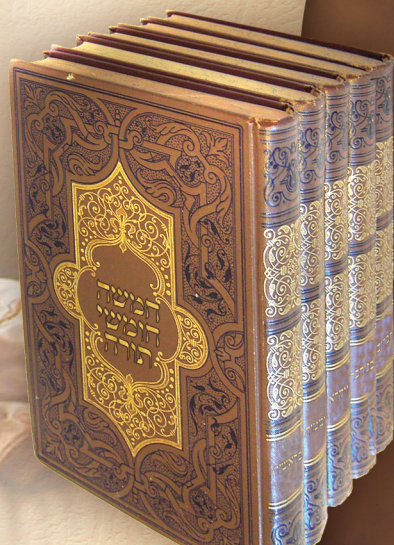
חַיֵּי שָׁרָה - בְּהַר בְּחֻקוֹתַי

קְדֻשַׁת הַשַּׁבָּת בְּתַפְלָה

וְדַבְרֵי תוֹרָה

וְסוּד קְבֻלַּת הַתַּפְלָה

פְּרָק ה'

- הגַּנַּת הַשַּׁבָּת נה
- שַׁבַּת הַעֲלִיּוֹנָה נה
- תַּשְׁבָּחוֹת הַשַּׁבָּת נה
- כָּלֶם מִתְעַטְרִים כְּאַחַד נו
- תַּפְלוֹת הַשַּׁבָּת נו
- בְּשַׁבַּת צָרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבָּחוֹת
וְתוֹרָה נו
- בְּשַׁבַּת מִתְקַבֵּלַת הַתְּפִלָּה נז
- הַיּוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ נז
- בְּשַׁבַּת מְבִיאִים לָהּ מָזוֹן עַל יְדֵי הַקֶּבֶ"ה נח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

הגנת השבת (ח"ב קל"ח, א)

מזמור שיר ליום השבת, (תהלים צב)
 תושבחתא דא, אדם הראשון
 קאמר לה, בשעתא דאתתתך מגנתא
 דעדן, ואתא שבת ואגין עליה. ואוקמוה
 חברייא, תושבחתא דא, עלמא תתאה
 קא משבח לגבי עלמא עלאה, יומא
 (דכלא ביה) דאיהו כולו שבת, מלכא,
 דשלמא דליה. ודא איהו מזמור שיר,
 ולא כתיב מאן קאמר ליה, כמה
 דאוקימנא.

הגנת השבת

מזמור שיר ליום השבת (תהלים צב). התשבתת
 הזו אדם הראשון אמר אותה בשעה שגרש
 מגן עדן, ובא שבת והגנה עליו. ובארה
 החברים, את התשבתת הזו משבח העולם
 התחתון את העולם העליון, יום (שהכל בו)
 שהוא כלו שבת, המלך שהשלום שלו.
 וזהו מזמור שיר, ולא כתוב מי אמר אותו,
 כמו שבארנו.

שבת העליונה

ליום השבת, יומא עלאה, שבת עלאה.
 דא שבת ודא שבת, מה בין האי
 להאי. אלא, שבת סתם, דא שבת דמעלי
 שבתא. יום השבת, דא שבת דלעילא.
 דא יום, ודא לילה. (שמות לא) ושמרו בני
 ישראל את השבת, הא ליליא, רזא
 דנוקבא. (שמות כ) זכור את יום השבת,
 הא יום, רזא דדכורא. ובגין כך מזמור
 שיר ליום השבת.

שבת העליונה

ליום השבת - היום העליון, השבת
 העליונה. זו שבת וזו שבת. מה בין זה
 לזה? אלא שבת סתם זו שבת של ערב
 שבת. יום השבת זו שבת שלמעלה. זה
 יום וזה לילה. (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת - הרי לילה, סוד של נקבה. (שם
 כ) זכור את יום השבת - הרי יום, סוד של
 זכר. ולכן מזמור שיר ליום השבת.

תשבחות השבת

ואשבחן בכמה אתר, דעלמא תתאה
 לא סליק בשמא, ואתיא
 סתם, בגון האי, ובגון ויקרא אל משה,
 ובגון (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל
 יי'. פלהו סתים שמא, ולא סליק ביה.
 (אגא) (ס"א וכלא) בגין דאית ביה דרגא עלאה,
 ולגבי דרגא עלאה איהו לא סליק
 בשמא. נהורא דשרגא, לא סליק ביממא,
 בנהורא דשמשא, ועל דא לא סליק
 בשמא. וכל אלון תשבחן, דאיהו

תשבחות השבת

ומצאנו בכמה מקומות, שהעולם התחתון
 עולה בשם ובא סתם, כמו זה - ויקרא אל
 משה, וכמו (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל
 ה'. כלם שם נסתר ולא עולה בו, (אגא) (נהכל)
 משום שיש בו דרגה עליונה, ואל הדרגה
 העליונה הוא לא עולה בשם. אור המנוחה
 לא עולה ביום באור השמש, ועל זה לא
 עולה בשם. וכך אלה תשבחות השבת,
 שהיא כבוד (יום השבת. שהיא תשבחת) היום, היא
 תשבחת עליונה על כל שאר הימים. (וכך אלו

הַתְּשַׁבְּחוֹת הַתְּקִינֵנו בְּתַקְוֹן שֶׁל שַׁבָּת, שֶׁהִיא עוֹלָה לְהַתְּעַטֵּר בְּעִטְרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, מְקוֹמוֹת קְדוּשִׁים עַל כָּל שְׁאָר הַיָּמִים).

כֻּלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד
אֲז כְּשֶׁעוֹלָה הָאוֹר, הָעַם הַקְּדוֹשׁ מְקַדְּימִים
לְבֵית הַכְּנֶסֶת בְּלְבוּשׁ כְּבוֹד בְּשִׂמְחָה,
מִתְּעַטְרִים בְּעִטְרָה קְדוּשָׁה שְׁלֹמֵמָעְלָה
בְּאוֹתָהּ רוּחַ שְׁעוֹמְדָת עֲלֵיהֶם לְמִטָּה,
מְשַׁבְּחִים בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת, וְהַתְּשַׁבְּחוֹת
עוֹלוֹת לְמַעְלָה, וְכָל הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים
בְּשִׂמְחָה, וְכֻלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד. פּוֹתְחִים
הָעֲלִיּוֹנִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁר־יָכֵם הָעַם הַקְּדוֹשׁ
בְּאַרְצוֹ, שֶׁרַבּוֹנְכֶם הִתְּעַטֵּר עֲלֵיכֶם, וְכָל
הַחִילוֹת הַקְּדוּשִׁים מִתְּעַטְרִים בְּשִׁבְלֵכֶם.

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם הַנְּשֻׁמוֹת, וְלֹא יוֹם הַגּוֹף,
מִשּׁוּם שֶׁשְׁלִטוֹן צְרוּר הַנְּשֻׁמוֹת הוּא, וְכָל
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים עוֹמְדִים בְּזוּג אֶחָד,
בְּעִטְרָה שֶׁל רוּחַ יִתְרָה עֲלִיוָנָה קְדוּשָׁה.

תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
תְּפִלַּת הַשַּׁבָּת שֶׁל הָעַם הַקְּדוֹשׁ, שֶׁלֹּשׁ
תְּפִלוֹת נִמְצְאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ
שַׁבָּתוֹת, וּפְרָשִׁיָהּ, וְהַכֹּל אֶחָד. כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנָסוּ
הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְבֵית הַכְּנֶסֶת, אָסוּר לְהִשְׁתַּדֵּל
אֶפְלוּ בְּצַרְףּ בֵּית הַכְּנֶסֶת, אֲלֵא בְּדַבְּרֵי
תַשְׁבְּחוֹת וְתַפְלָה וְתוֹרָה וְכִרְאוּי לָהֶם.

בְּשַׁבָּת צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
וְתוֹרָה
וּמִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בְּדַבְּרִים אַחֲרֵים וּבְדַבְּרֵי
הָעוֹלָם, זֶהוּ אָדָם שֶׁמַּחֲלֵל שַׁבָּת, וְאִין לוֹ

כְּבוֹד (נִי"א יוֹם הַשַּׁבָּת דְּאִיהוּ תוֹשַׁבְּחָתָא) יוֹם, אִיהוּ
תוֹשַׁבְּחָתָא עֲלָהּ, עַל כָּל שְׁאָר יוֹמִין.
(ס"א וְכָל אֲלִין תַּשְׁבְּחוּ אַתְּקִינֵנו בְּתִיקוּנָא דְשַׁבָּתָא דְאִיהוּ
סְלִיק לְאַתְעַטֵּר בְּעִטְרֵין עֲלֵאִין אַתְרֵין קְדִישִׁין עַל כָּל שְׁאָר
יוֹמִין).

כֻּלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד (ח"ב ר"ה, ב)
כְּדִין כַּד סְלִיק נְהוּרָא, עִמָּא קְדִישָׁא
מְקַדְּמֵי לְבֵי כְּנִישְׁתָּא בְּלְבוּשׁ יִקְר
בְּחֻדָּהּ, מִתְּעַטְרֵן בְּעִטְרָא קְדִישָׁא
דְּלַעֲיָלָא, בְּהֵוּא רוּחָא דְקִיּוּמָא עֲלֵיהּוּ
לְתַתָּא, מְשַׁבְּחוּ בְּשִׁירֵין וְתוֹשַׁבְּחוּ, וְסְלִקִין
תַּשְׁבְּחוּ לְעֵילָא, וְעֲלֵאִין וְתַתָּאִין כְּלָהוּ
בְּחֻדָּהּ, וּמִתְּעַטְרֵן כְּלָהוּ כְּחָדָא. פְּתַחֵי
עֲלֵאֵי וְאִמְרֵי, וְכֵאִין אַתּוּן עִמָּא קְדִישָׁא
בְּאַרְעָא, דְּמֵאֲרִיכוּן אַתְעַטֵּר עֲלֵיכוּ, וְכָל
חִילוּן קְדִישִׁין, מִתְּעַטְרֵין בְּגִינִיכוּן.

הַאִי יוֹמָא, יוֹמָא דְנִשְׁמַתִּין אִיהוּ, וְלֹא
יוֹמָא דְגּוֹפָא, בְּגִין דְשְׁלִטְנוּ דְצְרוּרָא
דְנִשְׁמַתִּין אִיהוּ, וְקִיּוּמָן עֲלֵאִין וְתַתָּאִין
כְּלָהוּ בְּזוּגָא חָדָא, בְּעִטְרָא דְרוּחָא
יִתְרָא עֲלָהּ קְדִישָׁא.

תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
צְלוּתָא דְשַׁבָּתָא, דְעִמָּא קְדִישָׁא, תְּלַת
צְלוּתֵין אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּהַאִי יוֹמָא,
לְקַבֵּל תְּלַת שַׁבָּתֵי, וְאוֹקְמוּהָ, וְכְלָהוּ חַד.
כִּיּוֹן דְעֵאלוּ עִמָּא קְדִישָׁא לְבֵי כְּנִישְׁתָּא,
אָסִיר לְאַשְׁתַּדֵּלָא אֶפִּילוּ בְּצוּרְךָ בֵּי
כְּנִישְׁתָּא, אֲלֵא כְּמַלֵּי תַשְׁבְּחוּ וְצְלוּתָא,
וְאוֹרִייתָא, וְכַדְקָא חַזִּי לוּן.

בְּשַׁבָּת צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
וְתוֹרָה
וּמֵאֵן דְאַשְׁתַּדֵּל כְּמַלִּין אַחֲרֵנִין, וּבְמַלִּין
דְעֵלְמָא, דֵּא אִיהוּ בַר נֶשׁ דְקָא

חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש ברוך הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבחות של אדונם, ולהשתדל בתורה.

מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא דישׂראל. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואיגון שוו ודיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלגיא, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחין דמאריהון, ולאשתדלא באורייתא.

(תיקוני זהר מ"ה, ב)

דבר אחר אם תשכבון, זו האם העליונה, שהיא תפלת השבת, שצריכים שפתיים לקבל אותה בערב שבת, שהיא נשמת כל חי, היא יורדת על ראש צדיק שהוא יום השביעי, לשון למודים קוראים אותו, והיא שורה עליו בין שתי שפתיים, שהם נצח והוד.

דבר אחר, אם תשכבון, דא אימא עלאה, דאיהי צלותא דשבת, דצריכין שפון לקבלא לה בערב שבת, דאיהי נשמת כל חי, איהי נחתא על ראש צדיק דאיהו יום השביעי, לשון למודים קרינן ליה, ואיהי שריא עליה בין תרין שפון דאיגון נצח והוד.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת הוא פה, (פתח) שנפתח בערב שבת לקבל אותה בתפלת השבת הזו, שהרי תפלת השבת נקראת קבלה, וממנה מקבלות כל הספירות זה מזה, ובה תפלתו של אדם מקבלת לפני יהוה, והיא תפלת עשרת ימי תשובה, והיא ה' עליונה שתקנו בה חמש תפלות ביום הכפורים.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת איהי פה, (כ"א פתח) דאתפתחא בערב שבת לקבלא לה בהאי צלותא דשבת, דהא צלותא דשבת אתקריאת קבלה, ומינה מקבלין כל ספיראן דין מן דין, ובה צלותא דבר נש מקובלת קדם יהוה, ואיהי צלותא דעשרת ימי תשובה, ואיהי ה' עלאה, דתקיננו בה חמש צלותין ביומא דכפורי.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת היא שכינה תחתונה, כלולה משלשה אבות, שהם שלשת הענפים של ש' של שבת, ב"ת יחידה היא נקדה בחלל שלה, והיא חג של כל (שכולל כל) ימים טובים, עליה נאמר היושב על חוג הארץ.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת איהי שכינתא תתאה, כלילא מתלת אבהן, דאיגון תלת ענפין דש' דשבת, ב"ת יחידה איהי נקדה בחלל דילה, ואיהי חג דכל (כ"א דכליל ב') יומין טובין, עלה אתמר (ישעיהו מ כב) היושב על חוג הארץ.

בשַׁבָּת מביאים לה מזון על ידי הקֶבֶ"ה אֲבָל נִשְׁמָה יִתְּרָה בְּשַׁבָּת וּבְיָמִים טוֹבִים וּבְכָל הַמוֹסָפִים, היא האֵם הַעֲלִיּוֹנָה, תּוֹסֶפֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, תְּפִלָּה שֶׁל שְׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל, שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם, היא הַשְּׂכִינָה הַתְּחַתּוֹנָה, הַפְּלֵל שֶׁל שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה תְּפִלוֹת, שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם, עוֹלָם בְּשֵׁשֶׁה יָמִים שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה, וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָאת תְּפִלַּת כָּל פֶּ"ה. בימי החל מביאים לה מזון על ידי שְׁלִיחַ, אֲבָל בְּשַׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים מְבִיאִים לָהּ מְזוֹן עַל יְדֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. אוֹי לֹאֲשֶׁה שְׁמֵת־פְּרָנְסֶת עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, וְהָרִי פְּרָשׁוּהוּ בַּיּוֹנָה, שְׁנֹאֲמַר וְהִנֵּה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה, וְלָמָּה עָלָה זֵית? אֵלָּא אֲמָרָה הַיּוֹנָה, רַבּוֹן הַעוֹלָמִים, יְהִיָּה מְזוֹנֵי מְסוֹר בִּידָךְ וַיְהִיָּה מְרוֹר כְּזֵית, וְלֹא יְהִיָּה מֵתוֹק וּמְסוֹר בְּיַד שְׁלִיחַ, וְהַשְּׁלִיחַ בְּמִקוֹם הַזֶּה זֶה מִטְטֵרוֹן. וְעוֹד, שְׂכִינָה נִקְרָאת תְּפִלָּה שֶׁל פֶּסַח מֵצַד הַיָּמִין, תְּפִלַּת רֹאשׁ הַשָּׁנָה מֵצַד הַשְּׂמָאל, תְּפִלַּת שְׁבִיעוֹת מֵצַד הָעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי, יְהו"ה הוּא בְּכָל מְקוֹם לְקַבֵּל אוֹתָהּ (וְלִתְרוּן אֶת כְּלֵי הַקֶּרֶב).

בשַׁבָּת מביאים לה מזון על ידי הקֶבֶ"ה אֲבָל נִשְׁמָתָא יִתְּרָא בְּשַׁבָּת וּבְיוֹמֵי טוֹבִין וּבְכָל מוֹסָפִין, אִיהוּ אִימָא עֲלָאָה, תּוֹסֶפֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, צְלוֹתָא דְשִׁית יוֹמִין דְּחוּל תְּלַת זְמַנִּין בְּכָל יוֹמָא, אִיהוּ שְׂכִינְתָא תְּתָאָה, כְּלָלָא דְתַמְנֵי סְרֵי צְלוֹתֵין, תְּלַת זְמַנִּין בְּיוֹמָא, סְלָקִין בְּשִׁית יוֹמִין ח"י, וְעַל שְׁמֵיהּ אֲתַקְרֵי תְּפִלַּת כָּל פֶּ"ה, בְּיוֹמִין דְּחוּל אִיִּתִי לָהּ מְזוֹנָא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, אֲבָל בְּשַׁבָּת וַיּוֹמִין טוֹבִין אִיִּתִי לָהּ מְזוֹנָא עַל יְדֵי דְקוֹדֶשׁא בְּרִידָה הוּא, וְוִי לֹאֲתַתָּא דְאֲתַפְרָנְסֶת עַל יְדֵי שְׁלִיחָא, וְהָא אוֹקְמוּהוּ בַּיּוֹנָה, דְאֲתַמַּר (בְּרַאשִׁית ח יא) וְהִנֵּה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה, וְאֲמַאי עָלָה זֵית, אֵלָּא אֲמַרְתָּ יוֹנָה, רַבּוֹן עֲלַמִּין, תְּהָא מְזוֹנָא דִּילִי מְסוֹרָה בִּידָךְ וְתִהָא מְרִירָא בְּזֵית, וְלֹא תְהָא מְתוֹקָה וּמְסוֹרָה בִּיד שְׁלִיחַ, וְשְׁלִיחַ בְּהָא אֲתַר דְּאֲ מִטְטֵרוֹן, וְעוֹד שְׂכִינְתָא אֲתַקְרִיאַת צְלוֹתָא דְפֶסַחָא מְסַטְרָא דִּימִנָא, צְלוֹתָא דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה מְסַטְרָא דְשְׂמָאלָא, צְלוֹתָא דְשְׁבִיעוֹת מְסַטְרָא דְאֲמֻצְעִיתָא, יְהו"ה אִיהוּ בְּכָל אֲתַר לְקַבֵּלָא לָהּ, (וְלִתְרוּנֵי מַאֲנֵי קֶרְבָּא).

בְּלֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ

המליטור איצרות הזוהר יוצר 12.000 ספרים, דרשות לשבועה, קבצים ותמונות ועוד.

מִסֵּת תְּמוֹנֵי סֵדֶן
כִּפּוֹת וְהוֹרֵי קִיּוּם
יִסְרָאֵל מִיִּבְרָיִם
מִן הַחַיִּים
מִדְּרָשִׁים

כִּיֵּאן תִּכְוִיָּה יוֹד
וְדַלֵּי כִסֵּי תוֹרָה
יִסְרָאֵל מִן הַחַיִּים
מִדְּרָשִׁים

מִסֵּת תְּמוֹנֵי סֵדֶן
כִּפּוֹת וְהוֹרֵי קִיּוּם
יִסְרָאֵל מִיִּבְרָיִם
מִן הַחַיִּים
מִדְּרָשִׁים

קול הזוהר
שְׁמוֹנִים
כְּתוּבֵי חֹמֶשׁ
3 נגל 10
0722-990944

24/8 ליוש 8
כח חמש
054-843-6784

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

פְּרָשִׁיּוֹת

תּוֹלְדוֹת - בַּמִּדְבָּר

בְּרַכַּת הַבַּיִת עַל יְדֵי הַקְּדוֹשׁ

וְשִׁבַח הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

- סא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סא לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ
- סא עֲשֶׂה דְבָרִים הַצְּרִיכִים לְכוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סב מַעֲלַת הַיּוֹם
- סב קְדוּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת
- סג גִּסּוּחַ הַקְּדוּשָׁה
- סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית
- סד טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
- סד הַכְרֹז שֶׁבְּכִנְיַסַּת הַשַּׁבָּת
- סד רְשׁוּת הַנְּשִׂמָה לְבִרְךְ
- סה יוֹם הַנְּשִׂמוֹת
- סו יוֹצֵר אֹר
- סו תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
- סו תְּשַׁבְּחַת עַל תְּשַׁבְּחַת
- סו עֲלִיַּת הַתְּשַׁבְּחַת לְמַעַלָּה
- סז הַתְּשַׁבְּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת
- סז יְהוּדִים חוֹשֵׁוּ וְהַנְּצִלוּ
- סח עֵרְכָה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

כוס של ברכה (תקוני זהר, ב, ב.)

וְלֹא לְמַגָּא תִּקְיִנוּ בְּכּוֹס דְּבִרְכָה אוֹרְךָ
הָכִי הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה
מִבְּפָנִים שִׁטְיָפָה מִבְּחוּץ, לְמַהוּי תּוֹכוֹ
כְּבֵרוּ, וְרָזָא דְמַלְגָּה וְטַהֲרוּ וְקַדְשׁוּ (ויקרא
טו יט), וְכַד אִיהוּ קִנְקֵן דְּאִיהוּ לְבָא דְכִיָּא
מִלְגָּא וּמִלְכָר, שְׂרִיא תַמָּן חֲכָמָה, דְּאִתְמַר
בְּה (משלי ח כב) יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַכּוּ
קִנְיֵי אִיהוּ קִנְקֵן וְדַאי, וְאִם הָאִי קִנְקֵן
אִיהוּ דְכִיָּא, אִתְמַר בִּיה וְנִקְהָ, וְאִם לֹא
לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּה (שם ו כט).

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן דְּבֵר נֶשׁ דָּא אִתְתָּא, וְאִיהוּ כּוֹס,
הָכִי צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם
הִיא כּוֹס דְּבִרְכָה, וְעֲלֵה אִתְמַר (יחזקאל מד
ז) לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ, וְאִם לֹא
אִתְקְרִיאַת כּוֹס הַתְּרַעְלָה, וְיִין דִּילָה עֲלֵיהּ
אִתְמַר (משלי לא ו) תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין
לְמַרְי נֶפֶשׁ וְכוּ', שְׂדִים דִּילָה אִינּוּן
אֲשַׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת, אֲבָל יִין דְּכּוֹס דְּבִרְכָה
עֲלֵיהּ אִתְמַר (תהלים קד טו) וְיִין יִשְׂמַח לְבַב
אֲנוּשׁ דְּתַמָּן פְּקוּדֵי יְהוּ"ה יִשְׁרִים מִשְׁמַחֵי
לֵב (שם יט טו), דְּאִינּוּן אֲשַׁכּוּלוֹת דִּילָה.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה (תוקי"

פ"ד, ב.)

וְאִתְּי כּוֹס דִּינּוּ, דְּאִיהוּ יִין הוֹשְׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצְרִיךְ בִּיה עֲשְׂרָה
דְּבָרִים כְּמָה דְּאוֹקְמוֹהוּ מְאָרִי מִתְּנִיתִין,
וְאִינּוּן כְּחֻשְׁבֵן י' מִן יְסוּד, וְאִינּוּן עֲטוּר
וְעֲטוּף הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ
בְּתָרֵי יְדוּי וְנוֹתְנוּ בְּיָמִין, וְיַהִיב עֵינּוּי בִּיה,
וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַע טַפָּח, וּמְשַׁגְּרִיה
בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתָה, עֲטוּר מִסְטָרָא
דְּעֲטָרָה דְּבֵרִית מִילָה, עֲטוּף עוֹטָה אוֹר

כוס של ברכה

וְלֹא לְחִנָּם תִּקְיִנוּ כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה אֶף כָּךְ
הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה מִבְּפָנִים וְשִׁטְיָפָה
מִבְּחוּץ, לְהִיּוֹת תּוֹכוֹ כְּבֵרוּ, וְסוּד הִדְבָר -
וְטַהֲרוּ וְקַדְשׁוּ, וְכַאֲשֶׁר הִקְנֵקוּ, שֶׁהוּא לֵב זָךְ
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ, שׁוֹרָה שִׁם חֲכָמָה, שְׁנַאֲמַר
בְּה יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַכּוּ, קִנְיֵי הוּא קִנְקֵן
וְדַאי, וְאִם הִקְנֵקוּ הִזָּה הוּא זָךְ, נֶאֱמַר בּו
וְנִקְהָ, וְאִם לֹא, לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּה.

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן שֶׁל אָדָם זוּ הָאִשָּׁה, וְהוּא כּוֹס, כָּךְ
צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם הִיא כּוֹס שֶׁל
בְּרַכָּה, וְעֲלֵיהּ נֶאֱמַר, לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ,
וְאִם לֹא, נִקְרָאת כּוֹס הַתְּרַעְלָה, וְעַל הַיִּין
שְׁלָה נֶאֱמַר תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין לְמַרְי נֶפֶשׁ
וְכוּ'. הַשְּׂדִים שְׁלָה הֵן אֲשַׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת,
אֲבָל הַיִּין שֶׁל כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה עָלָיו נֶאֱמַר
וְיִין יִשְׂמַח לְבַב אֲנוּשׁ, שְׁשֵׁם פְּקוּדֵי יְהוּ"ה
יִשְׁרִים מִשְׁמַחֵי לֵב, שֶׁהֵם הָאֲשַׁכּוּלוֹת שְׁלָה.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה

וְהִיא כּוֹס שֶׁל יִין, שֶׁהוּא יִין חֻשְׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצְרִיךְ בּוּ עֲשְׂרָה דְּבָרִים, כְּמֹ
שֶׁבְּאַרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, וְהֵן כְּחֻשְׁבֵן י'
מִן יְסוּד, וְהֵם עֲטוּר וְעֲטוּף, הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה,
ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ בְּשִׁתֵּי יְדָיו וְנוֹתְנוּ בְּיָמִין,
וְנוֹתְנוּ עֵינּוּי בּוּ, וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַע טַפָּח,
וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, עֲטוּר מִצַּד
שֶׁל עֲטָרָה שֶׁל בְּרִית מִילָה, עֲטוּף, עֲטָה
אוֹר כְּשִׁלְמָה, וְאִם הוּא עֲנִי שְׂאִין לוֹ אֶלָּא

רביעית לוג, שְׁהִיא הַשְּׁעוֹר שֶׁל הָאוֹת ד', נֶאֱמַר תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִבְּפָנַי וּשְׂטִיפָה מִבְּחוּצִי, וְסוּד הַדְּבָר - וְטִהַרוּ וְקִדְּשׁוּ.

מעלת היום

הַיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר בְּשִׁבְעֵים עֶטְרוֹת, וְהַשֵּׁם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ נִשְׁתַּלֵּם בְּכָל הַצְּדָדִים, וְכָל הַדְּרָגוֹת מוֹאֲרוֹת, וְהַכֹּל בְּשִׁמְחַת הַבְּרָכוֹת וּבְקִדְּשָׁה עַל קִדְּשָׁה וְתוֹסֶפֶת שֶׁל קִדְּשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קִדְּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שֶׁבֶת זוּהִי קִדְּשָׁה שֶׁל שֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. שְׁהֵרִי מִתְקַדֵּשׁ מִשְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים, וְשִׁלֵּשׁ דְּרָגוֹת שֶׁל תְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים. וְצָרִיכִים לְהַזְכִּיר עַל הַקְּדֻשָּׁה הַזֹּאת כָּלֵל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וּמְנוּחָה בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם הַשְּׁבִילִים וְשִׁלֵּשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁנִּכְלָלוֹת בָּהֶם, סוּד הָעֵדוּת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם וְגו'. וַיִּכַּל אֱלֹהִים, שְׁיִישׁ בְּעֵדוּת הַזֹּאת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשׁ תְּבוּלוֹת, שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים עִם שְׁלֹשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁל הַתְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים.

שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת, שֶׁהֵן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וַיֵּשׁ בוֹ סוּד שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וְסוּד שֶׁל הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן, וְסוּד כָּל הָאֲמוּנָה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֱלֹהִים: אֶחָד הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן. אֶחָד פֶּתַח יִצְחָק. וְאֶחָד הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ, קִדְּשׁ קִדְּשִׁים. צָרִיךְ אָדָם לְהַעֲבִיר אֶת הָעֵדוּת הַזֹּאת בְּשִׁמְחָה וּרְצוֹן הַלֵּב, לְהַעֲבִיר לִפְנֵי בְּעֵלָה שֶׁל הָאֲמוּנָה. וְכָל מִי שֶׁמַּעֲבִיד אֶת זֶה וַיֵּשִׁים לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ לְזֶה, מְכַפֵּר עַל כָּל חַטָּאָיו.

בְּשִׁלְמָה (תְּהִלִּים קד ב), וְאִם הוּא עֵנִי דְלִית בֵּיהּ אֵלָא רְבִיעִית לוג דְּאִיהִי שְׁעוֹרָא דְּאֵת ד', אֲתִמַּר (סס קב א) תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִלְּגָאוֹ וּשְׂטִיפָה מִלְּכַר, וּרְזָא דְמִלָּה וְטִהַרוּ וְקִדְּשׁוּ (ויקרא טז טז).

מעלת היום (ח"ב ר"ח, ב)

יוֹמָא דְּאֵ, מִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְעֵין עֶטְרִין, וּשְׁמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, אֲשִׁתְּלִים בְּכָל סְטְרִין, וְאֲתַנְהִירוּ בְּלָהוּ דְרַגְיָן, וְכֵלָא בְּחֶדְוָה דְּבְרַפְּאָן, וּבְקִדְּוִשָׁה עַל קְדוּשָׁה, וְתוֹסֶפֶת דְּקִדְּוִשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קְדוּשָׁה דְּמַעְלֵי שֶׁבֶתָא, דְּאִיהִי קְדוּשָׁה דְּשֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. דְּהָא אֲתִקְדֵּשׁ מִתְּלִיתִין וְתִרְיָן שְׁבִילִין, וְתִלְתִּין דְּרַגְיָן דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין. וּבְעֵינֵין לְאֲדַכְּרָא עַל הָאִי קְדוּשָׁה, כְּלָלָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, וְנִיחָא כְּרֹזָא דְּתִלְתִין וְתִרְיָן שְׁבִילִין, וְתִלְתִּין דְּרַגְיָן דְּאֲתְּכַלִּילֵן בְּהוּ, רְזָא דְּסִהְדוּתָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם וְגו'. וַיִּכְלוּ אֱלֹהִים, דְּאִית בְּסִהְדוּתָא דְּאֵ, תִלְתִין וְחֲמִשׁ תִּיבּוֹן. תִּלְתִין וְתִרְיָן שְׁבִילִין, וְתִלְתִּין דְּרַגְיָן דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין.

תִּלְתִּין דְּרַגְיָן, דְּאִינוּן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וְאִית בֵּיהּ רְזָא דְּעֲלָמָא עֲלָאָה, וְרְזָא דְּעֲלָמָא תְּתָאָה, וְרְזָא דְּכָל מְהִימְנוּתָא. תִּלְתִּין זְמַנֵּין אֱלֹהִים, חַד, עֲלָמָא תְּתָאָה. וְחַד, פֶּתַח יִצְחָק. וְחַד, עֲלָמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, קִדְּשׁ קוּדְשִׁין. בְּעֵי בַר גִּשׁ לְמַסְהַד סִהְדוּתָא דְּאֵ, בְּחֶדְוָה, בְּרַעוּתָא דְּלְבָא, לְאַסְהַדָּא קְמִי מְאָרִיָּה דְּמִהִימְנוּתָא. וְכָל מְאָן דְּיִסְהַיֵּד דְּאֵ, וַיֵּשִׁין לְבֵיהּ וְרַעוּתִיהּ לְדָא, מְכַפֵּר עַל כָּל חוּבוּי.

נסח הקדוש

ברוך אתה יי אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', האי קידושא איהו בחד מתקלא, לקבל סהדותא דמהימנותא, ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין, כמה דאית בוּיכלו. בלא סלקין לשבעין תיבין, לאתעטרא בהו שבת, דמעלי שבתא, זכאה חולקיה דבר נש, דיכוון רעותיה למלין אליו, ליקרא דמאריה.

נסח הקדוש

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', קדוש זה הוא במשקל אחד כנגד עדות האמונה, והם שלשים וחמש תבות אחרות, כמו שיש בוּיכלו. הכל עולה לשבעים תבות להתעטר בהם שבת של ערב שבת. אשרי חלקו של אדם שיכון רצונו לדברים הללו לכבוד רבונו.

קדוש היום

קידושא דיומא, הא אוקמוה בורא פרי הגפן, ולא יתיר. דהא יומא קאים לקדשא ליה, מה דלית הכי בליליא, דאנן צריכין לקדשא ליה, בהני מלין, כמה דאוקימנא. ולא אתקדש האי ליליא, אלא בעמא קדישא לתתא, כד שריא עליהו ההוא רוחא עלאה. ואנן בעינו לקדשא ליה ברעותא דלפא, לכוננא דעתא להאי.

קדוש היום

קדוש היום, הרי פרושהו בורא פרי הגפן, ולא יתיר. שהרי היום עומד לקדש אותו. מה שאין פן בלילה, שאנו צריכים לקדש אותו בדברים הללו, כמו שבארנו. ולא מתקדש הלילה הזה, אלא רק בעם הקדוש למטה, כששורה עליהם אותה רוח עליונה. ואנו צריכים לקדשו ברצון הלב, ולכון הדעת לזה.

קדשת היום

יומא איהו קא מקדשא ליה. וישראל מקדשי בצלותין ובעותין, ומתקדשין בקדושתיה, בהאי יומא. זכאין ישראל, עמא קדישא, דאחסינו יומא דא, אחסנת ירותא לעלמין.

קדשת היום

והיום מקדש אותו, וישראל מקדשים בתפלות ובקשות ומתקדשים בקדשותו ביום הזה. אשרי ישראל העם הקדוש שירשו יום הזה נחלת ירשה לעולמים.

עדות על מעשה בראשית (חלק ג רע"ג, א ר"מ)

חמישאה, כוס דויכלו. כו"ס, בחשבון אלהים. ויכלו, ב, דכליל לון בלה קדישא, דהאי כוס מלא יינא דאורייתא, צריד לאסהדא על עובדא דבראשית.

עדות על מעשה בראשית

חמישי - כוס של ויכלו. כו"ס בחשבון אלהים. ויכלו - ע"ב, שכוללת אותם הכלה הקדושה. שהכוס הזאת המלאה יין של תורה, צריכה להעיד על מעשה בראשית.

טעימת המאכלים (ח"א מ"ח, ב.)

וּבְלִילִיָּא דְשַׁבְּתָא כְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַטְעָמָא
מִכְּלָא, בְּגִין לְאַחְזָאָה דְהַאי
סַבְּתָא שְׁלוֹם מִכְּלָא אֲתַבְּלִילִית, וּבְלִבְדָּ
דְּלָא יִפְגִּים מִכְּלָא חֲדָא לְיוֹמָא, וְאִית
דְּאַמְרֵי תְּרִין, לְתַרְיִן סְעוּדַתִּי אַחְרֵי
דְּיוֹמָא, וְשִׁפּוּר. וְכָל שְׁפָן אִי סְלִיק וְתִיר
לְיוֹמָא וְיִכִּיל לְמַטְעַם מִמִּיכְּלִין אַחְרֵי
וְלְזַעֲרֵי בְּתַרֵּי תְּבַשְׂלִין סִגְיָא, וְאוֹקְמוּהָ
חֲבַרְיָא.

הַפְּרוּז שְׁבַכְנִיסַת הַשַּׁבָּת (ח"ב ר"ד, א.)

אַלְא כַּד עָאֵל שַׁבְּתָא, כְּרוּזָא קָרִי
כְּבוּלְהוּ רְקִיעִין, אֲתַתְּקֵנוּ רְתִיכִין,
אֲתַתְּקֵנוּ מִשְׂרִיין, לְקַדְמוֹת מְאִרִיכוֹן. כְּדִין
נְפִיק חַד רוּחָא מִסְטְרָא דְדָרוּם, וְהַהוּא
רוּחָא אֲתַפְּרֵשׁ עַל כָּל אֵיגוֹן חִילִין
וּמִשְׂרִיין דְּלִסְטֵר יְמִינָא, וְאֲתַלְבֶּשׁן בֵּיה,
וְהַהוּא רוּחָא אֲקָרִי לְבוּשָׂא דִיקָר
דְּשַׁבְּתָא. כְּדִין פְּתוּרֵי דְהַאי עֲלֵמָא,
מִתְתַּקְּנֵן בְּחַד הִיכְלָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה
דְּהַהוּא בַר נֶשׁ, דְּסִדּוּרָא דְּפְתוּרִיָּה אֲתַחְזִי
תְּמֵן כְּדָקָא יְאוּת, וְקִימָא כְּלָא מִתְתַּקְּנָא,
בְּלָא כְּסוּפָא, אֵינֶשׁ כְּפּוּם חִילִיָּה.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבֶרֶךְ (ח"ב קל"ח, א.)

נְשֻׁמַת כָּל חַי, הֵיא חֲבַרְיָא אֲתַעְרוּ בֵּיה
מִלִּין דְּקִשׁוּט. אַבְּל אִית לֵן
לְאַדְכְּרָא, הֵאי נְשֻׁמַתָּא דְּפִרְחָא מִהַהוּא
חַי הָעוֹלָמִים. וּבְגִין דְּאִיהִי דִילִיָּה, דְּמַנְיָה
נְפָקוּן כָּל בְּרַכָּאן, וְשִׂרְיִין בֵּיה, וְהוּא אֲשִׁקִּי
וּמְבָרַךְ לְתַתָּא, הֵאי נְשֻׁמַתָּא דְּנִפְקָא
מַנְיָה, אִית לָהּ רֶשׁוּ לְבְּרַכָּא לְהַאי אֲתַר.
וְעַל דָּא פְּרַחִין נְשֻׁמַתִּין מִהַהוּא חַי,
בְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא. אֵיגוֹן נְשֻׁמַתִּין
דְּאֵיגוֹן פְּרַחָאן, מִמֶּשׁ מְבָרַכִין לְהַאי אֲתַר

טעימת המאכלים

וּבְלִילִי שַׁבְּתָא צְרִיף אָדָם לְטַעַם מִהַכֵּל כְּדִי
לְהִרְאוֹת שְׁסַפְתָּ שְׁלוֹם הַזֵּאת נִכְלָלָה מִהַכֵּל,
וּבְלִבְדָּ שְׁלָא יִפְגֵּם מְאָכֵל אֶחָד לְיוֹם, וְיִשׁ
אוֹמְרִים שְׁנַיִם, לְשִׁתֵּי הַסְּעוּדוֹת הָאֲחֵרוֹת
שֶׁל הַיּוֹם, וְיִפְהָ. וְכָל שְׁפָן אִם מַעְלָה יוֹתֵר
לְיוֹם וְיִכּוֹל לְטַעַם מִמְּאָכֵלִים אַחֲרֵיהֶם.
וְלִקְטָנִים בְּשֵׁנֵי תְּבַשְׂלִים מְסִפִּיק. וּבְאַרְוֵהָ
הַחֲבַרְיָא.

הַפְּרוּז שְׁבַכְנִיסַת הַשַּׁבָּת

אַלְא כְּשֶׁנִּכְנְסַת שַׁבְּתָא, פְּרוּז קוּרָא בְּכָל
הַרְקִיעִים: הַתְּתַקְּנוּ מִרְכָּבוֹת, הַתְּתַקְּנוּ
מַחְנוֹת כְּנֶגֶד רְבוּבֵכֶם. אַז יוֹצֵאת רוּחַ
אַחַת מִצַּד הַדָּרוּם, וְאוֹתָהּ רוּחַ נִפְרֶשֶׁת
עַל כָּל אוֹתָם חֲלִלוֹת וּמַחְנוֹת שֶׁל צֵד יָמִין,
וּמִתְלַבְּשׁוֹת בּוֹ, וְאוֹתָהּ רוּחַ נִקְרָאת לְבוּשׁ
כְּבוֹד שֶׁל שַׁבְּתָא. אַז הַשְּׁלַחְנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם
הַזֶּה מִתְתַּקְּנוֹת בְּהִיכָל אֶחָד. אֲשִׁרֵי חֲלָקוּ שֶׁל
אוֹתוֹ אָדָם שֶׁסְּדוּר שֶׁלְּחֹנוֹ נִרְאֶה שֶׁם פְּרָאֵי,
וְהַכֵּל עוֹמֵד מִתְקוֹן בְּלֵי בּוּשָׂה, אִישׁ כְּפִי כָחוּ.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבֶרֶךְ

נְשֻׁמַת כָּל חַי, הֵרִי הַחֲבַרְיָא עוֹרְרוּ בּוֹ דְּבַרֵּי
אַמַת. אַבְּל יֵשׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת
שֶׁפּוֹרַחַת מֵאוֹתוֹ חַי הָעוֹלָמִים. וּמִשׁוֹם
שֶׁהִיא שְׁלוֹ, שְׁמִמְנוֹ יוֹצֵאוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת
וְשׁוֹרוֹת בּוֹ, וְהוּא מְשֻׁקָּה וּמְבָרַךְ לְמִטָּה,
הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת שֶׁיוֹצֵאת מִמְנוֹ יֵשׁ רְשׁוֹת לְבֶרֶךְ
אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

וְלָכֵן פּוֹרַחוֹת הַנְּשֻׁמוֹת מֵאוֹתוֹ חַי בְּעֶרֶב
שַׁבְּתָא, אוֹתָן נְשֻׁמוֹת שֶׁפּוֹרַחוֹת, מִמֶּשׁ
מִבְּרָכוֹת מְקוֹם זֶה שֶׁנִּקְרָא שֶׁם מְלִמְטָה.

ואותו מקום שיוצאות ממנו, מברך אותו למעלה, ושם זה מקבל ברכות ממטה וממעלה, ונקללת מכל הצדדים.

בימי החל היא מקבלת ברכות משאר הנשמות שמברכות אותה מלמטה, ביום השבת היא מקבלת ברכות מאותן נשמות עליונות שמברכות אותה בארבעים וחמש תבות כחשבון מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) ובסוד של חמשים תבות. כחשבון מ"ה כמו שבארנו בסוד מ"ה ובסוד מ". זה העולם העליון, וזה העולם התחתון. נשמת כל חי (עד והאחרונים) - מ"ה. וזמן אלו פינו מלא שירה עד ומלפנים - עולה התשבחת האחרת חמשים תבות. ואף על גב שלא עומד הדבר בחשבון, עולה החשבון סוד מ", ומשם והלאה עולה התשבחת האחרת לחשבון (מ"ה) מאה תבות, תשלומים של הכל, ומרפבה אחת על מה ששורה שהוא תשלום (אותו שלם עליו).

וכל השבח הזה וכל הדברים הללו כלם איברים ידועים בחשבון לתשלום שבת ולהשתלם מהם פראוי. אשרי העם שידועים לסדר את שבח רבונם פראוי. מכאן והלאה סדור התפלה כמו שתקן.

יום הנשמות

היום הזה הוא יום הנשמות שמתעטר אותו צרור הנשמות (בתפחות של אדום). משום כך משבחים בתשבחות תשבחת הנשמה, והינו נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ואין התשבחת אלא בצד של

דאקרי שם מתתא. והוא אתר דנפקי מניה מברך ליה לעילא, והאי שם מקבלא ברכאן, מתתא ומעילא, ואתכלילת מכל סטרין.

ביומי דחול, איהי מקבלא ברכאן, משאר נשמתין, דקא מברכין לה מתתא. ביומא דשבת, איהי מקבלא ברכאן מאינון נשמתין עלאין, דקא מברכאן לה בארבעין וחמש תיבין, כחושבן מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ס"א) וברזא דחמשים תיבין, כחושבן מ"ה) כמה דאוקימנא, ברזא מ"ה, וברזא מ". דא עלמא עלאה, ודא עלמא תתאה. נשמת כל חי (ס"א עד והאחרונים) מ"ה. וזמן ואילו פינו מלא שירה עד ומלפנים, סלקא תושבחתא אחרא חמשין תיבין. ואף על גב דלא קיימא תמן מלה כחושבנא, סלקא חשבנא רזא מ". ומתמן ולהלאה סלקא תושבחתא אחרא לחשבון (מ"ה) מאה תיבין, תשלומין דכלא, וחד רתיקא על מה דשריא דאיהו תשלומא (ס"א הוא שלימא עלאה).

וכל שבחא דא, וכל מלין אליון, בלהו שייפין ידיען, כחושבנא לתשלומא דשבת, ולאשתלמא מניהו, כדקא חזי. זכאה עמא, דידיעי לסדרא שבחא דמריהון, כדקא יאות. מכאן ולהלאה סדורא דצלותא כמה דאתתקנת.

יום הנשמות (ח"ב ר"ה, ב)

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא ההוא צרורא דנשמתין. (בתושבתו דמאריהו) בגין כך משבחי בתושבתון תשבחתא דנשמתא, והינו נשמת כל חי תברך את שמך יי' אלהינו

נְשָׁמָה וְרוּחַ, וְהַיּוֹם הַזֶּה עוֹמֵד בְּרוּחַ וּנְשָׁמָה,
וְלֹא שֶׁל גּוֹף.

יוֹצֵר אוֹר

הַתְּשֻׁבָּה שֶׁל דְּרָגָה אַחֲרֵת עֲלִיּוֹנָה, סוֹד
הַיּוֹם, שֶׁמֶשׁ קְדוּשָׁה שֶׁהִיא אוֹר הַיּוֹם, הַיְנוּ
יוֹצֵר אוֹר. סוֹד הָאוֹר הַמְּאִיר, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִזְזָנִים
וּמְאִירִים כָּל אוֹתָן הַצְּבָאוֹת, הַמְּרַכְּבוֹת,
וְהַכּוֹכָבִים וְהַמְּזָלוֹת, וְכָל אוֹתָם שְׁשׁוּלְטִים
עַל הָעוֹלָם.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הֵבֵא

תְּשֻׁבָּתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הֵבֵא בַּיּוֹם הַזֶּה,
הַיְנוּ אֶל אֲדוֹן. וְהַתְּשֻׁבָּה הַזֹּאת הִיא בְּסוֹד
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת
שֶׁמִּתְעַטְרוֹת בְּאַבוֹת וּבַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיּוֹנָה
הַקְּדוּשָׁה.

תְּשֻׁבָּה עַל תְּשֻׁבָּה

הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנוֹת הֵן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן הָעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן, שֶׁהֵן אֶל
בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכוּ', וְאִין בֵּין תְּבָה לְתְבָה
רוּחַ אַחֵר, אֲלָא אוֹת רְשׁוּמָה בְּכָל תְּבָה
וְתְבָה. וּבְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן יֵשׁ רוּחַ, וְהַצְּדִידִים
הַקְּדוּשִׁים בֵּין אוֹת לְאוֹת. וְזוֹהִי תְּשֻׁבָּה
עַל תְּשֻׁבָּה, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל
הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשֻׁבָּחוֹת וְאוֹמְרוֹת לְמַלְךְ
הָעֲלִיּוֹן יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָּה לְמַעְלָה

כְּשֶׁהַתְּשֻׁבָּה הַזֹּאת עוֹלָה לְמַעְלָה, שְׁתֵּי
מְרַכְּבוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שְׁאֵמְרָנוּ, מִזְדַּמְּנִין
וְלוֹקְחוֹת אֶת הַתְּשֻׁבָּה הַזֹּאת מִהַעֵם הַקְּדוּשׁ,
וּמַעֲלִים אוֹתָהּ לְהַתְעַטֵּר בָּהּ בְּכִמְהָ מְרַכְּבוֹת
עֲלִיּוֹנוֹת שְׁמִמְנוֹת. וְכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים
שֶׁבְּגוֹ עֵדוּ, כְּלָם מִתְעַטְרִים בְּתְשֻׁבָּה

וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר וְכוּ'. וְלִית תּוֹשְׁבַתָּה אֲלָא
בְּסִטְרָא דְנִשְׁמַתָּא וְרוּחָא, וְהֵאִי יוֹמָא,
קַיִימָא בְּרוּחָא וּנְשָׁמַתָּא, וְלֹאוּ דְגוּפָא.

יוֹצֵר אוֹר

תּוֹשְׁבַתָּה דְּדְרָגָא אַחֲרָא עֲלָא, רָזָא
דְּיוֹמָא, שְׁמִשָּׂא קְדִישָׁא
דְּאִיהוּ נְהוּרָא דְּיוֹמָא, הַיְנוּ יוֹצֵר אוֹר.
רָזָא דְּנְהוּרָא דְּנְהוּרָא, דְּמִנְיָה אֲתִיב וְנְהוּרִין
כָּל אִינּוֹן חַיִּילִין, רְתִיבִין, וְכַכְּבִיא וּמְזִלִי,
וְכָל אִינּוֹן דְּשִׁלְטִין עַל עֲלָמָא.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הֵבֵא (ח"ב ר"ח, ב)

תּוֹשְׁבַתָּה דְּעֲלָמָא דְּאִתִּי בְּיוֹמָא דָּא,
הַיְנוּ אֶל אֲדוֹן. וְתּוֹשְׁבַתָּה
דָּא, אִיהוּ בְּרָזָא דְּעֲשָׂרִין וְתַרִּין אֲתִיב
עֲלָאִין קְדִישִׁין, דְּמִתְעַטְרִין בְּאַבְהֵן
וּבְרְתִיבָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תְּשֻׁבָּה עַל תְּשֻׁבָּה

אֲתִיב וְעִירִין, אִינּוֹן עֲשָׂרִין וְתַרִּין אֲתִיב,
דְּאִינּוֹן בְּעֲלָמָא תְּתָאָה, דְּאִינּוֹן
אֶל בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכוּ', וְלֹא אִית בֵּין
תִּיבָה לְתִיבָה, רוּחָא אַחֲרָא, אֲלָא אֶת
רְשִׁימָא בְּכָל תִּיבָה וְתִיבָה. וּבְעֲלָמָא
עֲלָאָה, אִית רוּחָא, וְסִטְרִין קְדִישִׁין, בֵּין
אֶת לְאֶת. וְדָא אִיהוּ, תּוֹשְׁבַתָּה עַל
תּוֹשְׁבַתָּה, דְּאֲתִיב עֲלָאִין דְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה, קָא מְשַׁבַּח וְאָמַר לְמַלְכָא
עֲלָאָה יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָּה לְמַעְלָה

כַּד תּוֹשְׁבַתָּה דָּא סִלְקָא לְעִילָא, שְׁתֵּין
רְתִיבִין עֲלָאִין דְּקַאמְרוּן, מִזְדַּמְּנִין
וּנְטִילִי לְהֵאִי תּוֹשְׁבַתָּה מַעְמָא קְדִישָׁא,
וְסִלְקִי לָהּ לְאֲתַעְטְרָא בָּהּ, בְּכִמְהָ רְתִיבִין
עֲלָאִין, דִּי מְמַנּוּ, וְכָל אִינּוֹן צְדִיקִיא
דְּבִגְנָתָא דְּעֵדוּ, כְּלָהוּ מִתְעַטְרִין

הזאת, וְכָל אוֹתוֹן מְרַכְבוֹת וְכָל אוֹתוֹן נְשָׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, כְּלָם עוֹלָיִם בְּתִשְׁבַּחַת הַזֶּה עַד
סוּד הַפֶּסֶא.

בְּתוֹשְׁבַחְתָּא דָּא, וְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, וְכָל
אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין דְּצַדִּיקָיָא, כְּלָהוּ סְלָקִין
בְּתוֹשְׁבַחְתָּא דָּא, עַד רְזָא דְכוֹרְסִיָּא.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
וּבְשִׁמְיָנָהּ לְכַפֵּא הַקְּדוֹשׁ הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה שֶׁל
כָּל יִשְׂרָאֵל, עוֹמְדַת שָׁם עַד הַזְּמַן שְׂאוֹמְרִים
הַקְּדוֹשָׁה הַעֲלִינָה שֶׁל מוֹסְרָא. וְאֵז הַעֲלִיָּה
שְׁלִמְטָה לְמַעְלָה, לְהֶאֱחֹז הַכֹּל לְמַעְלָה
לְמַעְלָה לְהִיּוֹת הַכֹּל אַחַד. זֹהִי הַתְּשַׁבַּחַת
שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
כַּד מְטָא לְכוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא, תוֹשְׁבַחְתָּא
דָּא דְכָל יִשְׂרָאֵל, קְיִימָא תַּמָּן, עַד
זְמַנָּא דְקִאמְרִי קְדִישָׁה עֲלָא דְמוֹסְרָא.
וּכְדִין סְלוֹקָא דְלִתְתָּא לְעִילָא, לְאַתְּאַחַדָּא
כְּלָא לְעִילָא לְעִילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.
דָּא אִיהִי תוֹשְׁבַחְתָּא, דְסְלָקָא עַל כְּלָהוּ
תְשַׁבַּחוֹן.

**יהודים חושו
והינצלו**

הוי כּי גדול היום ההוא מאין כּמהו
ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע
(ירמיה פרק ל"ז)

**האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?**

**האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?**

**הזמן אוזל אל
תתמהמה!**

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שָׁנָה" מעמוד ב

כתב הפך החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פְּרִיָּה וּרְבִיָּה שְׁלֵא יְהֵא עֵקֶר בְּשִׁכְלוֹ שְׁאִינוּ מוֹלִיד, וְאָמְרוּ חז"ל וְדָלָא מוֹסִיף יְסִיף, וְצָרִיף שִׁיחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם: מַה שְׁלֵא חֲדָשׁ מִקְדָּמַת דְּנָא, וּבְזָה יֵאִירוּ יִמְיוֹ לְעוֹלָם הַבָּא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וְכֵתֵב מְרֻנָּא הַבֵּן אִישׁ חַי זִי"ע (חלק דְּרוּשִׁים פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים ד"ה אַם אֲדוֹנָיו יִתֵּן לוֹ), וְז"ל: כִּי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּסְתֵּר, וְנִקְרָאִים בְּנִים, וְחֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּגְלָה נִקְרָאִים בְּנוֹת, עכ"ל. וְיוֹצֵא לְפִי דְּבִרְיָהֶם הַקְדוּשִׁים שְׁפָדֵי לְצֵאת יְדֵי חוֹבַת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה בַתּוֹרָה, חֵיב לְחֲדָשׁ גַּם בְּנִגְלָה וְגַם בְּנִסְתֵּר, וְמִי יֹאמֵר וְכִיתִי וְיוֹצֵאתִי יְדֵי חוֹבַתִּי.

ובזהר הקדוש (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג ע"א) כְּתוּב, שְׁכַל יְהוּדֵי חֵיב לְחֲדָשׁ חֲדוּשִׁים בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל לְנִשְׁמָה מַה חֲדָשָׁה, וְאִם לֹא חֲדָשָׁה, נִמְצָאת בְּבוּשָׁה גְדוּלָה.

וְכֵתֵב בְּסֵפֶר "זֵהר חיי", דְּכָל אֶחָד חֵיב לְחֲדָשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי יְכוּלָתוֹ, בְּכָל חֻלְקֵי פְרָד"ס הַתּוֹרָה וּבְדִרְשׁוֹת חז"ל. ובשו"ת "תוֹרָה לְשִׁמְהָ" (לְרַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים – א"ח סִימָן צ"ח) כְּתוּב: כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה, בְּמִשְׁפַּח הַשְּׁבוּעִים וְכֵתֵב לֹא יוֹצֵיא אוֹתוֹ בְּפֶה עַד שַׁבַּת, וְאֵין נֶחְשָׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשַׁבַּת.

שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.]

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחסיות הקדש מתרביין בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל לון קדשא ברין הוא, ולא תבין ושתקין, כדין חיות הקדש מה כתיב, (תקזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (תקמ"ח ח) וכפתחו עמדו כל העם. - [באור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוֹרֶדֶת בְּשַׁבַּת הַתַּעֲסָקָה בְּאוֹתָם דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְעוֹלָה לְמַעְלָה, כָּל הַפְּמִלְיָה שֶׁל מַעְלָה מִקְשִׁיבָה לְאוֹתוֹ דְּבָר, וְחִסוֹת הַקְדָּשׁ מִתְרַבִּים בְּכַנְפֵיהֶם וּמִתְלַבְּשִׁים בְּכַנְפֵיהֶם. וְכַשֵּׁשׁוֹאֵל אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מְשִׁיבֵין, וְשׁוֹתְקִין, אֵין חִסוֹת הַקְדָּשׁ מַה כְּתוּב? (תקזקאל א): "בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְנַפֵיהֶן", כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (איוב לב): "כִּי עָמְדוּ לֹא עָנוּ עוֹד". (תקמ"ח ח): "וְכַפְתְּחוּ עָמְדוּ כָל הָעָם"]. (עין שם בארץ ויבדף קע"ד ע"ב). (ועין ב"סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריד אדם לחדש ביום השבת. (עין שם).

המשך בעמוד 19

ג. כתב קב הישר (פרק לה), דביום היארצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדוש ותענית שמועיל להנצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו (עין שם).

ד. **בזהר** (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג עמוד ב'): כִּיִּן דְּסִלְקִין כְּלָהוּ נִשְׁמַתִּין דְּשָׂאֵרוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. סִלְקֵי וְזַיְמִין בְּדִיּוּקָא קַמִּי מִלְּכָא קְדִישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא שְׂאִיל לְכָלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הֵוָה לְכוּ בְּהֵוָה עֲלֵמָא בְּאוּרִייתָא. וְזָכָא אִיהוּ מֵאֵן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא אִמְרַת קַמִּיה. כְּמַה חֲדוּן עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, כְּגִישׁ לְפַמְלִיא דִּילֵיה, וְאָמַר, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרִייתָא, דְּאִמְרַת נִשְׁמַתָּא דָּא דְּפִלוֹנִי, וְכָלְהוּ מוֹקַמִּי הֵיִיא מְלָה בְּתַרִּי מִתִּיבְתִּי. אִינוּן לְתַתָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהֵיִיא מְלָה. - [באור: כִּיִּן שְׁעוֹלוֹת כָּל הַנִּשְׁמוֹת שְׁשָׂרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת בְּדַמּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל אֵת כָּלֶם: אֵיזָה חֲדוּשׁ הֵוָה לְכֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בַּתּוֹרָה? אִשְׂרֵי מִי שְׁאוֹמֵר לְפָנָיו חֲדוּשׁ עַל הַתּוֹרָה. כְּמַה חֲדוּ עוֹשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מְכַנֵּס פְּמִלְיָה

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ז'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּצֵא - נָשָׂא

שְׂמִיחַת הַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וְקִדְשֵׁי

קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק ז'

עא	שְׂמַחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
עא	לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׂמַחָה אֶת הָעַם הַקְּדוֹשׁ
עא	סוּד סֵפֶר תּוֹרָה
עב	עֵינַי שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לְתוֹרָה בְּשַׁבָּת וְחֻמְשַׁת הָעוֹלָם
עב	בְּיוֹם טוֹב
עב	הַכֹּל סוּד אֶחָד
עב	עֲלִיַּת הָרְבִיעִי בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ
עב	תִּקּוּן בְּכֶסֶף
עג	שְׂמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה
עג	אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הַוָּצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה
עג	נְסַח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה
עד	רַק אֶחָד קוֹרֵא בַּתּוֹרָה
עד	כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים
עה	הַכְּנָה וְכַבֵּת הַקּוֹרֵא
עה	מְקוֹם הַפְּסֻקָּה בַּפְּרָשָׁה
עה	הַפְּרָשִׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לִפְנֵי הַקַּב"ה
עו	מִנְיַי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל פְּרָשָׁה וּפְרָשָׁה
עו	הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרָשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה
עו	כָּלן מִתְּעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַכֶּסֶף הַקְּדוֹשׁ
עז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
עז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנִי וּבְחֻמְיָשִׁי
עז	תְּשַׁעַת הָעוֹלָם

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שמחת התורה העליונה (ח"ב ר"ה, ג)

מכאן ולהלאה, סדורא דצלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חרותא דדרגא עלאה, עקרא דאבהן, דחדי בהוא ערבא דיליה, כד סליק כורסייא לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן כחדא. ודא איהו חדנה דאורייתא עלאה דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שבעל פה, ואתחברו דא כדא.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון דאתחברו כחדא, בעי בר נש לאכללא בהוא חדנה לעמא קדישא, ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה (ח"ב ר"ה, ג)

רזא דספר תורה ביומא דא, הא אוקמוה תנינן כתיב, (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא והא אוקמוה רזא, דאינון פסוקי טעמי, ומסורת, וכל אינון דיוקין, (נ"א תקונין) ורזין עלאין, כלא אתמסר למשה מסיני. אי בכל הני דיוקין אתמסר אורייתא למשה, ספר תורה דאיהו בכל אינון קדושאן, אמאי איהו חסר מכל הני תקונין ורזין דאתמסרו ליה למשה באורייתא.

אלא רזא דא, כד כורסייא קדישא מתעטר, ואתכלילת בתורה שבכתב, כל אינון דיוקנין, וכל אינון טעמין ומסורות, פלהו עאלין בגניזו, ואתרשימו בגו כורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דבכתב,

שמחת התורה העליונה

מכאן והלאה סדור התפלה של שאר הימים, עד ישמח משה וכו', השמחה של הדרגה העליונה, עקר האבות, ששמח באותו חלק שלו כשהכפסא עולה אליו ונטיל אותה, ומתחברים כאחד. וזוהי שמחת התורה העליונה שלמעלה, תורה שבכתב. ששמח בתורה שלמטה, תורה שבעל פה, ומתחברים זה עם זה.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון שהתחברו כאחד, צריף אדם להכליל באותה שמחה את העם הקדוש. ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה

סוד ספר התורה ביום הזה הרי פרשהו, ששנינו כתוב (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא, והרי בארו את הסוד, שהם פסוקים, טעמים ומסורת, וכל אותם דיוקים (תקונין) וסודות עליונים, הכל נמסר למשה מסיני. אם בכל הדיוקים הללו נמסרה תורה למשה, אז ספר תורה שהוא בכל אותן קדשות, למה הוא חסר מכל התקונין האלו והסודות שנמסרו לו למשה בתורה?

אלא סוד זה, כשהכפסא הקדוש מתעטר, ונכללת בתורה שבכתב כל אותן דמיות, וכל אותם טעמים ומסורות, כלם נכנסים בגניזה ונרשמו בתוך הכפסא הקדוש, ואותן דיוקנאות שהכניסה תורה שבכתב בתורה שבעל פה, ובהם התעברה כמו אשה

שֶׁהַתַּעֲבָרָה מֵהַזְכָּר, וְנִשְׁאָרוּ הָאוֹתִיּוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת לְבָדוֹן בְּקִדְשֵׁתוֹן כְּרָאוּי. וְלִהְרָאוֹת
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, שֶׁהֵרִי מִתְבָּרְכֶת וּמִתְעַטָּרֶת
הַכֶּסֶּא מִסוּד תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְשֵׁם מַכְנִיסָה
כָּל אוֹתוֹן דְּמִיּוֹת וּמִתְקַדְשֶׁת מִמָּוֶה, צָרִיף
לִהְרָאוֹת בְּאוֹתִיּוֹת לְבָדוֹן כְּרָאוּי.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וְחֻמְשַׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וְאִזְ הַכֹּל מִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה כְּרָאוּי,
כָּל שִׁכּוֹן וְכָל שִׁכּוֹן בְּיוֹם הַזֶּה. בְּיוֹם הַזֶּה צָרִיף
לְהַעֲלוֹת שֶׁבַעָה אֲנָשִׁים כְּנֶגֶד שֶׁבַעָה קוֹלוֹת,
שֶׁהֵם סוּד הַתּוֹרָה, וּבְזִמְנִים וּבְמוֹעֲדִים חֲמִשׁ
תּוֹרָה סוּד זֶה. בְּיוֹם הַכְּפּוּרִים שֵׁשׁ תּוֹרָה הַסּוּד
הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְהַכֹּל סוּד אֶחָד. חֲמִשׁ, שֶׁהֵם חֲמִשׁ דְּרָגוֹת
לְמִטָּה מִדְּרָגַת הָאוֹר הִרְאִישׁוֹן לְמִטָּה, וְהֵם
סוּד הַתּוֹרָה. שֵׁשׁ, שֶׁהֵם שֵׁשׁ צְדָדִים, וְהַכֹּל
סוּד אֶחָד. שֶׁבַעַת הֵם שֶׁבַעָה קוֹלוֹת, וְכָלֵם
סוּד אֶחָד אֶלֶּה וְאֶלֶּה.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נֹסֵף אֶחָד עַל שְׁלֹשָׁה בְּשָׁבִיל
הַשְּׂמֵשׁ שְׂמֵאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן לְלַבְּנָה, וְנוֹסֵף
אוֹר עַל הַלְּבָנָה, וְזוֹהוּ סוּד מוֹסֵף. בְּסִפְרַת תּוֹרָה
צָרִיף לְהַשְׂמַע קוֹל אֶחָד וְדַבּוֹר.

תִּקּוֹן בְּכֶסֶּא

הַסְּדוּר לְסִדְרַת הָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם הַזֶּה
וּבְשָׂאֵר הַיָּמִים שֶׁלְּסִפְרַת תּוֹרָה צָרִיף לְסִדְרַת

בְּאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, וּבִהוּ אֶתְעַבְרַת,
כְּאֶתְתָּא דְּאֶתְעַבְרַת מִן דְּכוּרָא,
וְאֶשְׁתָּארוּ אֶתְוֹן עֲלָיִן לְחוּדְיִיהוּ
בְּקִדְוִשְׁיִיהוּ כְּדָקָא חֲזִי. וְלֹאֲתַחֲזָאָה כְּבִי
כְּנִישְׁתָּא, דְּהָא אֶתְבָּרְכַת וְאֶתְעַטָּרַת
כּוּרְסִיָּא מְרֹזָא דְּתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְתַמָּן
אֶעִיל כָּל אֵינּוֹן דְּיוֹקְנִין, וְאִיהִי אֶתְקַדְשֶׁת
מִנְיָה, בְּעִי לֹאֲתַחֲזָאָה בְּאֶתְוֹן לְחוּדְיִיהוּ
כְּדָקָא יְאוֹת.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וְחֻמְשַׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וּבְרִיין, כָּלֵא אֶתְקַדֵּשׁ בְּקִדְוִשָׁה עֲלָאָה
כְּדָקָא חֲזִי, כָּל שִׁכּוֹן וְכָל שִׁכּוֹן
בְּהֵאִי יוֹמָא. בְּהֵאִי יוֹמָא בְּעִי לְסִלְקָא
שֶׁבַעָה גּוֹבְרִין, לְקַבֵּל שֶׁבַעָת קְלִין, דְּאֵינּוֹן
רְזָא דְּאוֹרֵייתָא. וּבְזִמְנִין וּבְמוֹעֲדִין חֲמִשׁ,
גּוֹ רְזָא דָא. בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרֵי שִׁית. גּוֹ רְזָא
עֲלָאָה דָא.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְכָלֵא רְזָא חֲדָא. חֲמִשׁ, דְּאֵינּוֹן חֲמִשׁ
דְּרָגִין לְתַתָּא, מִדְּרָגָא דְּאוֹר
קְדָמָאָה לְתַתָּא, וְאֵינּוֹן רְזָא דְּאוֹרֵייתָא.
שִׁית, דְּאֵינּוֹן שִׁית סְטְרִין וְכָלֵא רְזָא חֲדָא.
שֶׁבַעַת אֵינּוֹן שֶׁבַעַת קְלִין. וְכָלֵהוּ רְזָא חֲדָא,
אֵלִין וְאֵלִין.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֶתְוֹסֵף חַד עַל תְּלַתָּא,
בְּגִין שְׂמֵשָׁא, דְּנִהִיר בְּהֵוֹא
זְמַנָּא, לְסִיְהָרָא, וְאֶתְוֹסֵף נְהוֹרָא עַל
סִיְהָרָא, וְהֵינְיִנוּ רְזָא דְּמוֹסֵף. בְּסִפְרַת תּוֹרָה,
בְּעִי לְשַׁתְּמַע חַד קְלָא וְדַבּוֹר.

תִּקּוֹן בְּכֶסֶּא

סְדוּרָא לְסִדְרָא עַמָּא קְדִישָׁא בְּיוֹמָא
דָא, וּבְשָׂאֵר יוֹמֵין דְּסִפְרַת תּוֹרָה

ולתקן תקון בכסא אחד שנקרא תבה, ואותו כסא שיהיה בשש דרגות לעלות בהם, ולא יותר, שכתוב ושש מעלות לכסא. ודרגה אחת למעלה לשם עליו ספר תורה ולהראותו לכל.

שמיעת קריאת התורה באימה **בשעולה** לשם ספר תורה, אז צריכים כל העם לסדר עצמם למטה באימה ופחד, ברדת ובזיע ולכון לבם, כאלו שפעת עומדים על הר סיני לקבל תורה, ויהיו מקשיבים ומטים אזנייהם. ואין רשות לעם לפתח פיהם אפלו בדברי תורה, כל שכן בדבר אחר, אלא כלם באימה, כמי שאין לו פה, והרי פרשוה, שכתוב (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה **אמר** רבי שמעון, כשמוציאים ספר תורה בצבור לקרא בו, נפתחים שערי רחמים בשמים, ומעוררים את האהבה למעלה, וצריך אדם לומר כן.

נשח תפלת בריך שמה **ברוך** שמו של רבון העולם, ברוך כתרך ומקומך, יהיה רצונך עם עמך ישראל לעולם, ופדות ימינך הראה לעמך בבית מקדשך, ולהגיע לנו מטוב אורך ולקבל תפלותינו ברחמים. יהי רצון מלפניך, שתאריך לנו חיים בטוב, ולהיותי נפקד בין הצדיקים לרחם עלי ולשמר אותי,

בעי לסדרא ולתקנא תקונא, בחד כרסייא דאקרי תיבה, והוא כרסייא דלהוי בשית דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתיב, (דברי הימים ב ט) ושש מעלות לכסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולאחזאה ליה לכלא.

שמיעת קריאת התורה באימה **כד** סליק ספר תורה לתמן, פדין בעאן כל עמא לסדרא גרמייהו לתתא, באימתא בדחילו ברתת בזיע, ולכוונא לבניהו, כמה דהשתא קיימין על טורא דסיני לקבלא אורייתא, ויהון צייתין וירכון אודנייהו. ולית רשו לעמא למפתח פומיהון, אפילו במילי דאורייתא, וכל שכן במלה אחרא, אלא כלהו באימתא, כמאן דלית ליה פומא והא אוקמוה, דכתיב, (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. (נחמיה ח) ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמירת בריך שמה בשעת הוצאת ספר תורה **אמר** רבי שמעון, כד מפקין ספר תורה בצבורא, למקרא ביה, מתפתחון תרעי שמייא דרחמין, ומעוררין את האהבה לעילא, ואבעי ליה לבר נש למימר הכי.

נשח תפלת בריך שמה **ברוך** שמה דמארי עלמא, בריך כתרך ואתרך, והא רעותך עם עמך ישראל לעולם, ופורקן ומינד, אחזי לעמך בבית מקדשך, ולאמטויי לנא מטוב נהורך, ולקבלא צלותנא ברחמין. והא רעוא קדמך, דתוריד לן חיים בטיבו, ולהוי אנא פקידא כגו צדיקיא, למרחם

וְאֵת כָּל שְׁלֵי וְשֵׁל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא הַכֹּל, אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַמְּלָכִים וּמְפָרְגִים אֶת הַכֹּל. אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, וְהַמְּלָכִים שֶׁלָּךְ הֵימָּה. אֲנִי עֲבָדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמִּשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו וּמְלַפְּנֵי כְּבוֹד תּוֹרַתְנוּ בְּכָל זְמַן וְזָמַן. לֹא עַל אִישׁ אֲנִי בּוֹטֵחַ וְלֹא עַל בְּנֵי אֱלֹהִים אֲנִי סוֹמֵךְ, אֲלֵא בְּאֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, שֶׁהוּא אֱלֹהֵי אֲמֶת וְתוֹרַתוֹ אֲמֶת וּנְבִיאָיו אֲמֶת, וּמְרַבֵּה לַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת וְאֲמֶת. בּוֹ אֲנִי בּוֹטֵחַ, וְלִשְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּכָבֵד אֲנִי אוֹמֵר תְּשַׁבַּח. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְתַּח לִבִּי בְּתוֹרַתְךָ, וְתַתֵּן לִי בְּנִים זְכָרִים שֶׁעוֹשִׂים רְצוֹנְךָ, וְתִשְׁלַח מִשְׁאֵלוֹת לִבִּי וְלֵב כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטוֹב וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאֹרִייתָא, בַּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִייתִין וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מְלִין מְפוּמִּיה, כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שַׁעְתָּא מְטוּרָא דְסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאֹרִייתָא, לְהוּי חַד קָאִים עֲלֵיה, וְשִׁתְּקִי. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תְרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תְרִין דְּבוּרִין, וְאִי תְרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תוֹרָה, גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ בְּסִפְרָא תוֹרָה, וּבְעֵי חַד קְלָא. מְתַרְגָּם חַד. וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוּחָא. (רְזָא דְעֲלָמָא דָא וְרִזָּא

העולם הבא).

כולם שותקים

בְּלֹא שִׁתְּקִין, וְחַד קָאִרִי, דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֶר.

עָלוּ, וּלְמַנְטֵר יְתִי, וְיֵת כָּל דִּילִי, וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא זֶן לְכֹלֵא, וּמְפָרְגִים לְכֹלֵא, אֲתָה הוּא שְׁלִיט עַל כֹּלֵא, אֲתָה הוּא דְשְׁלִיט עַל מְלָכֵיא, וּמְלָכוּתָא דִּילְךָ הוּא. אֲנִי עֲבָדָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, דְסָגִידְנָא קְמִיָה, וּמְקַמֵּי דִיקָר אֹרִייתִיה, כְּכָל עֵידֵן וְעֵידֵן. לֹא עַל אִינְש רְחִיעֲנָא, וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכְנָא, אֲלֵא בְּאֱלֹהָא דְשְׁמַיָא, דְהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּט, וְאֹרִייתִיה קְשׁוּט, וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט, וּמְסַגֵּי לְמַעַבְד טַבּוּן וְקְשׁוּט. בִּיה אֲנִי רְחִיין, וְלִשְׁמִיָה קְדִישָׁא וְיִקְרָא אֲנִי אִימֵר תְּשַׁבַּח. יְהִי רְעוּא קְדָמְךָ, דְתִפְתַּח לִבָּאִי בְּאֹרִייתִךָ וְתִהִיב לִי בְּנִין דְכָרִין דְעֲבָדִין רְעוּתִךָ. וְתִשְׁלַח מִשְׁאֵלוֹן דְלִבָּאִי, וְלִבָּא דְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטַב וּלְחַיִּין וּלְשָׁלוֹם אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאֹרִייתָא, בַּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִייתִין וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מְלִין מְפוּמִּיה, כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שַׁעְתָּא מְטוּרָא דְסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאֹרִייתָא, לְהוּי חַד קָאִים עֲלֵיה, וְשִׁתְּקִי. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תְרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תְרִין דְּבוּרִין, וְאִי תְרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תוֹרָה, גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ בְּסִפְרָא תוֹרָה, וּבְעֵי חַד קְלָא. מְתַרְגָּם חַד. וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוּחָא. (רְזָא דְעֲלָמָא דָא וְרִזָּא

דעלמא דאתי).

כולם שותקים

בְּלֹא שִׁתְּקִין, וְחַד קָאִרִי, דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים

האלה לאמר איהו לעילא, וכל עמא לתתא, דכתיב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתוב ומשה עלה אל האלהים.

הוא למעלה, וכל העם למטה, שכתוב (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתוב ומשה עלה אל האלהים.

הכנה וכונת הקורא

וזהו דקארי באורייתא, ישוי לביה ורעותיה לאינון מלין, וכי איהו שליחא דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל עמא, דהא איהו קאים כדוגמא עלאה. בגין כך, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון מלין בקדמיתא כביתיה, ואי לאו, לא יקרי באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע אורייתא לעמא קדישא מה כתיב, (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולכתר, ויאמר לאדם הן וראת יי' היא חכמה וגו'.

הכנה וכונת הקורא

ואתו שקורא בתורה, ישים לבו ורצונו לאותם דברים, וכי הוא שליח רבונו בסדורם של הדברים הללו להשמיע לכל העם, שהרי הוא עומד כדגמה עליונה. משום כך, מי שעולה לקרא בתורה, יסדר אותם דברים בראשונה בביתו, ואם לא, לא יקרא בתורה. מנין לנו? מאותו דבור, שטרם ישמע תורה לעם הקדוש, מה כתוב? (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה. ואחר כך, ויאמר לאדם הן וראת ה' היא חכמה וגו'.

מקום הפסקת בפרשה

אסיר ליה למאן דקארי באורייתא למפסק פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא, ופסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא דא, בפרשתא דשבתא אחרא.

מקום הפסקת בפרשה

אסור לו למי שקורא בתורה להפסיק בפרשה או אפילו דבר אחד, אלא רק במקום שהפסיק משה את הפרשה לעם הקדוש - יפסיק, ולא יפסיק דברי פרשת שבת זו בפרשת שבת אחרת.

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

רזא דא, בשעתא דאיפסיקו פרשיין, כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קדשא כריד הוא. בין דאשלימו למפסק הני פרשיין דכל שתא, אתעטרו קמיה קדשא כריד הוא, ואמרי אנא משבת פלוני, (ס"א מצבורא פלוני) אנא משבת פלוני. (מצבורא פלוני).

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

הסוד הזה, בשעה שהפסיקו פרשיות, כל אחת ואחת מתעטרת ועומדת לפני הקדוש ברוך הוא. כיון שהשלימו להפסיק לכל השנה את הפרשיות הללו, התעטרו לפני הקדוש ברוך הוא ואומרות: אני משבת פלוני (מצבור פלוני), ואני משבת פלוני (מצבור פלוני).

(מצבורא פלוני).

מנוי המרכבות הקדושות על כל פֶּרֶשָה ופֶּרֶשָה

בַּהֲהִיא שְׁעָתָא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב מְמַנָּא, וְלַחֲמִשֵּׁין וְתַלְתַּת רְתִיבִין קַדְיִשִּׁין דְּתַחֲתֵי יְדֵיהּ, דְּאֲתַמְנֹן בְּשִׁמוּשָׁא דְּאוֹרֵייתָא, וְכָל רְתִיבָא וְרְתִיבָא מְנִי לִיהּ, לְהֵאֵי רְתִיבָא עַל פֶּרֶשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּבִשְׁבַת פְּלוֹנִי. וְרְתִיבָא פְּלוֹנִי, עַל פֶּרֶשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּשַׁבַּת פְּלוֹנִי. וְכָל חַד וְחַד, מְשַׁמְשָׂא לְאוֹרֵייתָא, דְּהֵהוּא שַׁבַּת דִּילִיהּ. וְאָסִיר לֹן לְעָרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין, וְלֹא לְאֵעֲלָא רְתִיבָא בְּרְתִיבָא דְּחִבְרִיָּה, אֲפִילוּ כְּמֵלֵא נִימָא. וְאֲפִילוּ בְּחַד תִּיבָה, אוֹ אֲפִילוּ בְּאֵת חַד, אֵלָא כָּל חַד וְחַד, כְּמָה דְּפָסִיק לֹן קֶדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, וְכְמָה דְּמְנִי לֹן בְּאִינוּן פְּרִשְׁיִין, כָּל חַד וְחַד עַל מִטְרִיָּה.

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה וְעַל דָּא, כַּד מִתְעַטְרָא פֶּרֶשְׁתָּא דָּא, סְלָקֵן אִינוּן מְלִין דְּהֵהוּא פֶּרֶשְׁתָּא, דְּאֲשַׁתְּלִים בְּצַבּוּרָא, וְנִטִּיל לֹן הֵהוּא רְתִיבָא. דְּמְמַנָּא בְּהֵהוּא פֶּרֶשְׁתָּא, וְסָלִיק לֹן קַמִּי קֶדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, וְאֵלִין מְלִין מְמַשׁ, קְנִימִין קַמִּיהּ וְאֲמַרִין, אֲנָא פֶּרֶשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּאֲשַׁלִּימוּ לִי צַבּוּרָא פְּלוֹנִי, חֲכִי וְחֲכִי.

כֵּן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ אֵי אֲשַׁתְּלִים כְּדָקָא חַזִּי לִיהּ, סְלָקִין אִינוּן מְלִין, וּמִתְעַטְרֵן עַל בּוֹרְסִיָּא קַדְיִשָׁא, וְהֵהוּא רְתִיבָא מְשַׁמְשָׂא קַמִּיהּ, כָּל רְתִיבָא וְרְתִיבָא, פֶּרֶשְׁתָּא דְּכָל שַׁבַּתָּא וְשַׁבַּתָּא, וְכִלְהוּ מִתְעַטְרֵן בְּגוֹ בּוֹרְסִיָּא קַדְיִשָׁא, וּבְהוּ אֵיהִי סְלָקָא לְאֲתִיחְדָּא לְעִילָא לְעִילָא, וְאֲתַעְבִּיד כְּלָא כְּלָלָא

מנוי המרכבות הקדושות על כל פֶּרֶשָה ופֶּרֶשָה

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה קוֹרָא לְיוֹפִיא"ל מְמַנָּה הַגְּדוֹל, וְלַחֲמִשִּׁים וְשָׁלֹשׁ מְרַכְבוֹת קְדוֹשׁוֹת שְׁתַּחַת יָדוֹ שֶׁהִתְמַנּוּ לְשִׁמוּשָׁהּ שֶׁל תּוֹרָה, וְכָל מְרַכְבָּה וּמְרַכְבָּה מִנָּה אוֹתָהּ אֵת הַמְרַכְבָּה הַזֶּה עַל פֶּרֶשָה פְּלוֹנִית שְׁבִשְׁבַת פְּלוֹנִית, וּמְרַכְבָּה פְּלוֹנִית עַל פֶּרֶשָה פְּלוֹנִית שֶׁל שַׁבַּת פְּלוֹנִית. וְכָל אַחַת וְאַחַת מְשַׁמְשֵׁת אֵת הַתּוֹרָה שֶׁל אוֹתָהּ שַׁבַּת שְׁלֵמָה, וְאָסוּר לָנוּ לְעָרֵב אֵלֶּה בְּאַלֶּה, וְלֹא לְהַכְנִיס מְרַכְבָּה לְמְרַכְבַּת חִבְרָתָהּ אֲפִילוּ כְּמֵלֵא נִימָה, וְאֲפִילוּ בְּתִבָּה אַחַת אוֹ אֲפִילוּ בְּאוֹת אַחַת. אֵלָּא כָּל אַחַת וְאַחַת כְּפִי שְׁפָסֵק לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִמוֹ שֶׁמִּנָּה אוֹתוֹן בְּאוֹתוֹן פְּרִשְׁיִית, כָּל אַחַת וְאַחַת עַל מְשַׁמְרָתָהּ.

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה וְלָכֵן כְּשֶׁמִּתְעַטְרֵת פֶּרֶשָה זו, עולות אותן המלים של אותה הפֶּרֶשָה שְׁנִשְׁלֵמָה בְּצַבּוּר, וְאוֹתָהּ מְרַכְבָּה לּוֹקַחַת אוֹתָם, זוֹ שֶׁמִּמֶּנָּה עַל אוֹתָהּ פֶּרֶשָה, וּמַעֲלָה אוֹתָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאוֹתָם מְלִים מְמַשׁ עוֹמְדוֹת לְפָנָיו וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי פֶּרֶשָה פְּלוֹנִית שֶׁהִשְׁלִימוּנִי צַבּוּר פְּלוֹנִי כֶּן וְכֶן.

כֵּן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ אִם הִשְׁתַּלְמָה כְּרָאוּי לָהּ, מַעֲלִים אֵת אוֹתוֹן מְלִים, וּמִתְעַטְרוֹת עַל הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ, וְאוֹתָהּ מְרַכְבָּה מְשַׁמְשֵׁת לְפָנָיו, כָּל מְרַכְבָּה וּמְרַכְבָּה, הַפֶּרֶשָה שֶׁל כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, וְכֵן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ, וּבְהֵן הִיא עוֹלָה לְהַתְיַחַד לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, וְהַכֵּל נַעֲשֶׂה כָּלֵל אַחַד. מִשּׁוֹם כֶּן, אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ

מי שמשלמים פְּרֻשֶׁת כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת כְּרָאוּי
כְּמוֹ שֶׁפִּסְקוּ אוֹתָהּ לְמַעַלָּה.

קריאת התורה במנחה של שבת
פְּעֻמִּים קוראים בספר תורה בשבת;
במנחה, בשעה שהדין תלוי לעת ערב,
צריכים להכליל שמאל בימין, שהרי תורה
נתנה משני צדדים, שכתוב (דברים לג) מימינו
אש דת למו, מימין ושמאל. משום כך לספר
התורה במנחה די בעשרה פסוקים או יותר,
אבל לא שלמות הפרשה, שהרי שלמות
הפרשה אינה אלא בימין, והימין תלוי עד
שעת המנחה, והרי פְּרֻשָׁה.

קריאת התורה בשני ובחמישי
בְּשֵׁנִי בשבת ובחמישי בשבת, משום
שיוֹרְדוֹת הַדְּרָגוֹת לְמַטָּה, שֶׁהֵם כָּלל הַתּוֹרָה.
ואם תאמר, הרי נביאים התפרשו למטה -
אֵלָּא כִּי זֶה וְדָאִי. אֵלָּא אֵלֶּה שְׁלֵמְטָה, כָּלֵם
כָּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד כּוֹלֵל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד.

תשעת העולים
וְסוּד הדבר - הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת הַלְלוּ הֵן
נִקְרְאוֹת פְּרֻשָׁה אַחַת, וְאַחַר כֵּן יוֹצְאוֹת
מֵהֵן תִּשְׁעַת דְּרָגוֹת שְׁנֵאֲחֻזוֹת כְּאֶחָד, וּמִשּׁוּם
כֵּן תִּשְׁעָה אֲנָשִׁים: שְׁלֹשָׁה בְּמִנְחָה בְּשַׁבַּת,
וּשְׁלֹשָׁה בְּיוֹם שֵׁנִי, וּשְׁלֹשָׁה בְּיוֹם חֲמִישִׁי.
הרי תשעה.

ובספר של רב ייבא סבא, במנחה בשבת הרי
התעוררות של שמאל, והנקדה התחתונה
באותו צד השמאל מקבלת סוד התורה. אז

הָדָא. בְּגִין כֵּן, זְכָאָה חוֹלְקִיהָ מֵאֵן
דְּאִשְׁלִים פְּרֻשָׁתָּהּ רְכַל שַׁבְּתָּהּ וְשַׁבְּתָּהּ,
כְּדָקָא יְאוֹת, כְּמָה דְּאֶפְסִיקוּ לְעִילָא.

קריאת התורה במנחה של שבת
הַרִי זְמַנִּי, קְרִינֵן בְּסִפְרֵי תּוֹרָה בְּשַׁבְּתָּהּ,
בְּמִנְחָה, בְּשַׁעֲתָא דְדִינָא תְּלִיא,
לְעִידֵן עֵרֵב. צְרִיכִין לְאֶכְלָלָא שְׁמָאֵלָא
בְּיַמִּינָא, דְּהָא אֲוֹרֵייתָא מִתְרִין סְטְרִין
אֲתִיְהִיבֵת, דְּכַתִּיב, (דברים לג) מִיַּמִּינוֹ אִשׁ
דֵּת לְמוֹ, וַיִּמָּנָא וּשְׁמָאֵלָא. בְּגִין כֵּן סִפְרֵי
תּוֹרָה בְּמִנְחָה דִּי בְּעֵשְׂרָה פְּסוּקִין, אוֹ
יְתִיר, אֲכַל לָא שְׁלִימוּ דְפְרֻשָׁתָּהּ, דְּהָא
שְׁלִימוּ דְפְרֻשָׁתָּהּ לָא הוּי, אֵלָּא בְּיַמִּינָא,
וַיִּמָּנָא תְּלִיא עַד שַׁעֲתָא דְמִנְחָה, וְהָא
אוֹקְמוּהָ.

קריאת התורה בשני ובחמישי
בְּשֵׁנִי בשבת, ובחמישי בשבת, בגין
דְּקָא נְחִתִּין דְּרִגִּין לְתַתָּא, דְּאִינוּן
כָּלֵלָא דְּאֲוֹרֵייתָא. וְאִי תִּימָא, הָא נְבִיאִין
מִתְפָּרְשֵׁן לְתַתָּא. אֵלָּא הֵכִי הוּא וְדָאִי,
אֲכַל הֵנִי דְלְתַתָּא, כָּלֵהוּ כָּלֵלָא
דְּאֲוֹרֵייתָא, וְכָל חַד וְחַד כָּלִיל לְכָל חַד
וְחַד.

תשעת העולים
וְרִזָּא דְּמִלָּה, אֵלִין דְּרִגִּין עֲלָאִין, אִינוּן
אֶקְרוּן פְּרֻשָׁתָּהּ הָדָא, וְלְכַתְרָא
נִפְקִין מִנִּיְהוּ תִשְׁעַת דְּרִגִּין, דְּאֲתַאחְדֵּן
כְּהָדָא, וּבְגִין כֵּן תִּשְׁעָה גּוֹבְרִין, תִּלְתַּת
בְּשַׁבְּתָּהּ בְּמִנְחָה, וְתִלְתַּת בְּיוֹמָא תְּנִינָא,
וְתִלְתַּת בְּיוֹמָא חֲמִשָּׁא, הָא תִּשְׁעָה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה
בשבתא, הָא אֲתַעֵר רִזָּא
דְּשְׁמָאֵלָא, וְנִקְוֵדָה תַּתָּא, בְּהוּא סְטְרָא

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נּוֹסַעַת מִצֵּד שְׂמָאל, וּמְשַׁלָּה אֲנֹו קוֹרְאִים.

שְׁהַרִי הִיא עוֹמְדַת בְּסוּד שֶׁל תְּשַׁע (סְפִירוֹת), וְקוֹרְאִים תְּשַׁעָה, וְהֵם שְׁשֵׁה שֶׁל חֵל וּשְׁלֹשֶׁה בְּשַׁעָה שֶׁהַשְּׂמָאל מִתְעוֹרֵר בְּשַׁבָּת, וְלֶהֱכַלִּיל הַכֹּל כְּאַחַד. וְהִיא מִתְעַטְרַת בְּהֵם בְּשְׁלֹשֶׁה צְדָדִים, כְּמוֹ שְׁלֹשֶׁת הַצְּדָדִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם כָּלֵל שֶׁל פְּרֻשַׁת הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שִׁזּוּכָה לְכַבּוֹד הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי בְּשֵׁנִי הָעוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

דְּשָׂמָא לֹא, מִקְבְּלָא רְזָא דְאוּרִיָּתָא, כְּדִין בְּהֵיא שְׁעָתָא, נְטִילָא מִסְטְרָא דְשָׂמָא לֹא, וּמְדִילֵיהּ קְרִינָן.

דְּהָא אִיהִי קַיִמָא כְּרְזָא דְתִשְׁעָ, (נ"א סְפִירוֹת) וְקְרִינָן תִּשְׁעָ, וְאִינוּן שִׁית דְּחוּל, וְתַלַּת בְּשַׁעָתָא דְאַתְעָר שְׂמָא לֹא כְּשַׁבְתָּא, וְלֹא תַפְלָלָא כְּלָא כְּחֵדָא. וְאִיהִי מִתְעַטְרָא בְּהוּ, בְּתַלַּת סְטְרִין, כְּגוּוֹנָא דְתַלַּת סְטְרִין עֲלָיון, דְּאִינוּן כָּלֵלָא דְפְרֻשַׁתָּא דְשַׁבְתָּא. זְכָאָה חוֹלְקִיהּ מְאֵן דְּזְכִי לִיקְרָא דְשַׁבְתָּא, זְכָאָה אִיהוּ כְּתְרִין עֲלָמִין, בְּעֲלָמָא דִין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

סֵפֶר הַזֵּהוֹר הַקְּדוֹשׁ חֶק לְיִשְׂרָאֵל דֵּף הַיּוֹמִי
עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ – מְנוּקָד מְפָסֵק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק ח'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתָּהּ

תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת וְעֵנֶג שַׁבָּת

זֵהָר הַשַּׁבָּת פֶּרֶק ח'

- פא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
- פא תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
- פב שְׂמֵחַת הָאֱמוּנָה
- פב סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פב חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פג עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה
- פד קוֹל הַרְשָׁב"י

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: ז'פים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: ז'פים פה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: ז'פים קמא-קצח.

כָּתַר יִתְנֶנּוּ (חלק ג' ומ"ב, א' ר"מ)

וְתִנְאִין וְאִמְרָאין, כָּל מוֹסְפִין דְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי דְאִמְרִין בֵּיה כָּתַר, מִהֲכָא אֲשַׁתְּמוּדְעִין. וְכָל צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל, רִיחָא דְלֵהוֹן, כְּרִיחָא (שיר השירים ג) דְּמִזְר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקָת רוֹכֵל, בְּשָׂאָר יוֹמִין. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, חֲשִׁיב עֲלֵיהּ מִכָּל מִינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל (תקוני זהר ל"ה, א)

וְכַד בַּר נֶשׁ מְצִלִי, צְרִיךְ בְּקַדְמֵיחָא לְנַחְתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְלִיה אִמְרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיְמִין טָבִין, בְּגִין דְּיוֹמִין דְּחֹל תְּרַעָא דְהִיכְלָא פְּנִימָאָה אִיהִי סְתִימָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל מו א) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדְּיִם יְהִי סָגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְאִמְרֵי בְּגִין דְּמַטְטְרוֹן שְׁלִיט עֲלֵיהּ, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת דְּיִתִּי בַּעֲלָה יִפְתַּח, וְכֹן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּבְגִין דָּא, כַּד נַחֲתִיב בַּר נֶשׁ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צְרִיךְ לְנַחְתָּא לִיה בְּאֲדֹנָי, דְּאִיהוּ כְּפֹמִיָּה, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

תפלות השבת

דְּתַלַּת צְלוֹתֵין אֵינוֹן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵאָה צְלוֹתָא דְּמוֹסְפֵי, צְלוֹתָא דְּעַרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּ, וְדָא שְׂכִינְתָּא תְּתָאָה, דְּאִיהִי מְסַטְרָא דְּשְׂמָאֵלָא, דְּתַמְן לְיוֹאֵי דְאִתְמַר בְּהוֹן וְקִדְשָׁתָּ אֶת הַלְלוּם, צְלוֹתָא דְּשַׁחְרִית יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמַתְנַת חֲלָקוּ, וְדָא נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, עֲלָה אַתְמַר (תהלים סו יז) אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, דְּעֲלָה

כָּתַר יִתְנֶנּוּ

וְתִנְאִים וְאִמְרָאִים, כָּל מוֹסְפִים שְׁל שַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי שְׂאוּמְרִים בּוֹ כָּתַר - מְכָאן נּוֹדְעִים. וְכָל תְּפִלוֹת שְׁל יִשְׂרָאֵל, רִיחֹן כְּרִיחַ שְׁל (שיר השירים ג) מִזְר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקָת רוֹכֵל, בְּשָׂאָר יְמִים. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים חֲשִׁיב עֲלֵיו מִינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

וְכִשְׂאָדָם מִתְּפַלֵּל, צְרִיךְ בְּהַתְּחֵלָה לְהוֹרִיד אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא יְהו"ה, בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְאִין אִמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, מִשּׁוּם שְׂבִימִים שְׁל חֹל, שְׁעַר הַהִיכָל הַפְּנִימִי הוּא סְתוּם. זְהוּ שְׂכַתוּב כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדְּיִם יְהִי סָגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׂמַטְטְרוּן שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׂבִיבָא בַּעֲלָה יִפְתַּח, וְכֹן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשִׁמוּרִיד אָדָם יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צְרִיךְ לְהוֹרִיד אוֹתוֹ בְּאֲדֹנָי, שֶׁהוּא בְּפִיו, וּמִשּׁוּם זֶה אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

תפלות השבת

שְׁשַׁלֵּשׁ תְּפִלוֹת הֵן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵית תְּפִלַּת מוֹסְפֵי, תְּפִלַּת עַרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּ, וְזוֹ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה שְׁהִיא מִצַּד הַשְּׂמָאל, שְׂשֵׁם הַלְלוּם, שְׂנַאֲמַר בְּהֵן וְקִדְשָׁתָּ אֶת הַלְלוּם. תְּפִלַּת שַׁחְרִית, יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמַתְנַת חֲלָקוּ, וְזֶה נִשְׁמַת כָּל חַי, שֶׁהִיא הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה, עֲלֵיהּ נַאֲמַר אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, שְׁעֲלֵיהּ נַאֲמַר וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּמָקוֹם שֵׁישׁ כ"ב אוֹתִיּוֹת שְׁל הַתּוֹרָה,

שׁוֹכְבֵת שָׁם. אֲשֶׁרִי הוּא הַפָּה שֶׁהַתּוֹרָה שָׁל אוֹתָהּ שְׁעָה שׁוֹכְבֵת שָׁם.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

הַתְּפִלָּה הַשְּׁלִישִׁית, אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זֶה יְהו"ה הַעֲמוּד הַאֲמֻצְעִי שְׁאוּחַז בְּשִׁנְיָהּ, וְהוּא נִשְׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה. נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שֶׁבֶת - אַתָּה קֹדֶשׁתָּ. נִשְׁמָה יִתְרָה - נִשְׁמַת כָּל חַי, שְׁנֹאֲמַר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ. רוּחַ יִתְרָה - אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁפּוֹתַח אֶת פִּי בְּשִׁלְשׁ תְּפִלוֹת לִקְבֹּל אוֹתָם בְּשֶׁבֶת. תְּפִלַּת מוֹסֵף זֶה צְדִיק, שְׁכוּלֵל אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת, וּבוֹ אוֹמְרִים בְּתְּפִלַּת מוֹסֵף כְּתוּב יִתְנוּ לָךְ יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהַפְּתֵר הוּא כְּתוּב עֲלֵינוּ, יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ - אָבָא וְאִמָּא, וְקְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ - שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, יְהו"ה צְבָאוֹת - בְּרִית מִיֵּלָה וּשְׁתֵּי יְרֻכִים שָׁל אִמָּת, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ זוֹ שְׁכִינָה.

סְעוּדוֹת שֶׁבֶת

וְעַל כֵּן נִתְּוֹסְפָה נִשְׁמָה שָׁל שְׁמַחָה בְּשֶׁבֶת. וְצָרִיף הָאָדָם לְשִׁמוּחַ בְּשִׁלְשׁ סְעוּדוֹת שָׁל שֶׁבֶת, שְׁהָרִי כָּל הָאֲמוּנָה, וְכָל כְּלָלוֹת הָאֲמוּנָה, בּוֹ נִמְצָא, וְצָרִיף הָאָדָם לְעֶרּוֹף הַשּׁוֹלְחַן, וְלֹאֲכוֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת שָׁל הָאֲמוּנָה, וְלְשִׁמוּחַ בָּהֶם.

חִשְׁבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שֶׁבֶת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵעִיר עָלִי לְכָל אֵלּוּ שְׁכָאן שְׁהָרִי מִיָּמַי לֹא בִּיטְלָתִי אֵלּוּ הַשְּׁלֹשׁ סְעוּדוֹת, וּבְזִכְרוֹתָם לֹא הוּצְרַכְתִּי לְתַעֲנִית בְּשֶׁבֶת, וְאִפְלוּ בְּיָמַי אַחֲרֵים לֹא הוּצְרַכְתִּי

אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית כח יא) וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּאֶתֶר דִּישׁ כ"ב אֶתוֹן דְּאוּרִייתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן, זְכָאָה אִיהִי פּוּמָא, דְּאוּרִייתָא דִּהִיא שְׁעָתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

צְלוֹתָא תְּלִיתָאָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, דָּא יְהו"ה עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא דְאֶחָד בְּתְּרוּיָהּ, וְאִינוּן נִשְׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה, נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שֶׁבֶת, אַתָּה קֹדֶשׁתָּ. נִשְׁמָה יִתְרָה נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאֶתְמַר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ, רוּחַ יִתְרָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּאֶפְתַּח פּוּמוּי בְּתִלַּת צְלוֹתִין, לִקְבֹּלָא לּוֹן בְּשֶׁבֶת, תְּפִלַּת מוֹסֵף דָּא צְדִיק, דְּכִלִּיל כְּלָהוּ צְלוֹתִין, וּבִיה אֶמְרִין בְּצְלוֹתָא דְּמוֹסֵף כְּתוּב יִתְנוּ לָךְ יְי' אֱלֹהֵינוּ וְכְתוּב אִיהוּ כְּתוּב עֲלֵינוּ, יְי' אֱלֹהֵינוּ אָבָא וְאִמָּא, קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ תְּלַת אֲבָהוּן, יְי' צְבָאוֹת בְּרִית מִיֵּלָה וְתָרִין יְרֻכִי קְשׁוּמִי, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׁכִינָתָא.

סְעוּדוֹת שֶׁבֶת (חֶלֶק ג' רפ"ח, ב)

וְעַל דָּא אֶתּוֹסֵף נִשְׁמַתָּא דְּחָדוּ בְּשֶׁבֶתָא. וּבְעֵי בְּרַ נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּתִלַּת סְעוּדָתִי דְּשֶׁבֶתָא, דְּהָא כָּל מְהִימְנוּתָא, וְכָל כְּלָלָא דְּמְהִימְנוּתָא, בִּיה אֶשְׁתַּכַּח, וּבְעֵי בְּרַ נֶשׁ לְסַדְרָא פְּתוּרָא, וְלִמְיַכַּל תְּלַת סְעוּדָתִי דְּמְהִימְנוּתָא, וְלִמַּחְדֵי כְּהוּ.

חִשְׁבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שֶׁבֶת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶסְהַדְנָא עָלִי לְכָל אֵלּוּן דְּהָכָא, דְּהָא מִן יוּמָאֵי לָא כְּטִילְנָא אֵלּוּן תְּלַת סְעוּדָתִי, וּבְגִינְהוּן לָא אֶצְטְרִיכְנָא לְתַעֲנִיתָא בְּשֶׁבֶתָא.

כל שפן בשבת. שמי שזוכה בהם זוכה לאמונה שלמה. סעודה אחת של המלכה. וסעודה אחת של העתיק הקדוש סתום מכל הסתומים. ובאותו עולם יזכה בהם לאלו. הרצון הזה פאשר מתגלה כל הדינים נכנעים משלשלאותיהם.

ואפילו ביומי אחריו לא אצטריכנא, כל שפן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למיהימנותא שלימתא. חר, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רצון בד אתגלייא, כל דינין אתכפין משולשליהון.

המשך "ערכה של שנה" מעמוד סח

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדושי) כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס, או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו פאלו חדש חדושים, עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זוהר הקדוש, יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובהר הקדוש בהקדמה" (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך לזהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש, ששעה שנה שנה, כדברי ה"פסא מלך", ובשבת עולה לערך אלה שנה, כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמה

לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) "כי רבים חללים הפילה", מאן הפילה, דא ההיא חטאה' דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבן. - [באור: ועל זה כתוב (ישעיה ה): "הוי משכי העון בחבלי השוא". העון זה הזכר. "וכעבות העגלה חטאה", מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז): "כי רבים חללים הפילה". מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

ה כתוב בהקדמת הזוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א): בראשית. רבי שמעון פתח (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיר". כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא וממא ולילא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על דא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [באור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא): "ואשים דברי בפיר". כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש ברוך הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועו שם באורך). (ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) "הוי מושכי העון בחבלי השוא". 'העון' דא דכורא. "וכעבות העגלה חטאה". מאן חטאה', דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיך ההוא דאקרי עון באנון 'חבלי השוא'. ולבתר "כעבות העגלה חטאה", להיא נוקבא דאקרי חטאה', דתמן אתתקפת למחוי טס

אמר רבי שמעון לחבריא, במטותא מנייכו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רבבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין ליהוא חטאה לקטלא

למליון שנה, כדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה, כדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחי, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, [ככתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זהר הקדוש בשבת קודש, שנה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

בנו בעונותינו הרבים וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ונראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם להיות חיי עני ודוחק כל ימיהם, ומשאריה עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עוונם ודוחקים למקומות הרחוקים שהפרינסה מצויה יותר בשביל חנוך בניהם לתורה ונראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהון ואמרו, רחמנא לשזבן, ורחמנא לשזבן. - [באור: אמר רבי שמעון לחברים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

ו. כתב החפץ חיים בספר "צפית לישועה" (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקנים

המשך בעמוד צ

קול הרשב"י

שיעור בזוהר היומי

0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

ב-20 דקות

בלבד ביום-

ניתן לסיים כל ספר הזוהר בתוך 3 שנים!.

השיעורים נמסרים על ידי הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א

בשיתוף עם "מפעל הזוהר העולמי" מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ניתן גם להשיג דיסקים לשמיעה

טלפון: 0544577956 / 0548-436784

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק ט'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח

שְׁלַחַן הַשֵּׁבֶת

וּבִרְכַת הַמִּלְאָכִים

פֶּרֶק ט'

- פז שְׂכַר הַצְדָּקָה
- פז שְׁלַחַן שֶׁבֶת
- פח הַשְּׂגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵי שֶׁבֶת כְּרָאִי
- פח נֶהָר דִּינֹר
- פח בְּרַכַּת הַשְּׁלַחַן
- פט עוֹנְשׁוֹ שֶׁל שְׁלַחַן שְׁאִינוֹ כְּרָאִי
- פט שְׂכַר מַעֲנֵי הַשֶּׁבֶת
- צ עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שכר הצדקה (חלק ג רמ"ה, ב ר"מ)

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להאריך על פתוריה, בגין דצדקה ואריך יומיו, דלא יתקצרון. כגוונא דאורייתא איהו אריכות יומין, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמתא. אוף הכי צדקה, איהי אריכות יומין לגופא, בתרין עלמין, הדא הוא דכתיב, (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך בעולם הזה וארך ימך בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא לתחתית המתים, דלכתר דניקום לא ימות. וכגוונא דעלמא דאתי יהא קיים, הכי עלמא דין יהא קיים.

שלחן שבת (תקוני זהר פ"ד, א)

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגליו, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא כב) זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועלה אתמר (תהלים כג ה) תערוך לפני שלחן, פתורא דקודשא בריך הוא דא שכינתא, איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה, וכגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון, ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא, דאתמר ביה מגורה בדרום, מטה באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

(ח"ב רנ"ב, ב)

אי זכי, נפקא האי צלותא, ומתגלגלא האי שאלתא, ונפקן עמה תריסר ממנן, וכל חד וחד תבעין מעם ההוא רוחא, קיומא בהאי שאלתא, ואתקיימא בהו.

שכר הצדקה

חמישי - פרושוהו בעלי המשנה, שצריך להאריך על השלחן בגלל עניים. וסוד הדבר - בגלל הצדקה ואריך ימיו, שלא יתקצרו. כמו התורה שהיא אריכות ימים בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא לנשמות - אף כך הצדקה היא אריכות ימים לגוף בשני עולמות. זהו שכתוב (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך - בעולם הזה. וארך ימך - בעולם הבא. שעולם הבא לגוף לתחתית המתים, שאחר שיקום לא ימות. וכמו שהעולם הבא יהיה עומד, כך העולם הזה יהיה עומד.

שלחן שבת

ובשבת צריך לתקן שלחן עם ארבע רגלים, כמו השלחן שלמעלה, שנאמר בו זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועליה נאמר תערוך לפני שלחן, שלחנו של הקדוש ברוך הוא זו השכינה, היא מצד הצפון שהוא גבורה, ומשום זה תקנו בעלי המשנה שלחן בצפון, ונר דולק לימין כמו שלמעלה, שנאמר בו מגורה בדרום, מטה באמצע מצד העמוד האמצעי.

אם זוכה - יוצאת התפלה הזו, ומתגלגלת הבקשה הזו, ויוצאים עמה שנים עשר ממנים, וכל אחד ואחד תובעים מעם אותה הרוח קיום בבקשה הזו, ומתקיימת בהם.

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבַּת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שָׁרְפִים לֹהֲטִים:
 שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל, קְרִישִׁיא"ל, קְדוּמִיא"ה.
 וְאַרְבַּעַת הַלָּלוּ שֶׁתַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדִים
 לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם. אֵלֹהֵי הָאַרְבַּעַת
 עוֹמְדִים לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְהֵם
 מְמַנִּים לְהַשְׁגִּיחַ בְּכָל אוֹתָם שְׁשׁוּמְרֵים אֶת
 יוֹם הַשַּׁבָּת וּמַעֲנֵגִים אֶת הַשַּׁבָּת כְּרָאוּי.

מֵהָאַרְבַּעַת הַלָּלוּ, כְּשֶׁנוֹסְעִים, יוֹצְאִים שְׂבִיבֵי
 אֵשׁ, וְהַשְּׂבִיבִים הַלָּלוּ נַעֲשִׂים שְׂבָעִים
 וּשְׁנַיִם גְּלָגְלִים לֹהֲטִים בָּאֵשׁ. מִכָּאן נַעֲשֶׂה
 נֶהַר דִּינֹור. אֶלֶף אֶלְפִים יִשְׁמְשׁוּ אֶת אוֹתוֹ
 הַנֶּהַר. כָּל אוֹתָם שְׁמַעֲנֵגִים שַׁבַּת, אַרְבַּעַת
 הַמְּמַנִּים הַלָּלוּ מְשַׁגְּיחִים בְּכָל אוֹתָם
 שְׁמַעֲנֵגִים אֶת הַשַּׁבָּת, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדַת
 עֲלֵיהֶם, וְנוֹסְעִים בְּשִׁבְלָהּ תַּחְתֶּיהָ.

נֶהַר דִּינֹור

בְּכָל יוֹם זֹרֵם אוֹתוֹ נֶהַר דִּינֹור וְשׁוֹרֵף
 כְּמֵה רֹחוֹת וְכֵמֵה שְׁלִיטִים. וְכִשְׁנֹכְנֶסֶת
 שַׁבַּת, יוֹצֵא כְרוֹז, וְשׁוֹכֵף אוֹתוֹ נֶהַר דִּינֹור,
וְהַסְּעָרוֹת וְהַזִּיקִים וְהַשְּׂבִיבִים שׁוֹכְכִים.
 וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת הוֹלֶכֶת וְעוֹלָה עַל אַרְבַּעַת
 הַשְּׂרָפִים הַלָּלוּ שְׁאֻמְרָנוּ, וְנִכְנָסֶת לְתוֹךְ
 אֲמֻצָּע הַהִיכָל הַזֶּה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנֹקְרָא
 עֲנֵג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

מִשׁוּם שֶׁבְּמְקוֹם הַזֶּה, כְּשֶׁנִּכְנָסֶת שַׁבַּת,
 מִסֵּת דְרִים שֵׁם כָּל שְׁלַחְנוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם,
 שְׁנֹקְרָאִים בְּנֵי הִיכָל הַמְּלֹךְ. וְאֶלֶף אֶלְפִים
 וְרִבּוֹא רַבּוֹת עוֹמְדִים עַל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת.
 וְהַחֲתִיָּה הַעֲלִיּוֹנָה הַזֹּאת עַל אַרְבַּעַת הַשְּׂרָפִים
 הַלָּלוּ, וְנִכְנָסֶת לְאוֹתוֹ מְקוֹם, וְרוֹאֶה שֵׁם אֶת
 כָּל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת (וְכָל אוֹתָם שְׁנוּמְדִים עֲלֵיהֶם),

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבַּת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שָׁרְפִין
 מְלַהֲטִין, שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל,
 קְרִישִׁיא"ל קְדוּמִיא"ה. וְאֵלֵין אַרְבַּעַת תַּחֲוֹת
 הַחֲתִיָּה קְיִימִין לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלָמָא,
 אֵלֵין אַרְבַּעַת קְיִימֵי לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלָמָא,
 וְאֵינוּן מְמַנֵּן לְאַשְׁנַחָא בְּכָל אֵינוּן דְּנִטְרֵי
 יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, וּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא כְּרָקָא
 יְאוּת.

מֵאֵלֵין אַרְבַּעַת כַּד נִטְלִי, נִפְקִי שְׂבִיבִין
 דְּאֵשָׁא, וּמֵאֵלֵין שְׂבִיבִין
 אֲתַעֲבִידוּ שְׂבָעִין וְתֵרִין גְּלָגְלִין, מְלַהֲטִין
 בְּאֵשָׁא. מֵהֵכָא אֲתַעֲבִיד נֶהַר דִּינֹור. אֶלֶף
 אֶלְפִין יִשְׁמְשׁוּנִיָּה לְהֵהוּא נֶהַרָא. כָּל אֵינוּן
 דְּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא, אֵלֵין אַרְבַּעַת מְמַנֵּן מִשְׁגָּחִין
 בְּכָל אֵינוּן דְּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת
 קְיִימָא עֲלֵיהֶוּ, וְנִטְלִי בְּגִינָה תַּחֲוֹתָהּ.

נֶהַר דִּינֹור

בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, נִגִּיד הֵהוּא נֶהַר דִּינֹור,
 וְאוֹקִיד לְכַמְּה רֹחוּין, וְלְכַמְּה
 שְׁלִיטִין. וְכַד עֵייל שַׁבְּתָא, כְּרוֹזָא נִפְקָא,
 וְשָׂכִיד הֵהוּא נֶהַר דִּינֹור, וְנַעֲפִין וְזִיקִין
 וְשְׂבִיבִין אֲשַׁתְּכַבוּ. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת אֵזְלָא
 וְסִלְקָא עַל אַרְבַּעַת אֵלֵין שְׂרָפִים דְּקֻאֲמָרִין.
 וְעָאל גּוֹ אֲמֻצָּעִיתָא דְּהִיכְלָא דָא, בְּהֵהוּא
 אֲתַר דְּאַקְרִי עֲנֵג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

בְּגִין דְּבַהֲאֵי אֲתַר, כַּד עֵייל שַׁבְּתָא,
 מִתְּסַדְרָאִין תַּמְן כָּל פְּתוּרֵי דְּבְנֵי
 עֲלָמָא, דְּאַקְרוּ בְּנֵי הִיכְלָא דְּמִלְכָא, וְאֶלֶף
 אֶלְפִין, וְרִבּוּ רַבּוּן מְמַנֵּן. קְיִימֵי עַל אֵינוּן
 פְּתוּרֵי. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עֲלָאָה עַל אֵלֵין
 אַרְבַּעַת שְׂרָפִים, וְעָאל בְּהֵהוּא אֲתַר,
 וְהִמָּא כָּל אֵינוּן פְּתוּרֵי, (וְכָל אֵינוּן דְּמִיִּמָּא עֲלֵיהֶוּ)

ומשגיחה בכל שלחן ושלחן, ואיך מענגים את כל שלחן ושלחן, ועומדת ומברכת את אותו השלחן. וכך אותם אלה אלפים רבבות, כלם פותחים ואומרים אמן.

ומה הברכה שמברך על השלחן הזה שנערה ונענג כראוי? (ישעיה נח) **אָ אַתְּעַנְג אַ עַל ה' וְגו' כִּי פִי ה' דַּבֵּר.** וכֵּלָם אֹמְרִים: אַז תִּקְרָא וְה' יַעֲנֶה וְגו'. רוח העליונה שנקראת זכו"ת אל, כשאותו השלחן מתענג בכל הסעודות, בסעודה האחרונה השלישית מסיים ואומר על כל אותם הראשונים, ואומר: אַז יִבְקַע כֶּשֶׁחַר אֹרֶךְ וְגו', כבוד ה' יאספך. כל אותם שבעים אורות אחרים בכל הצדדים פותחים ואומרים: (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי בֵן יְבוֹרֵךְ גָּבַר יֵרָא ה'.

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וּכְשִׁי שֶׁלַחַן הָאָדָם אֵינוֹ עוֹמֵד בְּאוֹתוֹ מְקוֹם בְּעֵרִיכַת הָעֵנֵג כְּרָאוּי,** אַז הַחֲתִיָּה הַזֹּה, וְאוֹתָן אַרְבַּע שְׂתַחֲתִיָּה, וְכָל אוֹתָם אֶלֶף אֶלְפִים וְרַבּוּא רַבּוּבּוֹת, כֵּלָם דּוֹחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה לְאוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר, וְכַמָּה שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים, כֵּלָם נוֹטְלִים אוֹתוֹ וּמְכַנְּסִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם, שֶׁהוּא בְּהֶפֶךְ מִזֶּה, וְנִקְרָא נֶגַע. וְכִשְׂמֻכְנִיסִים אוֹתוֹ לְשֵׁם, (פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים) (שם קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָה וַתְּבוֹאֶהוּ וְלֹא חִפֵּץ בְּבִרְכָּה וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. וְנִקְשׁ נוֹשָׂה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אַל יְהִי לוֹ מִשֶּׁךְ חֶסֶד וְגו'. הִרְחַמְנָא יִצְיִלְנוּ.

שכר מענגי השבת **מְשׁוּם שֶׁעֲנַג שַׁבָּת,** וְאַמּוֹנַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (זה אלו אותם שלחנות של ענג שבת ומועדים וחסים, כלם שמחה של הקדוש ברוך הוא, ומשום כך) הוּא.

ואשגח בכל פתורא ופתורא, והיד מענג ליה לכל פתורא ופתורא, וקיימא ובריך ליה להווא פתורא. וכל אינון אלה אלפין, ורבוא רבבן, בלהו פתחי ואמרי אמן.

ומה ברכה היא דבריך על האי פתורא דמתסדר ואתענגא כדקא יאות. (ישעיה נח) **אָז תִּתְעַנֵּג עַל יי' וְגו' כִּי פִי יי' דַּבֵּר.** וְכִלְהוֹ אֹמְרֵי, (ישעיה נח) אַז תִּקְרָא וְיי' יַעֲנֶה וְגו'. רוּחָא עֲלָאָה דְאִקְרִי זְכוּ"ת אַל, כִּד הֵוּא פְתוּרָא אֲתַעֲנַג בְּכִלְהוֹ סְעוּדַתִּי, בְּסְעוּדַתָּא בְּתִרְאָה תְּלִיתָאָה מְסִיִּים וְאֹמֵר, עַל כָּל אֵינוֹן קְדָמָי, וְאֹמֵר (ישעיה נח) אַז יִבְקַע כֶּשֶׁחַר אֹרֶךְ וְגו', כְּבוֹד יי' יֹאסֵפֵךְ. כָּל אֵינוֹן שְׁבַעִין נְהוּרִין אַחֲרֵינוּן בְּכָל סְטְרִין, פְּתַחֵי וְאֹמְרֵי, (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי בֵן יְבוֹרֵךְ גָּבַר יֵרָא יי'.

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וְכִד פְּתוּרָא דְכַר נִשׁ לֹא קִיִּמָּא כִּהוּא אֲתֵר בְּסְדוּרָא דְעֵנוּגָא כְּדָקָא יֹאוֹת,** כְּדִין הַאי חִוּתָא, וְאֵינוֹן אַרְבַּע דְּתַחֲוֹתָהּ, וְכָל אֵינוֹן אֶלֶף אֶלְפִין וְרַבּוּ רַבּבּוֹן, בְּכִלְהוֹ דְּחִיָּין לִיה לְכַר, לְהוּא סְטְרָא אַחֲרָא, וְכַמָּה גְרַדִּינֵי נִימוּסִין, בְּכִלְהוֹ נְטִילֵי לִיה וְעִיִּלֵי לִיה לְהוּא אֲתֵר, דְּאִיהוּ בְּהַפּוּכָא מִן דָּא, וְאִקְרִי נֶגַע. וְכִד עִיִּל לָה תִמּוֹן, (ס"א פּוֹתְחֵי וְאֹמְרֵי) (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָה וַתְּבוֹאֶהוּ וְלֹא חִפֵּץ בְּבִרְכָּה וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. (תהלים קט) וְנִקְשׁ נוֹשָׂה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אַל יְהִי לוֹ מִשֶּׁךְ חֶסֶד וְגו'. רַחֲמֵנָּא לְשַׁזְכֵּן.

שכר מענגי השבת **בְּגִין דְּעֵנוּגָא דְשַׁבְּתָא,** וְמַהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא (ס"א הַאי אִיהוּ אֵלִין פְּתוּרֵי דְעֵנוּגָא דְשַׁבְּתָא וְחִיָּין כּוֹלְהוּ חֲדוּתָא

ומשום זה, כל אותם שמענגים ענג השבת וזמנים ומועדים, ארבעת הללו שעומדים תחת החיה הזו עומדים כנגד אותו נהר דיגור, ולא גותנים להשרף שם את כל אלו שמענגים ענוגיהם כראוי.

דקודשא בריך הוא ובגין דא) איהו. ובגין דא, כל אינון דמענגי ענוגא דשבתא וזמני ומועדי, אלין ארבע דקיימי תחות האי חיותא, קיימא לקבל ההוא נהר דיגור, ולא שבקי לאתוקדא ביה, לכל אינון דמתענגי ענוגיהו כדקא יאות.

המשך "ערקה של שעה" מעמוד 9

ה

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שנה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

אמר מרן ה"חפץ חיים": יסוד היהדות הוא להאמין בשכר וענש, ובאר את הודוי: וסרנו ממצותיך וממשפטריך הטובים ולא שנוה לנו, שלא עשינו חשבון והחשבנו באמת את התורה והמצוות, כמה באמת שווים, וכבר אמרו חז"ל על לימוד התורה "קרה היא מפנינים וכל חפצריך לא ישוו בה" (משלי פרק ג' פסוק ט"ו) ובמסכת הוריות (דף י"ג א'): א"ר אחא ברבי חנינא, דאמר קרא "קרה היא מפנינים", מכהן גדול שזכנס לפני ולפנים.

בואו חשבון: איזה שכר גדול יכולים לזכות בלמוד הזהר הקדוש. וכן קיים החפץ חיים בעצמו "אני מאמין בביאת המשיח... בכל יום אחפה לו", ובתפלה בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קוינו כל היום", כתב מר"ן האר"י הח"י שצריך בכל פעם שמתפלל לכוון לצפות לישועת השם יתברך, ומה אנחנו עושים למען ביאת המשיח ולמען גאלת עם ישראל, ושאל, ובמה אנו מצפים לישועת ה'.

כתוב בכתבי האריז"ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כולנו זוכים לראת את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים, ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוץ דבש הזוהר הקדוש, נפתח לבם ומתרחב מתם, לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים.

שעות ביום, ובכך גם תזכה לראת שמים טהורה.
 ח. ובדאי זכו לכל זה שהרי ה"אור הגנוז" טמון - ומתגלה בלמוד הזוהר הקדוש (דברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.
 המשך בעמוד קא

ז. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה..." אל תקרי 'מה' אלא 'מאה', שבלימוד שעה אחת זה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק י'

פְּרָשִׁיּוֹת

מִקֵּץ - קֶרַח

מִצֹּת לָחֶם מִשְׁנֶה וּבְרֶפֶת
הַפֶּת, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה
עַל הַשְּׁלָחַן

פָּרָק י'

- עגן בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכָּרוֹת צג
- אין הַשְּׁטוֹן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת צג
- בְּצִיעָה וּבְרָכָה עַל הַפֶּת צג
- בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דָּרָךְ הַסוּד צד
- מַעֲלַת הַמַּאֲרִיף עַל שְׁלֶחֶנוּ צד
- דְּבַרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלֶחַן צה
- כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צו
- עגן כּוֹס בְּרָכָה עַל דָּרָךְ סוּד צו
- מִיָּם אַחֲרוֹנִים ק
- עֲרֶכֶה שֶׁל שְׁעָה קא

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

ענין בציעת שני הכפרות (חלק ג רע"ג, א ר"מ)
התנינא, למבצע על שני כפרות בשבת, דאינון רמיוזין בתרי לוחי אורייתא, דאתייהיבו בשבת זוגות. דביומא תליתאה נחתו, דביה תרי זמני טוב, ובשבת אתייהיבת, תרין נוקבין לתרין טבין. ואף על גב דאוקמוה דשדים ממנין על זוגות, כמה דאוקמוה שני ביצים, שני אגוזים. הלכה למשה מסיני שלוחי מצוה אינן נזקין.

ואי תימא, והא תנינן, אין מתחילין בשני, ואין מסיימין בד', דהינונו כב' ד' עם ערב רב, דלא הוה שלוחי מצוה, דלא אתגזירו לשם שמים, ולבתר דאתעברו מעלמא, מני קדשא בריך הוא לנטלא (שמות טז) שני לוחות אבנים כראשונים, ואמר, (ס) וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת ותרין כפרות בשבת, רמיוזין לתרין יודין יאהדונהי. דאדני איהי יחידה מבעלה בשית יומין דחול, ובשבת נחית לגבה. ובגין דא בשבת, כל נשמתין ורוחין ונפשין נפקין ונחתין זוגות, ואין שטן ואין מזיק שליט ביומא דשבתא. ואפילו גיהנם לא שליט, ולא אוקיד בשבת. ובגין דא, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ודא אש נוכראה, אלא אש דקרבתא, אש דקדושה. ולית לארכאה בבציעא דלהון, דהא אתמר לעיל.

בציעה ובכרה על הפת (חלק ג רמ"ד, ב ר"מ)
פתח ואמר, הא אוקמוה מארי מתניתין, בעל הבית בוצע ואורח מקבך.

ענין בציעת שני הכפרות
שני - לבצע על שתי כפרות בשבת, שהן רמוזות בשני לוחות התורה, שנתנו בשבת זוגות. שפיום השלישי ירדו, שבו פעמים טוב, ובשבת נתנה, שתי נקבות לשנים טובים. ואף על גב שבארוה שהשדים ממנין על זוגות, כמו שבארוה שתי ביצים, שני אגוזים - הלכה למשה מסיני: שלוחי מצוה אינן נזקין.

ואם תאמר, והרי שנינו, אין מתחילין בשני ואין מסיימין בריעי, דהינונו בב' ד' עם ערב רב, שלא היו שלוחי מצוה, שלא התגזרו לשם שמים, ולאחר שעברו מן העולם, צוה הקדוש ברוך הוא לטל (שמות טז) שני לוחות אבנים פראשנים, ואמר, וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות וגו'.

אין השטן מזיק ביום השבת ו**שתי** כפרות בשבת רמוזות לשני יודי"ם יאהדונהי. שאדני היא יחידה מבעלה בששת ימות החול, ובשבת יורד אליה. ומשום זה בשבת כל הנשמות והרוחות והנפשות יוצאות ויורדות זוגות, ואין שטן ואין מזיק שולט ביום השבת. ואפילו גיהנם לא שולט ולא בוער בשבת. ומשום זה, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. וזו אש נכריה, אלא אש הקרבן, אש של קדשה. ואין להאריך בבציעה שלהון, שהרי נתבאר למעלה.

בציעה ובכרה על הפת
פתח ואמר, הרי בארוהו בעלי המשנה, בעל הבית בוצע ואורח מקבך. ועוד בארוהו,

צָרִיךְ לְדַקְדֵּק בְּה' מִן הַמוֹצֵיא. וְשִׁתִּי ה' הֵן כִּנְגַד שְׁתֵּי הַלָּחִם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת שֶׁל הַשֶּׁבֶת. אוֹת ל' הִיא כְּפִיצָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּמִיָּהוּ בַעַל הַבַּיִת שְׂבוֹצֵעַ? זוֹ אוֹת ו'.

שְׁנֵינִית, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע בַּעֲיוֹן יָפָה, וּמְשָׁלִים הַבְּרָכָה, וְאַחֲרַי כֶּן בּוֹצֵעַ. וּפְרָשׁוֹהָ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁל הַמְשָׁנָה, שְׂאִין הַמְסֻבִּים רְשָׁאִים לְטַעַם עַד שְׂיִטְעֵם הַמְּבָרָךְ, וְאִין הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעַם עַד שְׂיִכְלֶה אִמֵּן מִפִּי הַמְסֻבִּים. וְאִם רְצוֹנוֹ לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בְּיָדוֹ. וְעוֹד פְּרָשׁוֹהָ שְׂהַאֲרַח מְבָרָךְ, בְּשִׁבִּיל שְׂיִבְרַךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְדָרָךְ סוּד, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ - זֶה הָעֵמוּד
הָאֲמֻצָּעִי, שֶׁהוּא קוֹ הָאֲמֻצָּעִי. וּבְשֶׁבֶת צָרִיךְ
לְבַצֵּעַ מְשָׁתֵי כִפְרוֹת, שֶׁהֵן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת
- זֶה ו' שֶׁל הָאֲמֻצָּע. (וּבְצוּרָה זוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה) וְכִדִּי
שֶׁלֹּא יִרְאֶה כְּרַעַבְתָּנוּ, יִכּוֹל לְבַצֵּעַ בְּה' לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד כְּפִיצָה. מֵה זֶה כְּפִיצָה? ל' ו'!
וְהֵן הַנְּקֻדּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, נִקְרָאִים
פְּרוּרִים שְׂבִכְזִיזִית. וְאֵלּוֹ כִּנְגַד טְפוֹת הָצֶרַע.
וּמִי שְׂמֻזְלָזֵל בְּהֵן וְזוֹרְקוֹן בְּמִקּוֹם שֶׁלֹּא
צָרִיךְ, הָעֲנִיּוֹת רוֹדְפֹת אַחֲרָיו, וְהוֹלֵךְ נֶעַ וְנָד.
זֶהוּ שְׂכֶתוּב (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלָחֵם אֵיָה.
וְאִין לָחֵם אֵלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנַח: אֵיָה מִי
שְׂמִרְחָם עָלָיו? וְלֹא מוֹצֵא.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ
שְׂבִיעֵי - לְהַאֲרִיךְ עַל הַשְּׁלַחְנוּ מִשּׁוֹם הָעֲנִיּוֹם.
וּמִשּׁוֹם זֶה, כָּל הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ מַאֲרִיכִים

וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, צָרִיךְ לְדַקְדֵּק בְּה' מִן
הַמוֹצֵיא. וְתֵרִין הֵהִין אִינּוֹן, לְקַבֵּל שְׁתֵּי
הַלָּחִם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת דְּשֶׁבֶת. י', אֵיָה
כְּפִיצָה לְכָל חַד וְחַד. וּמֵאֵן אֵיָהוּ בַּעַל
הַבַּיִת דְּבוֹצֵעַ. דָּא ו'.

(חֶלֶק ג' ע"ב, א ר"מ)

הַתְּנִינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע
בַּעֲיוֹן יָפָה. וּמְשָׁלִים בְּרַכְתָּא,
וּלְכַתֵּר בּוֹצֵעַ. וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנֵן דְּמַתְּנִיתִין,
דְּאִין הַמְסֻבִּין רְשָׁאִין לְטַעַם, עַד שְׂיִטְעוּם
הַמְּבָרָךְ. וְלִית הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאִי לְטַעַם, עַד
שְׂיִכְלֶה אִמֵּן מִפִּי הַמְסֻבִּין. וְאִם רְעוּתִיהָ
לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בִּידֵיהָ. וְעוֹד
אוֹקְמוּהָ, דְּאוֹרַח מְבָרָךְ, בְּגִין דִּיבְרַךְ
לְבַעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְאוֹרַח רוּא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, דָּא עֵמוּדֵא
דְּאֲמֻצָּעִיתָא, דְּאֵיָהוּ קוֹ הָאֲמֻצָּעִי.
וּבְשֶׁבֶת צָרִיךְ לְבַצֵּעַ מְשָׁנֵי כִפְרוֹת,
דְּאִינּוֹן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת, דָּא ו'
דְּאֲמֻצָּעִיתָא. (וּבְגוֹנָא דָּא וּבְגִין דָּא) וּבְגִין דְּלֹא
לְאַתְחַזָּא כְּרַעַבְתָּנוּתָא, יִכּוֹל לְמַבְצֵעַ
בְּה' לְכָל חַד וְחַד כְּפִיצָה. מֵאִי כְּפִיצָה.
י' ו'. אִינּוֹן נְקוּדִין דְּשְׂמָא קְדִישָׁא, אַתְקְרִי
פְּרוּרִי כְּכִזִּית. וְאֵלִין לְקַבֵּל טְפִין דְּזֶרַע,
וּמֵאֵן דְּמֻזְלָזֵל בְּהוֹן, וְזוֹרִיק לוֹן בְּאַתְרָה
דְּלֹא אַצְטְרִיךְ, עֲנִיּוֹתָא קֵא רְדִירָה
אַבְתְּרִיהָ, וְאֵזִיל נֶעַ וְנָד. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלָחֵם אֵיָה.
וְלִית לָחֵם אֵלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנַח אֵיָה
מֵאֵן דְּמִרְחָם עָלֶיהָ, וְלֹא יִשְׁכַּח.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ

שְׂבִיעֵאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין
עֲנִיּוֹם. וּבְגִין דָּא, כָּל הַמַּאֲרִיךְ

לו ימיו ושנותיו, ומשום כך (משלי י) וצדקה תציל ממנות. שעני חשוב כמת, והוא מחיה אותו, גם כך הקדוש ברוך הוא מחיה אותו.

ועוד בדרך סוד, שכל העניים מצד האות ד', שנגמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' של אחד שצריך להאריך בה, זהו שכתוב (דברים יז) להאריך ימים על ממלכתו, ולכן צריך להאריך על השלחן, שהיא ד', כלולה מארבע רגלים של השלחן. בשביל כבוד האות ד' צריך להאריך על השלחן בשביל העניים.

על שלהנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובגין כך (משלי י) וצדקה תציל ממנות. דעני חשוב כמת, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קדשא בריך הוא מחיה ליה. **ועוד** באורח רזא, דכלהו עניים מסמרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' דאחד, דצריך לארכאה בה, הדיא הוא דכתיב להאריך ימים על ממלכתו, ובגין דא, צריך לארכאה על פתורא, דאיהי ד', כלילא מד' רגלין דפתורא. בגין יקרא דאת דל"ת, צריך לארכאה על פתורא, בגין עניים.

דברי תורה על השלחן

רביעי - להיות על השלחן דברי תורה, שלא יתקיים בו כדגמת עמי הארץ שנגמר עליהם (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסודות התורה פרושהו, הרוצה להעשיר - יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאל, שהוא דין, צריך לקשר בו הימין, שהוא התורה, שנתנה מחסד, שהוא רחמים, ימין ה'.

דברי תורה על השלחן (ח"ג רמ"ה, ב ר"מ)

רביעאה, למהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה כגוונא דעמי הארץ, דאתמר עלייהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתיהיבת מחסד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

(ח"ג רע"ג, א ר"מ)

ששי - להיות על השלחן דברי תורה, שכך פרושה בעלי המשנה, (אבות פ"ג) שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. וסוד הדבר - משום שהרי פרושה שלחן בצפון, והתורה נתנה מימין. לחבר ימין, שהוא רחמים, עם שמאל, שהוא דין. שהתורה היא יי מימין, שלחן אדני משמאל, וצריך לחבר אותם. משום שהשלחן משמאל, פרושה בעלי המשנה,

שתיאתא, למהוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון, ואורייתא אתיהיבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהי יי מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא

קשים מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף. ומשום כך צריך תלמיד חכם לזמן עמו, למי שישתדל בדברי תורה.

כוס של ברכה

שְׁלִישִׁי - כוס של ברכה שתקנו בו עשרה דברים: הדחה ושטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידי. ונותנו בימיו. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ענין כוס ברכה על דרך סוד

וּבְדֶרֶךְ סוּד, כוס (דברים לג) מלא ברכת ה'. כוס בגימטריא אלה"ם, ומשם הנשמה, שהיא על שמו - כוס. זהו שכתוב (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מי נקרא ישועות? חמש אצבעות, שהן פנגד חמש ספירות של כוס, שהוא שם אלהים חיים שהבינה מתפשטת בהם לחמשים שערים. ה' פעמים עשר, באות י', שהוא עשרה דברים שתקנו חכמים בכוס, שהוא אלהים חיים, חמש אותיות בחשבון ה'.

וּבְאָרוֹ, בכוס שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. וסוד הדבר - שיהא תוכו כפרו. מי שזכה לנשמה מכוס זה, להיות נשמה טהורה מבפנים ומבחוץ. וסוד הדבר - (ויקרא טז) וטהרו וקדשו. טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס אין טהרתו וקדשותו מבפנים ומבחוץ בלי מים - אף כך הנשמה אין טהרתה וקדשתה

לון. דבגין דפתורא משמאלא, אוקמוה רבנן דמתניתין, קשין מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף. ובגין כך, צריך תלמיד חכם לזמנא עמיה, למאן דישתדל בפתגמי אורייתא.

כוס של ברכה (ח"ג רמ"ה, א ר"מ)

תְּלִיתָאָה, כוס דברכה, דתקינו ביה עשרה דברים. הדחה. שטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידי. ונותנו בימיו. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ענין כוס ברכה על דרך סוד

וְאוֹרַח רְזָא, כוס (דברים לג) מלא ברכת ה'. כוס בגי' אלה"ם. ומתמן נשמתא, דאיהו על שמיה כוס. הדא הוא דכתיב, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מאן ישועות. חמשה אצבעאן. דאינון לקבל חמשה ספירן דכוס. דאיהו אלהים חיים בינה מתפשטא בהון, לחמשין תרעין. ה' זמנין עשר. באת י', דאיהו עשרה דברים דתקינו רבנן בכוס, דאיהו אלהים חיים, חמש אתוון, בחשבון ה'.

וְאוֹקְמוּהָ בְּכוּס, שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. ורזא דמלה, שיהא תוכו כפרו. מאן דזכי לנשמתא מהאי כוס, למהוי נשמתא דכיא מלגו ומלבר. ורזא דמלה, (ויקרא טז) וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס לאו טהרתיה וקדשתיה מלגו ומלבר בלא

מבפנים ומבחוץ בלי תורה. ומשום זה אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגלל שאין הוא מצד עץ החיים, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור - פרשוהו מעטרו בתלמידים. ודרך סוד - ה' היא כוס, מעטרו בתלמידים באות י', שהיא עטרה על ה'. עטוף - צריך לעטוף ראשו בגלל שהשכינה על ראשו. שָׁכַף פרשוהו בעלי המשנה, אסור לתלמיד חכם להלך ד' אמות בגלוי הראש, משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש שאסור להיות בגלוי הראש.

שאות י' מן יהו"ה היא שהתעטף באור, ונעשיתה אור. (וזהו אור של ארץ ישראל מחכים) משום שאות י', שהיא חכמה, באור, וזהו אור שהתעטף בו כשברא את העולם. זהו שכתוב (תהלים קד) עטה אור כשלמה. וזהו (בראשית א) יהי אור - יהי אור. ופרשוהו בעלי סודות התורה, בטנם שנתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ומשום זה נאמר יהי אור ויהי אור, שהיה מזמן קדמון.

חי - פרשוהו חי מן החבית. ודרך סוד - שכינה עליונה היא שמינית לספירות ממטה למעלה, ומשום זה נקראת אות ח', ונאמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית, וזהו חבית: ח' בי"ת. ומשום שהיא חיים, שכתוב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בה, הינו משם הוא חי. וזהו יבנה של תורה. מי שמשתדל בה נקרא חי. ועוד, צדיק חי, שהוא חי מן החבית.

מ"א. אור הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדשתה מלגו ומלכר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחיי, אלא מעין הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארח רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באות י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהד ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה, ובאדכרת שמא קדישא, למהוי בגלוי הראש.

דאת י' מן יהוה, איהי אתעטף באור, ואתעביד אור. (והיינו אורא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באור, והיינו אור דאתעטף ביה כד ברא עלמא, דרא הוא דכתיב, (תהלים קד) עטה אור כשלמה. והאי איהו (בראשית א) יהי אור יהי אור. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטנם נתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקדמת דנא.

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רזא, שכינתא עלאה איהי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית, ותינו חבית: ח' בי"ת. ובגין דאיהי חיים, דכתיב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בה, יין מתמן איהו ח"י. ודא איהו יינא דאורייתא. מאן דאשתדל בה, אקרי ח"י. ועוד, צדיק ח"י. איהו חי מן החבית.

יִין ישׁ מִמֶּנּוּ שְׁנֵי גִנּוּנִים - לָבוֹ וְאָדָם. יִין גִּימְטְרִיָּא שְׁבַעִים פָּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנָגַד שְׁנֵי גִנּוּנִים שֶׁל הַיִּין, הוּא זְכוֹר וְשִׁמּוֹר שֶׁל שְׁבֵת, וְשְׁבַעִים תְּבוּת שֶׁל קְדוּשׁ וּיְכַל"ו - הָרִי ע"ב.

מְלֵא - זָהוּ שְׁכָתוּב כּוּס (דְּבָרִים ל) מְלֵא בְרַפְת ה'. וְאִף שֶׁהוּא מְלֵא מִיֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה. אָדָם כֶּף צְרִיף לְהִיּוֹת שְׁלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית כה) אִישׁ תָּם - גָּבַר שְׁלָם, כְּמוֹ (שׁם לג) וַיֵּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם. כֶּף צְרִיף לְהִיּוֹת נִשְׁמָה שְׁלָמָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא כא) שֶׁכָּ ל (אִישׁ) אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אִף כֶּף אוֹתִיּוֹת אֵלִים עִם י"ה - הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שׁם י"ה) הוּא מְלֵא, וְהִפָּךְ אוֹתִיּוֹת אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. מְתִי? כְּאֲשֶׁר ישׁ שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה. וְהִינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְי חֻשְׁבוֹנוֹ ו"ה. הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי מְלֵא מְשִׁינֵיהֶם, וּמְשׁוּם זֶה שׁוֹרָה עָלָיו אָדָם, שֶׁהוּא שֵׁם מִפְרָשׁ.

מִקְבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו - כְּמוֹ הַתּוֹרָה שֶׁהִיָּתָה בְּשֵׁנֵי לַיְחֻת, חֲמִשָּׁה דְּבָרוֹת בְּלוּחַ אֶחָד כְּנָגַד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יָמִין, וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחַ שְׁנֵי כְּנָגַד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. וְנִתְּנוּ בְיָמִין, כְּלוֹמֵר בְּיַד יָמִין. וּמְשׁוּם זֶה, שְׁנֵי לַיְחֻת אֲבָנִים בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיָדָיו. וְזֶהוּ שֶׁמֵּעִיד הַפְּסוּק, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתַן עֵינָיו בּוֹ - מְשׁוּם שֶׁכּוּס זֶה הוּא כְּנָגַד אָרְץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דְּבָרִים יא) תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם שֶׁל מַעְלָה הֵם שְׁבַעִים סְנֵהֲדָרִין, וְעֵלֵיהֶם מְשָׁה וְאֶהְרֹן. שְׁתֵּי עֵינָיִם עֲלִיוֹנוֹת. אַחַת עֵין יָמִין, וְאַחַת

יִין אֵית מַצִּיחַ תְּרִין גִּוּוּנִין, הַחוּר וְסוּמָק. יִין, שְׁבַעִין אַנְפִּין. הָא, ב. לְקַבֵּל תְּרִין גִּוּוּנִין דִּינִין, אִיחֵי זְכוֹר וְשִׁמּוֹר דְּשְׁבֵת, וְשְׁבַעִין תִּיבִין דְּקְדוּשׁ וּיְכַל"ו, הָא, ב.

מְלֵא, הָדָא הוּא דְכָתִיב כּוּס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְרַפְת י'. וְאוּף דְאִיחֵו מְלֵא מִיֵּינָא דְאוּרִיִּיתָא. בְּר נֶשׁ הָכִי צְרִיף לְמַהוּי שְׁלִים, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (בְּרֵאשִׁית כה) אִישׁ תָּם: גָּבַר שְׁלִים. כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית לג) וַיֵּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, הָכִי צְרִיף לְמַהוּי נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, (וַיִּקְרָא כא) דְּכָל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אוּף הָכִי אֵלִים עִם י"ה, הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שׁם י"ה) אִיחֵו מְלֵא, וְהִפְוֵד אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. אִימְתִי. כִּד אֵית תִּמְן י"ה. וְהִינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְי חֻשְׁבְּנֵיהּ ו"ה. עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא מְלֵא מִן תְּרוּוּיָהּ. וּבְגִין דָּא שְׂרִיא עָלֵיהּ אָדָם, דְּהוּא שְׂמָא מִפְרָשׁ.

מִקְבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, כְּגוּוּנָא דְאוּרִיִּיתָא, דְּהוּהּ כְּתָרִין לַיְחֻין, חֲמִשָּׁה דְּכָרִן בְּלוּחָא חָדָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד יָמִינָא. וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד שְׂמָאלָא. וְאֶתִּיחֵיבּוּ בִימִינָא דְהִינּוּ כִיד יָמִין. וּבְגִין דָּא, שְׁנֵי לַיְחֻת אֲבָנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיָדָיו. וְהָא אִיחֵו דְאֶסְהִיד קָרָא, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתַן עֵינָיו בּוֹ, בְּגִין דְּהָא כּוּס, דְאִיחֵו לְקַבֵּל אַרְעָא דִישְׂרָאֵל, דְאֶתְמַר בָּהּ, (דְּבָרִים יא) תִּמְיֵד עֵינֵי י' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם דְלְעֵילָא, אִינּוּן שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין, וּמְשָׁה וְאֶהְרֹן עָלֵיהּ. תְּרִין עֵינָיִם עֲלָאִין.

עין שמאל. והם ע"ב, כמנין "בינו". וזהו סוד של נותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס, צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות ה' בחמש אצבעות. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה - משום שתתברך אשתו, שהיא נפש, שגומר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל. ומתברכת ועושה פרות. זהו שכתוב (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

תשיעי - כוס של ברכה, ופרשוה בעלי המשנה, עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ואלו הם: עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותנו עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא ארבעה, שהם: הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי, מן החבית. ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה הוא אלהים, והוא (מלא ב"ה והם) וכאן שלם. כ"ס בלי ו', כמו כס, שהוא פגום וחסר בלא אלקי, כן הוא חסר בלי וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים כנגד י', והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור שאמרו זכרונם לברכה, מעטרו בתלמידים, והיא עטרת הברית.

חד עין ימין, וחד עין שמאל, ואינון, ב, כמנין בינו. והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח, בגין דאת ה' איהי כוס, בעי לסלקא לה באת י', דאיהי טפח, דביה אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתהו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל, ואתברכת ואתעבדת פרין, דדא הוא דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

(ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

תשיעאה, כוס דברכה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין אינון. עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותנו עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו, אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא ב"ה והם) והכא שלם, כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלקי, כן הוא חסר בלא וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים, כנגד י'. והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים, והיא

עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים עד שתעלה תפלת העני.

עטרת הברית. עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים, עד שתעלה תפלת העני.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדְשׁוֹ. הַטָּהָרָה מִיְמִין הַחֶסֶד, וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׂמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה מְלֻכּוֹת, מִצַּד בִּינָה הַנְּקִירָא אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י מִצַּד יְסוּד הַנְּקִירָא שְׁלוֹם, שְׁנַאֲמַר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם ה'. מְלֵא מִצַּד תְּפִאָרֶת. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדְשׁוֹ. הַטָּהָרָה מִיְמִין הַחֶסֶד. וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׂמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס דְּבְרָכָה מְלֻכּוֹת מִצַּד בִּינָה הַנְּקִירָא אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י, מִצַּד יְסוּד, הַנְּקִירָא שְׁלוֹם, שְׁנַאֲמַר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם יי'. מְלֵא, מִצַּד תְּפִאָרֶת. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

וְנוֹתְנוֹ בִּיְמִין, כִּי ה' עֲלוּנָה לְחֶסֶד, ה' שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוֹ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד, כִּי סְלוּק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי מְאִיר בְּבֵת עֵין. יְהו"ה בְּשֵׁלֶשֶׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי מְאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵין. וּמְשַׁגְּרוֹ בְּמַתְנֵה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, הִיא בִּינָה, שְׁנַאֲמַר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמַתְנֵת חֲלָקוֹ.

וְנוֹתְנוֹ בִּיְמִין, כִּי ה' עֲלוּנָה לְחֶסֶד, ה' שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוֹ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד כִּי סְלוּק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי' (ד"א יו"ד) מְאִיר בְּבֵת עֵין. יְהו"ה בְּשֵׁלֶשֶׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי מְאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין, וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵין. וּמְשַׁגְּרוֹ בְּמַתְנֵה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ. הִיא בִּינָה, שְׁנַאֲמַר בָּהּ, יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמַתְנֵת חֲלָקוֹ.

מִים אַחְרוּנִים

שְׁמִינֵי - מִים אַחְרוּנִים שֶׁתְּקַנּוּ לָהֶם מִשׁוּם מְלַח סְדוּמִית הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינַיִם. לָמָּה נִקְרָאוּ חוֹבָה? אֵלָּא בְּדֶרֶךְ סוּד, סֵם הַמְּוֹת שׁוּרָה עַל יָדֵים מְזַהְמוֹת, שְׁעוֹשִׂים בָּהֶם בְּרָכָה. וְעַל כּוֹס שְׁמֵבְרָכִים עֲלֶיהָ בְּלִי טָהָרָה נִקְרָאת טְמָאָה. וּמָה כּוֹס שְׁשׁוֹתִים בָּהּ טְמָאָה לְבְרָכָה, עַד שֶׁהִיוּ מְטָהֲרִים אוֹתָהּ בְּהַדְחָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ - כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּמִשׁוּם זֶה מִים אַחְרוּנִים חוֹבָה. וְסוּד הַדְּבָר, (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם - אֵלֹהֵי מִים רֵאשׁוֹנִים. וְהִיִּיתֶם

מִים אַחְרוּנִים (ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

הַמִּינָאָה, מִים אַחְרוּנִים דְּתַקִּינוּ לֹן, בְּגִין מְלַח סְדוּמִית, הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינַיִם. אָמַאי אַקְרוּן חוֹבָה. אֵלָּא בְּאֶרֶח רְזָא, סֵם הַמְּוֹת שְׁרִיא עַל יָדָיו מְזוּהָמִין, דְּעַבְדֵי כְהוּ בְרָכָה. וְעַל כּוֹס דְּמְבָרְכֵי עֲלֶיהָ בְּלֵא טָהָרָה, אַקְרִי טְמָא. וּמָה כּוֹס דְּשׁוֹתִין בּוֹ, טְמָא לְבְרָכָה עַד דְּהוּוּ מְטָהֲרֵי לִיהָ בְּהַדְחָה מְלָגוּ וּמְלָכְר. כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּבְגִין דָּא, מִים אַחְרוּנִים חוֹבָה. וְרְזָא דְּמְלָה, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם:

קדושים - אלו מים אחרונים. כי קדוש - זה שמו ערב. כנגד (ישעיהו) קדוש קדוש קדוש ה' צבאות. ומשום זה והתקדשותם וגו', להודיע שאתם בנים לקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם.

אלו מים ראשונים. והיותם קדושים: אלו מים אחרונים. כי קדוש: זה שמו ערב. לקבל, קדוש קדוש קדוש יי' צבאות. ובגין דא והתקדשותם וגו', לאשתמודעא דאתון בגין לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד צ'

כילננו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום? משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי, כי הזהר הקדוש הוא כמו תיבת נח ורק אלו שילמדו זהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש.

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר הנה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה ושבבתם איש אל אחותו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרו הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לגריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שצאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי ה' ה' לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..." כל מי שיתדבק בזהר הקדוש ברוח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י ז"ע), שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחריית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח (ראה בארץ ב"אור הזהר").

ט ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים זיהירו בזהר הרקיע". אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אהד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד האורה תשליכוהו". ודא אורה דספרא דא (זהר חלק ג' דף קנ"א: ברעיא מהימנא). **הרמח"ל** ז"ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאלה ברחמים. וז"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שברית רבי שמעון בר

בואו ונתאחד פלנו' ביחד, ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת, למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם! תברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים (זהר נשא ברעיא מהימנא דף קכ"ד ע"ב).

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו"..." ותורת הסוד מה היא עליה? (ספר הרש"ש עמ' 158). מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס פולנו, במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ולמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדר תלמודם מנגרותם, וכן תלמודי תורה, ישיבות וכוללים, וכל כלל ישראל, יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה, כמו שכתוב ב"כסא מלך" בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, וב"אמרי פנחס" השלם (דף ק"ו) לקדוש רבי פינחס מקאריץ ז"ע, פתב בזה הלשון: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זהר, שהוא בחינת עין החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמתית", עד כאן לשונו, (ואני שמעתי, שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באפן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל (חכם הרויס).

[אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

י. כתוב בזוהר הקדוש, דעל ידי כנישתא תדא תכף נשמתין ונקלו בספר הזוהר הקדוש, ואכמ"ל.

המשך בעמוד קיב

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק י"א

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיַּגֵּשׁ - חֻקֹּת

זִמְן תְּפִלַּת הַמְּנַחָה עֵת רְצוֹן

וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת

פֶּרֶק י"א

מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת	קה
שַׁעַת מְנוּחָה הִיא עַת רְצוֹן	קה
כָּל שַׁעֲרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ	קה
צְדוּק הַדִּין	קו
נְעִילַת שַׁעֲרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם	קו
יְבוּשׁ הַמַּעֲיָנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף	קו
חֶשֶׁךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה	קו
בְּטֵלָה שֶׁמַּחַת הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד	קז
חֹבֶת הַעֵנֶג בְּשַׁבָּת	קז
בְּרָכָה מִן הַיּוֹם הַזֶּה	קז
עֵנֶג וְשִׂמְחָה בְּיוֹם זֶה	קח
סְדוּר הַשְּׁלֶחַן ג' פְּעָמִים	קח
מַעֲלַת הַמַּשְׁלֵלִים ג' סְעוּדוֹת	קח
הַכֹּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת	קח
שִׂמְחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת	קט
סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ	קט
סְעוּדַת הַגְּבִירָה	קט
סְעוּדַת שְׁנֵייה	קט
סְעוּדַת שְׁלִישִׁית	קי
עוֹנְשׁוֹ שֶׁל הַפּוֹגֵם בְּסְעוּדַת שַׁבָּת	קי
נִשְׁמָה יִתְרָה	קיא
ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֲמוּנָה	קיא
מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת	קיא
מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת שַׁעַת רְצוֹן	קיא
עֲרֻכָּה שֶׁל שַׁעֲה	קיב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדַת הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדַת הַשְּׁנֵייה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדַת הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

מנחה של שבת (ח"ב קנ"ו, א)

וְאִי תִימָא, אַמַּאי אַתְּמַנִּי הַאי קָרָא, בְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא. יֵאוּת אִיהוּ לְמַהוּי בְּשַׁבְּתָא בְּהִיא צִלוֹתָא דְּמִנְחָה, וְלֹא בְּצִלוֹתָא דְּחוּל, דְּוִדַּאי לֹאוּ צִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא כְּחוּל. בְּגִין דְּהָא כְּחוּל בְּשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה, תְּלִיא דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְלֹאוּ אִיהוּ עַת רְצוֹן. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא, דְּכָל רוּגְזָא אַתְּעָדִי, וְכֹלָא אַתְּכְּלִיל כְּחֵדָא, וְאַף עַל גַּב דְּדִינָא אַתְּעָר, אַתְּבִסְמוּתָא אִיהוּ, וְעַל דָּא אַצְטְרִיד קָרָא דִּיחֻדָּא, לִיחְדָּא כָּל דְּרַגְיָן, דְּכַד הוּי יחֻדָּא, דִּינָא אַתְּחַבֵּר וְאַתְּכְּלִיל בְּרַחֲמֵי וְאַתְּבִסָּם כְּלָא, וְכַדִּין עַת רְצוֹן כְּתִיב. עַת רְצוֹן, כְּלִיל כְּלָא כְּחֵדָא. וְדִינָא אַתְּבִסָּם בְּהֵוֹא זְמָנָא, וְהוּי חֲדוּה כְּכֹלָא.

מנחה של שבת ואם תאמר, למה התמנה הפסוק הזה בתפלת מנחה של שבת? נראה הוא להיות בשבת באותה תפלת מנחה ולא בתפלת חל, שודאי אין תפלת מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל, בשעת המנחה, תלוי הדיו בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת כשכל הרגז הוסר והכל נכלל כאחד, ואף על גב שמתעורר דין, זו התבשמות, ולכן צריך פסוק של יחוד ליחד את כל הדרגות. שפשיש יחוד, הדיו מתחבר ונכלל ברחמים והכל מתבסם, ואז כתוב עת רצון. עת רצון כולל הכל כאחד. והדין מתבסם באותו זמן, ויש שמחה בכל.

שעת מנחה היא עת רצון

מִשָּׁה אַסְתַּלַּק מֵעֵלְמָא, בְּהִיא שַׁעְתָּא דְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא, בְּשַׁעְתָּא דַּעַת רְצוֹן אַשְׁתַּכַּח. וּבְהִיא שַׁעְתָּא רַעוּא הוּהוּ לְעֵילָא, וְצַעְרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא נִנְעֵלוּ תְּרַעִין בְּשַׁבְּתָא, מִשַּׁעְתָּא דְּמִנְחָה וְלְעֵילָא. מָאן תְּרַעִין נִנְעֵלוּ. תְּרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא, בְּגִין לְאַדְכְּרָא לְמִשָּׁה רַעִיא מְהִימָנָא, דְּאוּרִייתָא אַתְּבַטְלָא בְּגִינֵיהּ.

שעת מנחה היא עת רצון משה הסתלק מן העולם באותה שעת תפלת מנחה של שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון היה למעלה, וצער למטה, ועל זה ננעלו השערים בשבת משעת המנחה ומעלה. אילו שערים ננעלו? שערי בית המדרש, כדי להזכיר את משה הרועה הנאמן שהתורה התבטלה בגללו.

כל שערי בית המדרש ננעלו

בְּהֵוֹא זְמָנָא, בִּי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה אַתְּבַטְלָא, כָּל שְׁכַן אַחֲרָנִין. מָאן חֲמֵי תְּרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא דְּמִשָּׁה דְּנִנְעֵלוּ, דְּלֹא נִנְעֵלוּ אַחֲרָנִין כְּלָהוּ. אוּרִייתָא דְּמִשָּׁה עֲצִיבָא עֲלֵיהּ בְּהֵוֹא זְמָנָא, מָאן לֹא עֲצִיב. בְּגִין כִּדְ כָּל תְּרַעִי

כל שערי בית המדרש ננעלו באותו זמן בית מדרשו של משה בטל, כל שכן האחרים. מי רואה את שערי בית מדרשו של משה שננעלו, ונשלא ינעלו כל האחרים?! כשהתורה של משה עצובה עליו באותו זמן, מי לא עצוב? משום כך כל שערי בית המדרש ננעלו, והצטרכו

דבי מדרשי נגעלו, ואצטריכו כלא לצדקא ליה לקודשא בריה הוא בארזי שבחא, והיינו (תהלים לו) צדקתך כהררי אל.

כלם לצדק את הקדוש ברוך הוא בדרך שבח, והיינו (תהלים לו) צדקתך כהררי אל.

צדוק הדין

תלתא אינון דאסתלקו מעלמא בהאי זמנא, וכלהו כלילין במשה. חד, משה נביאה מהימנא עלאה. וחד, יוסף צדיקא. וחד, דוד מלכא. בגיני כך, תלת צדוקי דיני הכא, חד איהו דיוסף זכאה, קדים לכל הני, ודא איהו צדקתך כהררי אל משפטיד תהום רבה וגו', דא יוסף, דאיהו בלחודוי כהררי אל, ככלהו טורין עלאין. וחד משה נביאה מהימנא, ודא איהו דכתיב, (תהלים עא) וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדולות, בגין דאיהו נטיל לכל סטרין, ימינא ושמאלא. וחד איהו דוד מלכא, ודא איהו דכתיב, (תהלים קיט) צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת, לעולם: דא דוד מלכא.

צדוק הדין
שלשה הם שהסתלקו מן העולם בזמן הזה, וכלם כלולים במשה. אחד - משה הנביא הנאמן העליון, ואחד - יוסף הצדיק, ואחד - דוד המלך. משום כך יש כאן שלשה צדוקי דין. אחד הוא של יוסף הצדיק קודם לכל אלה, וזהו צדקתך כהררי אל משפטיד תהום רבה וגו'. זה יוסף, שהוא לבדו כהררי אל, כמו כל ההרים העליונים. ואחד משה הנביא הנאמן, וזהו שכתוב (שם עא) וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדלות, משום שהוא נוטל לכל הצדדים, ימין ושמאל. ואחד הוא דוד המלך, וזהו שכתוב (שם קיט) צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת. לעולם - זה דוד המלך.

נעילת שערי התורה והעולם

בדין אתכניש כלא בהאי זמנא, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה. ועל דא בהאי זמנא נגעלו תרעי דאורייתא, ונגעלו תרעי דכל עלמא, בהאי זמנא.

נעילת שערי התורה והעולם
אז מתכנס הכל בזמן הזה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. ועל זה בזמן הזה נגעלו שערי תורה, ונגעלו שערי כל העולם בזמן הזה.

יבוש המעינות במיתת יוסף

בשעתא דמית יוסף צדיקא, יבשו מקורין ומבועין, וכלהו שבטין נפלו בגלותא, פתחו עלאי ואמרו, צדקתך כהררי אל משפטיד תהום רבה וגו'.

יבוש המעינות במיתת יוסף
בשעה שמת יוסף הצדיק, יבשו המקורות והמעיינות, וכל השבטים נפלו בגלות. פתחו העליונים ואמרו, צדקתך כהררי אל משפטיד תהום רבה וגו'.

חשוך במיתת משה

בשעתא דמית משה, אתחשוך שמשא בטיהרא, ואנעלת תורה שבכתב, נהורהא דאספקלריאה דנהרא.

חשוך במיתת משה
בשעה שמת משה, נחשוך השמש בצהרים, ונגעלה תורה שבכתב, האור של האספקלריה המאירה.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעתא דמית דוד מלא, בנישת
סיהרא גהוראה ואורייתא
 דבעל פה בנישת גהוראה. ומההוא זמנא
 אתגניזו גהורין דאורייתא, ואסגיא
 מחלוקת על משנה, וחפימיא במחלוקת,
 וכלהו תקיפי לבא בערבוביא. ועל דא,
 חדוה דאורייתא לאו איהו בההוא זמנא,
 בכל דרין דעלמא.

ומה אינון חומרי דתעניות דגזרו רבנן,
 כד מית פלוני, גזרו תענית. כד
 הוה כד, גזרו כד. (ס"א דא דהוה) וכד הוה
 כנישו ויתיר דחדוה דתורה דבכתב
 ותורה דבעל פה, בההוא זמנא, על אחת
 כמה וכמה דאצטריך למגעל תרעי
 דאורייתא בההוא זמנא.

ובגין כך אמרינן הני צדוקי דינא, כמה
 דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי חייא,
 ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו
 זכאה חולקנא בהאי ארעה.

חובת הענג בשבת (ח"ב פ"ח, א)

רבי יצחק אמר, אפילו ביומא דשבתא
 גמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא
 בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי
 בשבתא, בגין דישתכח שבעא וענוגא
 בהאי יומא בעלמא.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, לאזדמנא ברביתא
 באינון יומין דלעילא, דמתברכאן
 מהאי יומא. והאי יומא, מלא רישיה
 דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא
 קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא
 דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל
 שבתא, דיתברכון בלהו כחדא.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעה שמת דוד המלך, כנסה הלבנה
 את אורה, ותורה שבעל פה כנסה את
 אורה. ומאותו זמן נגנזו אורות התורה,
 והתברתה המחלקת על המשנה, והחכמים
 במחלקות, וכל חזקי הלב בערבוביה. ועל זה
 אין שמחת התורה באותו זמן בכל דורות
 העולם.

ומהן חמרות התעניות שגזרו רבנן? כשמת
 פלוני גזרו תענית, כשהיה כף גזרו כף. (קה
 שתייה) וכשהיה פנוס יתר של שמחת התורה
 שבכתב ותורה שבעל פה, באותו זמן על
 אחת כמה וכמה שצריך לגעל שיערי התורה
 באותו זמן.

ולכן אמרים את אלו צדוקי הדיו, כמו
 שנתבאר. שמחו רבי יוסי ורבי חייא
 ונשקוהו בראשו כמקדם, ואמרו, אשרי
 חלקנו בדרך הזו!

חובת הענג בשבת

רבי יצחק אמר, אפלו ביום השבת גם רבי
 יהודה אמר, צריף להתענג ביום הזה ולאכל
 שלש סעודות בשבת, כדי שימצאו שבע
 וענג ביום הזה בעולם.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, להזמין ברכה באותם ימים
 שלמעלה שמתברכים מן היום הזה, וביום
 הזה מלא ראשו של זעיר אנפין מטל שנחת
 מהעתיק הקדוש הנסתור של הכל, ומטיל
 לשדה התפוחים הקדושים שלש פעמים
 משוכנסת שבת, שכלם יתברכו כאחד.

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל דָּא בְּעֵי בַר נָשׁ, לְאַתְעַנְנָא תַּלְתָּ
זְמַנִּין אֲלִין, דְּהָא בְּהָא תְּלֵיא
מְהִימְנוּתָא דְלַעִילָא, בְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא,
וּבְזַעִיר אֲפִין, וּבְחַקְלָא דְתַפּוּחִין. וּבְעֵי
בַר נָשׁ לְאַתְעַנְנָא בְּהוּ, וּלְמַחְדֵי בְּהוּ.
וּמֵאֵן דְּגָרַע סְעוּדָתָא מְנִיְהוּ, אַחְזִי
פְּגִימוּתָא לַעִילָא וְעוֹנְשִׁיהּ דְּהָהוּא בַר
נָשׁ סְגִי.

סדור השלחן ג' פעמים

בְּגִינֵי כֹד, בְּעֵי לְסַדְרָא פְתוּרִיהּ, תַּלְתָּ
זְמַנִּי, מִכַּד עֵייל שַׁבְּתָא, וְלֹא
יִשְׁתַּכַּח פְתוּרִיהּ רִיקְנִיא, וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא
עֲלֶיהּ, כָּל שְׂאָר יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא. וּבְהֵאֵי
מְלָה, אַחְזִי, וְתֵלִי מְהִימְנוּתָא לַעִילָא.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָאֵי מֵאֵן דְּאִשְׁלִים
תַּלְתָּ סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא, קָלָא נְפִיק
וּמְכָרָא עֲלֶיהּ, (ישעיה נח) אַזְ תַּתְעַנְג עַל
יְיָ, דָּא סְעוּדָתָא חָדָא, לְקַבֵּל עַתִּיקָא
קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין. וְהִרְפַּבְתִּיד עַל
בְּמַתִּי אַרְץ, דָּא סְעוּדָתָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל
חַקְלָא דְתַפּוּחִין קְדִישִׁין. וְהֵאֲכַלְתִּיד
נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד, דָּא הוּא שְׁלִימו
דְּאַשְׁתָּלִים בְּזַעִיר אֲפִין.

הכל נמצא בשבת

וּלְקַבְּלֵיהוּ בְּעֵי לְאַשְׁלֵמָא סְעוּדָתִיהּ,
וּבְעֵי לְאַתְעַנְנָא בְּכֻלְהוּ
סְעוּדָתִי, וּלְמַחְדֵי בְּכָל חַד וְחַד מְנִיְהוּ,
מְשׁוּם דְּאִיהוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא. וּבְגִין
כֹּד, שַׁבְּתָא אַתִּיקָר, מִכָּל שְׂאָר זְמַנִּין
וְחִגּוֹן, מְשׁוּם דְּכֻלָּא בִּיהּ אִשְׁתַּכַּח, וְלֹא
אַשְׁתַּכַּח חֵכִי בְּכֻלְהוּ זְמַנִּי וְחִגּוֹ. אָמַר
רַבִּי חֵיָא, בְּגִין כֹּד, מְשׁוּם דְּאַשְׁתַּכַּח

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל זֶה צְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג שְׁלֹשׁ הַפְּעָמִים
הַלְלוּ, שְׁהֵרִי בְּזֵה תְּלוּיָהּ הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה
- בְּעַתִּיק הַקְּדוּשׁ, וּבְזַעִיר אֲנָפִין, וּבְשׂוּדָה
הַתַּפּוּחִים. וְצְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג בְּהֵם וּלְשַׁמַּח
בְּהֵם. וּמִי שְׁגוֹרַע סְעוּדָה מֵהֵם, מַרְאֵה פְּגָם
לְמַעְלָה, וְעוֹנֵשׁוּ שֶׁל הָאָדָם הַהוּא גָּדוֹל.

סדור השלחן ג' פעמים

מְשׁוּם כֹּף צְרִיף לְסַדְר שְׁלַחְנוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
מִשְׁנַכְנֶסֶת שַׁבָּת, וְלֹא יִמְצָא שְׁלַחְנוּ רִיק,
וְתִשְׁרֵה עֲלֵיו הַבְּרַכָּה כָּל שְׂאָר יְמוֹת הַשַּׁבָּת,
וּבְדַבְּרָה הַזֶּה מַרְאֵה וְתוֹלָה אֶת הָאֲמוּנָה
הָעֲלִיּוֹנָה.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, זֶה מִי שְׁמַשְׁלִים שְׁלֹשׁ
סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, קוֹל יוֹצֵא וּמְכָרִיז עָלָיו:
(ישעיה נח) אַזְ תַּתְעַנְג עַל ה'. זֹו סְעוּדָה אַחַת
כְּנֶגֶד הַעַתִּיק הַקְּדוּשׁ שֶׁל כָּל הַקְּדוּשִׁים.
וְהִרְפַּבְתִּיה עַל בְּמַתִּי אַרְץ - זֹו סְעוּדָה
שְׁנִיָּה כְּנֶגֶד שְׂדֵה הַתַּפּוּחִים הַקְּדוּשִׁים.
וְהֵאֲכַלְתִּיה נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד - זֹו הִי
הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהַשְּׁתַּלְמָה בְּזַעִיר אֲנָפִין.

הכל נמצא בשבת

וּכְנֶגֶד צְרִיף לְהַשְׁלִים סְעוּדָתוֹ, וְצְרִיף
לְהַתְעַנְג בְּכָל הַסְּעוּדוֹת וּלְשַׁמַּח בְּכָל
אַחַת וְאַחַת מֵהֶן, מְשׁוּם שֶׁהִיא הָאֲמוּנָה
הַשְּׁלֵמָה, וּמְשׁוּם כֹּף הַשַּׁבָּת נִתְּכַבְּדָה מִכָּל
שְׂאָר הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים, מְשׁוּם שֶׁהַכָּל בָּהּ
נִמְצָא, וְלֹא נִמְצָא כֹּף בְּכָל הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים.
אָמַר רַבִּי חֵיָא, מְשׁוּם כֹּף, מְשׁוּם שֶׁהַכָּל
נִמְצָא בּוֹ, נִזְכָּר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, שְׁכַתּוֹב (בראשית

כָּלֵא בִיה, אִידְכַר תַּלְת זְמַנִּין. דְּכַתִּיב, (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבָּא, (נ"א רב המנונא סבא) כַּד הָוָה יְתִיב בְּסַעֲוֹדַת דְּשַׁבְּתָא, הָוֵי חֲדֵי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהָוָה אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא קַדִּישָׁא, דַּעֲתִיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכָלֵא. בְּסַעֲוֹדַתֵּא אַחֲרָא הָוָה אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּא. וְכֵן בְּכָלֵהוּ סַעֲוֹדַתִּי, וְהָוָה חֲדֵי בְּכָל חַד וְחַד. כַּד הָוָה אֲשֵׁלִים סַעֲוֹדַתִּי, אָמַר אֲשֵׁלִימוּ סַעֲוֹדַתִּי דְמַהִימְנוּתָא.

רַבִּי אַבָּא (רב המנונא סבא), כְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּסַעֲוֹדַת הַשַּׁבָּת, הָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת, וְהָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדָה קְדוֹשָׁה שֶׁל הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ הַנִּסְתָּר שֶׁל הַכֹּל. בְּסַעֲוֹדָה הָאַחֶרֶת הָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן בְּכָל הַסַּעֲוֹדוֹת. וְהָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת. כְּשֶׁהָיָה מְשָׁלִים אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת, אוֹמֵר: נְשַׁלְמוּ סַעֲוֹדוֹת הָאֵמוּנָה.

סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ

סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ

רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד הָוָה אֲתֵי לְסַעֲוֹדַתֵּא, הָוָה אָמַר הַכִּי, אַתְּקִינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, אַתְּקִינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַלְכָּא, וְהָוָה יְתִיב וְחֲדֵי. כַּד אֲשֵׁלִים סַעֲוֹדַתֵּא תְּלִיתָאָה, הָוֵי מְכַרְזֵי עֲלֵיהּ, אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל יְיָ וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּידָּ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד.

בְּשׂוֹרְבֵי שְׁמַעוֹן הָיָה בָּא לְסַעֲוֹדָה, הָיָה אוֹמֵר כֹּפֵּ: הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדָה שֶׁל הָאֵמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה. הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ. וְהָיָה יוֹשֵׁב וְשִׂמַּח. כְּשֶׁהִשְׁלִים סַעֲוֹדָה שְׁלִישִׁית, הָיָה מְכַרְזֵים עֲלָיו: (ישעיה נח) אַז תַּתְּעַנַּג עַל ה' וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּידָּ נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד.

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אֵלִין סַעֲוֹדַתִּי הִיד מַתְּקִינוּ. אָמַר לֵיה, לִילֵיא דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב, וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ. בִּיה בְּלִילֵיא, מַתְּבַרְכָּא מְטְרוּנֵיתָא, וְכָלֵהוּ חֻקַּל תְּפּוּחִין, וּמַתְּבַרְכָּא פְּתוּרִיה דְּכַר נֶשׁ, וְנִשְׁמַתָּ אַתּוּסְפַת, וְהָוָה לִילֵיא, חֲדוּה דְמְטְרוּנֵיתָא הָוֵי. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחֲדֵי בְּחֲדוּתָא, וְלִמְיַכַּל סַעֲוֹדַתֵּא דְמְטְרוּנֵיתָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אִיךְ מַתְּקִינִים אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת הַלְלוּ? אָמַר לוֹ, לִיל שַׁבָּת כְּתוּב וְהִרְכַּבְתִּידָּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ. בּוּ בְּלִילָהּ מַתְּבַרְכַת הַגְּבִירָה וְכָל שְׂדֵה הַתְּפּוּחִים, וּמַתְּבַרְכַת שְׁלַחְנוּ שֶׁל אָדָם, וְנִשְׁמָה נוֹסְפַת, וְאוֹתוֹ הַלִּילָהּ שְׂמַחַת הַגְּבִירָה הוּא. וְצָרִידָּ אָדָם לְשַׂמַּח בְּשַׂמְחָה וְלֶאֱכַל סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה.

סַעֲוֹדָה שְׁנִיָּה

סַעֲוֹדָה שְׁנִיָּה

בְּיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, בְּסַעֲוֹדַתֵּא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בְּסַעֲוֹדָה הַשְּׁנִיָּה כְּתוּב אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל ה'. עַל ה' וְדָאִי. שְׂאוֹתָהּ שְׁעָה

נגלה העתיק הקדוש, וכל העולמות בשמחה, והשלמות והחדוה של העתיק אנו עושים, זוהי סעודתו ודאי.

סעודה שלישית

בסעודה השלישית של שבת כתוב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. זוהי הסעודה של זעיר אנפין שהוא בשלמות. וכל ששת הימים מאותה שלמות מתברכים. וצריך אדם לשמח בסעודתו ולהשלים הסעודות הללו, שהן סעודות האמונה השלמה של זרע קדוש של ישראל, שהאמונה העליונה היא שלהם ולא של עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ומשום כך אמר, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

בא וראה, בסעודות הללו נודעים ישראל שהם בני המלך ושהם מהיכל המלך ושהם בני האמונה, ומי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, ומראה את עצמו שאינו מבני המלך העליון, שאינו מבני היכל המלך, ושאנו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו

י'. על יי' ודאי. דהיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא, וכלהו עלמין בחדוותא, ושלמו וחדוותא דעתיקא עבדינו, וסעודתא דיליה הוא ודאי.

סעודה שלישית

בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דזעיר אנפין, דהוי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין, מההוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש למחדי בסעודתיה, ולא שלמא אלין סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די מהימנותא עלאה, דהא דילהון היא, ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ובגיני כך אמר, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

תא חזי, בסעודתי אלין, אשתמודעון ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא, ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'. **ותא** חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, בעי בר נש לחדי, ולמחדי למסכני, ואי הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למסכני, עונשיה סגי, דהא בלחודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עליה כתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב

לאחר־א, לא יִהְיֶה עֲלֶיהָ עוֹנֵשׂא, כְּשֶׁאֵר
זְמַנֵּי וְחֻגֵי, דְּכַתִּיב פֶּרֶשׁ חֻגֵיכֶם. פֶּרֶשׁ
חֻגֵיכֶם קֹאֵמֶר, וְלֹא פֶּרֶשׁ שַׁבְּתֵיכֶם. וְכַתִּיב
(ישעיה א) חֲדָשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנֵאָה נִפְשִׁי.
וְאֵלֹו שַׁבַּת לֹא קֹאֵמֶר.

עֲנֵשׁ כְּבִשְׂאָר הַזְּמַנִּים וְהַחֻגִים, שְׁכַתּוּב
פֶּרֶשׁ חֻגֵיכֶם. אָמַר פֶּרֶשׁ חֻגֵיכֶם, וְלֹא פֶּרֶשׁ
שַׁבְּתֵיכֶם. וְכַתּוּב (ישעיה א) חֲדָשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם
שְׁנֵאָה נִפְשִׁי. וְאֵלֹו שַׁבַּת לֹא אָמַר.

נְשִׂמָה יִתְּרָה

נְשִׂמָה יִתְּרָה

וּבְגִינֵי כֹד כְּתִיב, בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּמִשׁוּם דְּכָל מְהִימְנוּתָא אֲשֶׁתְּכַח
בְּשַׁבְּתָא, יִהְיֶה לְבַר נֵשׁ נִשְׁמָתָא
אֲחֵרָא, נִשְׁמָתָא עֲלָאָה, נִשְׁמָתָא דְּכָל
שְׁלִימוּ בְּהָ, כְּדוּגְמָא דְּעֲלָמָא דְּאַתִּי. וּבְגִינֵי
כֹד אֲקָרִי שַׁבַּת. מַהוּ שַׁבַּת. שְׂמָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא. שְׂמָא דְּאִיהוּ שְׁלִים
מִכָּל סְטְרוּי.

וּמִשׁוּם כֹּף כְּתוּב בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּמִשׁוּם שְׁכָל הָאֱמוּנָה נִמְצְאָת בְּשַׁבַּת, נוֹתְנִים
לְאָדָם נִשְׂמָה אַחֲרָת, נִשְׂמָה עֲלִיוֹנָה, נִשְׂמָה
שְׁכָל הַשְּׁלֵמוֹת בָּהּ, כְּדָגְמַת הָעוֹלָם הַבָּא.
וּמִשׁוּם כֹּף נִקְרָאָת שַׁבַּת. מַה זֶה שַׁבַּת? שֵׁם
שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֵׁם שֶׁהוּא שְׁלֵם מִכָּל
צְדָדִיו.

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֱמוּנָה

ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֱמוּנָה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי כֹד הוּא. וְוִי לִיה
לְבַר נֵשׁ, דְּלֹא אֲשֵׁלִים חֲדוּתָא
דְּמִלְכָא קְדִישָׁא. וּמֵאֵן חֲדוּתָא דִּילִיה.
אֲלוּן תְּלַת סְעוּדָתֵי מְהִימְנוּתָא. סְעוּדָתֵי
דְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ
חֲדוּ עַל חֲדוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מִכָּל
סְטְרוּי.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי כֹף הוּא. אוֹי לְאָדָם
שֶׁלֹא מִשְׁלִים אֶת שְׂמִיחָה הַמְּלֶכֶךְ הַקְּדוּשׁ.
וּמַהִי שְׂמִיחָתָּ? אֵלֹו שְׁלֵשׁ הַסְּעוּדוֹת שֶׁל
הָאֱמוּנָה, סְעוּדוֹת שְׂאֲבָרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
כְּלוּלִים בָּהֶם, וְכֻלָּם שְׂמִיחָה עַל שְׂמִיחָה,
אֱמוּנָה שְׁלֵמָה מִכָּל צְדָדִיו.

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבַּת

מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבַּת

תֵּאֵמָר, בְּהַדִּין יוֹמָא מִתְּעַטְרָן אַבְהָן,
וְכָל בְּנֵי יִנְקוּן, מַה דְּלֹאוּ הִכִּי
בְּכָל שָׂאֵר חֻגֵי וּזְמַנֵּי. בְּהַדִּין יוֹמָא,
חֵיבְיָא דְּגִיּהָנָם נִיחִין. בְּהַדִּין יוֹמָא, כָּל
דִּינֵי אֲתַכְפִּיין, וְלֹא מִתְּעַרִין בְּעֲלָמָא.
בְּהַדִּין יוֹמָא אוּרִייתָא מִתְּעַטְרָא בְּעַטְרִין
שְׁלִימִין. בְּהַדִּין יוֹמָא, חֲדוּתָא וְתַפְנוּקָא
אֲשֶׁתְּמַע, בְּמֵאתָן וְחַמְשֵׁין עֲלָמִין.

בַּיּוֹם הַזֶּה מִתְּעַטְרִים הָאָבוֹת, וְכָל
הַבָּנִים יוֹנְקִים, מַה שְּׂאִין כּוֹן בְּכָל שָׂאֵר חֻגֵי
וְהַזְּמַנִּים. בַּיּוֹם הַזֶּה רְשָׁעֵי הַגִּיּוֹנָם נִחִים.
בַּיּוֹם הַזֶּה כָּל הַדִּינִים נִכְפָּים וְלֹא מִתְּעוֹרְרִים
בְּעוֹלָם. בַּיּוֹם הַזֶּה הַתּוֹרָה מִתְּעַטְרָת
בְּעַטְרוֹת שְׁלֵמוֹת. בַּיּוֹם הַזֶּה שְׂמִיחָה וְתַפְנוּקָא
נִשְׁמָעִים בְּמֵאתִים וְחַמְשֵׁים עוֹלָמוֹת.

מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת שְׁעַת רְצוֹן

מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת שְׁעַת רְצוֹן

תֵּאֵמָר חֲזוּי, בְּכָל שִׁיתָא יוֹמֵי דְּשַׁבְּתָא, כְּדִ
מְטָא שְׁעַתָּא דְּצִלוּתָא דְּמְנַחָה, דִּינָא

בַּיּוֹמָא, בְּכָל שְׁעַת יְמֵי הַשַּׁבַּת, כְּשֶׁמְגִיעָה
שְׁעַת תְּפִלַּת הַמְּנַחָה, הַדִּין הַקָּשָׁה שׁוֹלֵט

וְכָל הַדִּינִים מִתְעוֹרְרִים, אֲבָל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת,
כְּשֶׁמִּגִּיעַ זְמַן תַּפְלַת הַמִּנְחָה, נִמְצָא רְצוֹן
הַרְצוּנוֹת, וְהַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ מְגַלֵּה רְצוֹנוֹ, וְכָל
הַדִּינִים נִכְפָּיִם, וְנִמְצָא רְצוֹן וְשִׂמְחָה בְּכָל.

תְּקִיפָא שְׁלֵטָא, וְכָל דִּינֵי מִתְעָרִין. אֲבָל
בַּיּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, כַּד מְטָא עֲדָן דְּצִלוּתָא
דְּמִנְחָה, רַעְוָא דְרַעְוִין אֲשַׁתְּכַח, וְעִתִּיקָא
קַדִּישָׁא גְלִיָּא רְצוֹן דִּילֵיהּ, וְכָל דִּינֵין
מִתְכַּפְּיִין, וּמִשְׁתַּכַּח רַעְוָתָא וְחֵדוּ בְּכָלָא.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קב

וּבְלִמּוּד זוהר הקדוש תמידים כְּסֻדְרָם, בְּזֶה מִמְשִׁיף עָלָיו קְדוּשָׁה פְּקַבְלַת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי,
כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בְּזוֹהַר פְּרֻשַׁת בְּהַעֲלֵתָרָא (דף קנב), שֶׁהַעוֹסְקִים בְּחֻמְתַּת הָאֱמֻת נִקְרָאִים
"אֵינּוּן דְּהוּוּ קְוִימֵי בְּטוֹרָא דְּסִינַי". וּבְאֵר הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיחַ ז"ע,
ז"ל: וְנִרְאָה לִי בְּבֹאֹר כְּנֻתָו, כִּי בַתְּחִלָּה כְּשֶׁיֵּצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאֵת הָאֱלֹקִים, הָיוּ מִתְיַצְּבִים
בְּתַחֲתֵית הָהָר, וְאַחַר כֵּן נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמָדוּ מֵרְחוֹק", כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֵּאֱכַלְם
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְיָמוּתוּ, וְהָיָה מִקְצַת מֵהָעַם שֶׁהָיוּ שֹׁשִׁים וְשִׂמְחִים לְקִרְאֵת הַשְּׂכִינָה, וְלֹא
רְצוּ לְזוּז מִמְּקוֹמָם הַרְאִשׁוֹן לְעַמֵּד מֵרְחוֹק, אֲפִילוּ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעַלֵּיהֶם הוּא מֵה שְׁכַתּוֹב בְּזוֹהַר
הַנּוֹכַח "אֵינּוּן דְּקִימֵוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי", כְּלוּמַר וְלֹא נָעוּ וַעֲמָדוּ מֵרְחוֹק, אֲלֵא עָמְדוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי
מִתְחִלָּה וְעַד סוּף, וְלִכֵּן הֵם זֹכִים לְחֻמְתַּת הָאֱמֻת, וְאוֹתָן הַנְּשִׂמוֹת אֲשֶׁר נָעוּ עִם הָעַם וַעֲמָדוּ
מֵרְחוֹק, כֵּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עַתָּה, שְׂנֹסִים וְעוֹמְדִים מֵרְחוֹק לְחֻמְתַּת הָאֱמֻת, מִיִּרְאַתָם פֶּן תֵּאֱכַלְם
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

וְאָמַר הַרְה"ק מִקַּמְאָרְנָא: יֵשׁ הַרְבֵּה שׁוֹטִים, שְׁבוֹרְחִים מִלְּמוּד רְזוּן שֶׁל מֶרֶן הָאֵר"י וְסָפַר
הַזוֹהַר, אֲשֶׁר הֵם חֲסִינֵי, וְלוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי, בְּעַקְבוֹת מִשִּׁיחָא, אֲשֶׁר הִרַע וְהַמְיִינוֹת גּוֹבְרָה,
הָיוּ שׁוֹקְדִים כָּל יְמֵיהֶם, לְלִמּוּד סֵפֶר הַזוֹהַר וְכַתְבֵי הָאֵר"י ז"ל, בְּלוֹל עִם חֲסִידוֹת שֶׁל מֶרֶן הַבַּעַל
שֵׁם טוֹב, וְהָיוּ מִבְּטָלִים כָּל גְּזֵרוֹת רַעְוָת... וְלוֹ עַמֵּי שׁוֹמְעֵי לִי, בְּדוֹר הִרַע הַזֶּה שֶׁהַמְיִינוֹת גּוֹבְרָה,
הָיוּ לְמַדִּים עִם תִּינוּק בֶּן תִּשְׁעֵי שָׁנַיִם, סֵפֶר הַזוֹהַר וְתִיקוּנֵים וְלַהֲגוֹת בָּהּ, וְהָיָה יִרְאַתָו קוֹדְמַת
לְחֻמְתָו וְיִתְקַיֵּם.

מִשְׁמַע, אוֹתָם שְׂאִינָם יוֹדְעִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה לֹא
עָמְדוּ עַל הַר סִינַי (ועֵשׂוּ בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר בְּהַקְדָּמָה דף ה' ע"ב
דְּבוֹר הַמִּתְחִיל "דְּרַגָּא תְּמִינָנָה"). וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי, זְמִינִין
לְאִסְתַּכְלָא בְּנִשְׁמַתָּא דְנִשְׁמַתָּא דְאוֹרִיָּתָא.
[וְלַעֲתִיד לְבוֹא הֵם עֲתִידִים לְהַסְתַּכֵּל וְלַהֲתַבּוֹן
בְּנִשְׁמַתָּה שֶׁל הַנְּשִׂמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחַר תַּחֲתִית
הַמַּתִּים עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה
חֻדְשָׁה בְּסוּדוֹת נְעֻלְמִים, מֵה שְׂאִי אֲפֶשֶׁר בְּזִמְן הַזֶּה
לִידַע מְהוּתָה] (הַבֵּיאִיר מִהַפְּרוּשׁ "מִתּוֹק מִדְּבַשׁ").

המשך בעמוד קכא

יֵא. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: חֲסִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָּא עֲלָאָה,
[הַחֲכָמִים שֶׁהֵם עֲבָדִים שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיוֹן], אֵינּוּן
דְּקִימֵוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי, [אוֹתָם שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי],
לֹא מִסְתַּכְלֵי אֲלֵא בְּנִשְׁמַתָּא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְכִלְא
אוֹרִיָּתָא מִמֶּשׁ וְכו'. [אֵינָם מִסְתַּכְלִים אֲלֵא בְּנִשְׁמַת
הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עֲקָרָה כָּל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, כְּלוּמַר
שִׂיּוֹדְעִים שְׁבַסְפוּרִים וְגַם בְּגוֹפֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת,
שֶׁהֵם רְזִי הַתּוֹרָה וְהַכְּנוּנוֹת שֶׁצָּרִיךְ לְכוֹן בְּכָל מַצְוֵה
וּמַצְוֵה]. עַד כֵּן לְשׁוֹנוֹ. [וְנִכְתַּב בְּצַדוֹ, אָמַר מְעַתִּיק:

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְחִי - בְּלֶק

עֲנֵג שַׁבָּת, מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא

פֶּרֶק י"ב

עֲבֹד הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף קטו
 לְבוֹשִׁים נְאִים וְטַעֲיַמַת מֵאֲכָלִים בְּשַׁבָּת ... קטו
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר קטו
 הַמְּמַנִּים שְׂבֵהֵיכֶל קטז
 מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא קיז
 מְנוּחַת הַנְּשֻׁמוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קיז
 הַתְּעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ קיח
 הַנְּאִת הָרוּחַ קיט
 וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת קיט
 וַיִּנְפֹשׁ קכ
 עֵטוֹר הַנְּפֹשׁוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קכא
 עֲרֻכָה שֶׁל שְׁעָה קכא
 גְּדֹל הַשָּׂכָר וְהַזְכוּת בְּהוֹרֵאת אֲצִבַּע קכב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סַעֲוֹדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסַעֲוֶדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסַעֲוֶדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסַעֲוֶדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

ענג הנפש והגוף (ח"ב מ"א, א)

וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, עֹנֵגָא דְכֻלָּא, עֹנֵגָא דְנַפְשָׁא וְגוּפָא עֹנֵגָא דְעֵלְאִין וְתַמְאִין. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת, מְאִי וְקִרְאֶתָּה. דִּיזְמִין לִיה. כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (ויקרא כג) מְקֵרְאִי קֹדֶשׁ, כְּלוּמֵר, זְמִינִין, כְּמָה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא לְבֵיתִיהָ. וְעַל דָּא וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, דִּיזְמִין לִיה, כְּמָה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא, בְּפִתּוּרָא מְתַקְנָא, בְּבֵיתָא מְתַקְנָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתַּיָּא כְּדָקָא יְאוּת, וְתִיר עַל שְׂאֵר יוֹמִין. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת מִבְּעוֹד יוֹם. לְקַדּוּשׁ יוֹם מְכּוּבָד: דָּא יוֹם כְּפוּרִים. תְּרִי דְאִינוּן חַד. וּכְבֻדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבְּכִיד, כְּמָה דְאוּקִימָנָא.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת (תקוני

זהר ס"ט, ב)

כִּן כְּגוּוּנָא דָּא שְׂכִינְתָּא אִיהִי פְרֻדָּם בְּגִלוּתָא, וְאִיהִי מוּחָא מְלָגוּ, אָגוּז קִרְיָנָן לִיה, כְּמָה דְאָמֵר שְׁלֵמָה מְלָכָא, אֵל גִּנְתָּ אָגוּז יְרֻדְתִּי (שיר ו א), וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא אִיבָא מְלָגָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים מה יד) כָּל כְּבוֹדָה בֵּת מְלֶכֶד פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְקְלִיפִין הֵן כְּמָה רְשׁוּיֹת נּוּכְרָאִין, וּבְשַׁבַּת מְכֻלָּא אֲתַפְשֵׁמָת, וְאֲתַלְבַּשְׁת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאֲתַחְדֵּשׁא בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן לְאֲטַעְמָא בְּשַׁבַּת מִכָּל מְאָכְלִין טְבִין, בְּגִין לְקַשְׂרָא וּלְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְגַבְהָ מִכָּל סְפִירָן, וּלְמַהוּי אֲשַׁתְקִיא מְכֻלָּהוּ.

ישראל אשר בך אתפאר (ח"ב ר"ט, א)

החוא רוחא עלאה דנחית עליה דבר נש בחדו, וחדו לנפשיה, כדון

ענג הנפש והגוף

וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג - עֹנֵג שְׁל הַכֹּל, עֹנֵג הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוֹף, עֹנֵג לְעֵלְיוֹנִים וְלַתְּחִתּוֹנִים. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת, מַה זֶה וְקִרְאֶתָּה? שְׂיִזְמִין אוּתָהּ, כְּמוֹ שְׂנַאָמֵר (ויקרא כג) מְקֵרְאִי קֹדֶשׁ, כְּלוּמֵר מְזַמְנִים, כְּמוֹ מִי שְׂמַזְמִין אוּרְחָ לְבֵיתוֹ. וְעַל זֶה וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, שְׂיִזְמִין אוּתָהּ כְּמוֹ שְׂמַזְמִינִים אוּרְחָ, בְּשִׁלְחוֹ מִתְּקוֹן וּבְבֵית מִתְּקוֹן פְּרָאוּי בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֵּה פְּרָאוּי יוֹתֵר עַל שְׂאָר הַיָּמִים. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג - מִבְּעוֹד יוֹם. לְקַדּוּשׁ ה' מְכּוּבָד - זֶה יוֹם הַכְּפוּרִים, שְׁנַיִם שָׁהִם אַחַד. וּכְבֻדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבְּכִיד - כְּמוֹ שְׂבִאָרְנּוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת

כִּן כְּמוֹ זֶה, הַשְּׂכִינָה הִיא פְּרֻדָּם בְּגִלוּת, וְהִיא מִחַ מִבְּפְנִים, אָגוּז קוֹרְאִים לָהּ, כְּמוֹ שְׂאָמֵר שְׁלֵמָה הַמְּלֶכֶד אֵל גִּנְתָּ אָגוּז יְרֻדְתִּי, וְהַשְּׂכִינָה הִיא פְּרִי מִבְּפְנִים. זֶהוּ שְׂכָתוּב כָּל כְּבוֹדָה בֵּת מְלֶכֶד פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְהַקְּלִפּוֹת הֵן כְּמָה רְשׁוּיֹת נּוּכְרָאִיֹת, וּבְשַׁבַּת הִיא מִתְּפַשְׁטוֹת מִן הַכֹּל וּמִתְּלַבַּשְׁת בְּלְבוּשֵׁים יָפִים, וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, לְהִתְחַדֵּשׁ בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁים יָפִים, וְכֵן לְטַעַם בְּשַׁבַּת מִכָּל הַמְּאָכְלִים הַטּוֹבִים, כְּדִי לְקַשֵּׁר וּלְהַרְיֵק בְּרַכּוֹת אֱלֹהֵי מִכָּל הַסְּפִירוֹת, וְשִׁתְּהִיָּה מְשֻׁקֵּית מִכָּלָם.

ישראל אשר בך אתפאר

אותה רוח עליונה שיוֹרְדָת על אדם בְּשִׁמְחָה וּמִשְׂמַחַת אֶת נַפְשׁוֹ, אִזְ עוֹמְדָת נֶפֶשׁ הָאָדָם

כמו העולם הבא, שעתיד להנות ממנו. כמו שאדם מהנה את הרוח הזו בעולם הזה, כך אותה רוח מהנה אותו לעולם הבא, שכתוב (ישעיה נח) אַז תתענג על ה' וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמו שאדם מרוה את אותו ענג ומנה אתו, כך גם הוא מרוה אותו לעולם הבא. אַז כְּשֶׁהָאָדָם זֹכֶה וּמְשָׁלִים אֶת שְׁלֵמוֹת כְּבוֹד שֶׁבַת כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא עָלָיו וְאוֹמֵר, (שם ט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל

ההיכל החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה ממנים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

אלו התמנו לבדח את העולם (א"ל), כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

כל אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמנו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל פו כל היתדות הללו, כלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה,

קיימא נפשא דבר נש, כגוונא דעלמא דאתי, דומין לאתהנאה מניה, כמה דבר נש, אהני להאי רוחא בעלמא דא. הכי ההוא רוחא אהני ליה לבר נש, לעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה נח) אַז תתענג על יי וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמה דבר נש, רוי לההוא ענוגא, ואהני ליה, הכי נמי איהו רוי ליה לעלמא דאתי. כדין כד בר נש זכי, ואשלים שלימו דיקרא דשבתא כדקאמרן, קדשא בריד הוא קארי עליה ואמר, (ישעיה ט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל (ח"ב רנ"ו, א)

היכלא חמישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש ממנו, כחושבון ימי שתא. ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על בלהו. ואלין אינון: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלין אקרון יתדות דהיכלא דא.

אלין אתמנון לברחא עלמא (א"ל). כד נשמתא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיהי נפקת, כד איהי נפקת, נפקין אלין עמה, ומעברי מישראל כל עצבו, וכל יגיעא, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלמא, ואלין אינון בדיחי עלמא.

כל אינון דלתתא מאלין ארבעה, בלהו אתמנון לאעברא דינא, מאינון מארי דדינא, ומאינון דטרדי לון בגיהנם, דיסקון דינא מנייהו. ועל דא, כל אלין יתדות בלהו קיימי בחדוה, ומחדוה

נפקי, ובלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא. כמה דאתמר.

וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

מעין עולם הבא (ח"א מ"ח, א)

תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו, הכי הוא ודאי, ועל דא שמיטה ויובל דוגמא דא ברא. ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. וההוא תוספת דנשמתא מרזא דזכור קא אתיא על האי סבת שלום דנטיל מעלמא דאתי ודא תוספת יהבת לעמא קדישא. ובההוא תוספת חראן ויתנשי מניהו כל מלין דחול וכל צערין וכל עאקין כמה דאת אמר (ישעיה יד) ביום הניח יי לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מעין עולם הבא
עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, **שבת** דגמא של עולם הבא היא. כן זה ודאי. ועל זה שמטה ויובל דגמא זה בזה. ושבת ועולם הבא כן הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סכת השלום הזאת שלוקחת מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשפכים מהם כל דברי החל, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר (ישעיה יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מנוחת הנשמות ביום השבת (ח"ב צ"ח, א)

אם אחרת יקח לו. הכא אית רזא דרזין, לחכימין אתמסרו, ואית לאודעא בקדמיתא מלה חרא. תא חזי, ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתין מגו אילני דחיי, ומנשבן אינון נשמתין קדישין לתתאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר דנפיק שבתא, סלקין כלהו נשמתין ומתעטרן בעטרין קדישין לעילא. (וכד מתעטרו בההוא טבא אליו אינון בעליו דהוא טיבו ודאי) אור הכי, קדשא בריך הוא אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא אחרת, ואף על גב דדא זמינא ליה, נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, כסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

מנוחת הנשמות ביום השבת
אם אחרת יקח לו. כן יש סוד הסודות שלחכמים נמסרו, ויש להודיע בראשונה דבר אחד. בא וראה, ביום השבת, בשעה שמתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן הנשמות הקדושות לתחתונים ונחים בהם כל יום השבת. ואחר שיוצאת השבת, עולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה. (וכשמתעטרות באותו טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף כן מזמין הקדוש ברוך הוא את אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת, ואף על גב שזו מזמנת לו, הנשמה שהיתה לו בראשונה, שארה הראשונה, כסותה וענתה לא יגרע, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ד, א)

בְּשֵׁהַנְּקֻדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּאת עוֹלָה, וְנִרְאִיתָ וּמִתְקַשְׁטֶטֶת, (אוֹתָהּ נִקְדָּה תַּחְתּוֹנָה כַּאֲשֶׁר עוֹלָה לְהַתְעַטֵּר בְּאַבּוֹת) אַז כָּל הַשְּׂמֻחָה נִמְצָאת לְמַעַלְהָ וּלְמַטָּה, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשֻׂמְחָה. וּבְלִילָה הַזֶּה הַנִּקְדָּה הַזֹּאת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט, וּפּוֹרֵשׁ כִּנְפָיו עַל הָעוֹלָם, וְכָל הַשְּׁלִיטִים הָאֲחֵרִים מְעַבְרִים, וְנִמְצָאת שְׂמִירָה עַל הָעוֹלָם.

וְאֵל זְנוּסֶפֶת רוּחַ נְשֻׁמָּה בְּיִשְׂרָאֵל לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְאוֹתָהּ נְשֻׁמָּה יְתָרָה שׁוֹכְחִים כָּל הָעֵצָב וְהַחֲמָה, וּכְלוּם לֹא נִמְצָא פָּרֹט לְשֻׂמְחָה לְמַעַלְהָ וּלְמַטָּה. אוֹתָהּ רוּחַ שְׂיֹרֶדֶת וְנוֹסֶפֶת שֶׁל גֹּן עֵדֶן, וְיֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה רוֹחֶצֶת בְּבִשְׂמִים שֶׁל גֹּן עֵדֶן, וְיֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם הַקָּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁהָרוּחַ הַזֶּה מִתְעוֹרֶרֶת.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂאוֹתָהּ רוּחַ יֹרֶדֶת, יוֹרְדִים עִמָּה לְתוֹךְ גֹּן הָעֵדֶן שְׁשִׁים מְרַכְּבוֹת מְעֻטְרוֹת לְשֵׁשׁ צְדָדִים. וְכִשְׂמִיגֵיעִים לְגֹן עֵדֶן, אֵזִי כָּל אוֹתָן הָרוּחוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת שֶׁבְּגֹן עֵדֶן, כֻּלָּן מִתְעוֹרְרוֹת לְאוֹתָהּ (מִתְעַטְטֵר בְּאוֹתָהּ) רוּחַ. הַכְּרוֹזִים קוֹרְאִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעָם הַקָּדוֹשׁ, שְׂרָצוֹן רְבוּנְכֶם מִתְעוֹרֵר אֵלֵיכֶם.

סוּד הַסּוּדוֹת לְיֹדְעֵי הַחֻקָּה. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֵׁרוּחַ זֶה מִתְעוֹרֶרֶת. הָרוּחַ הַזֶּה הִיא הַתְּפִשְׁטוֹת הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, וְיוֹצֵאת מִמֶּנָּה וּמִתְפַּשְׁטֶטֶת בְּעוֹלָם, וְאוֹתָהּ הִיא סוּד הַשְּׂבַת שְׂשֻׁרֵי לְמַטָּה, וְעַל כֵּן כָּךְ כְּתוּב בּוֹ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂבַת, וְהָרִי

הַאִי נִקְדָּה תַּתְּאָה כִּד סִלְקָא וְאוֹתְחוֹזִית, וְאוֹתְקֻשְׁיִטָּה. (ס"א הַאִי נִקְדָּה תַּתְּאָה כִּד סִלְקָא לְאוֹתְעַטְרָא בְּאַבּוֹת) כְּדִין כָּל חֲדוּהָ אֲשֶׁתְּכַח לְעִילָא וְתַתָּא, וְעִלְמִין כְּלָהוּ בְּחֲדוּהָ. וּבְהָאִי לִילָיא, הַאִי נִקְדָּה אֲתַפְּשֵׁט נְהוֹרָאָה, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי עַל עֵלְמָא, וְכָל שְׁלִטוֹנֵי אַחֲרֵינִי מִתְעַבְּרִין, וְנִטְרִינֵי אֲשֶׁתְּכַח עַל עֵלְמָא.

וּכְדִין אֲתוּסְפֵי רוּחַ נְשֻׁמָּתָא בְּיִשְׂרָאֵל, עַל כָּל חַד וְחַד, וּבְהֵהִיא נְשֻׁמָּתָא יְתִירָא, נְשִׁיזִין כָּל עֵצְבָא וְחִימָתָא, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי הָאֵלִים וְתַתָּא. הַהוּא רוּחָא דְנְחִית וְאוֹתוּסְפֵי בְּבִנֵי עֵלְמָא, כִּד נְחִית, אֲתַסְחִי בְּבוּסְמִין דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, וְנְחִית וְשָׂרָא עַל עֵמָא קְדִישָׁא, זְכָאִין אִינוּן, כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּהֵהִיא שְׁעָתָה דְּהֵהוּא רוּחָא נְחִית נְחִתִין עִמָּה לְגוֹ גִּנְתָּא דְּעֵדֶן, שְׁתִּין רְתִיכִין, מִתְעַטְרִין לְשִׁית סְטֵרִין. וְכִד מְטִי לְגִנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּדִין כָּל אִינוּן רוּחִין וְנְשֻׁמְתִין דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּלָהוּ מִתְעַרְי לְהֵהוּא (כ"א מִתְעַטְרִי בְּהֵהוּא) רוּחָא. כְּרוּזֵי קְרִי וְאָמַר, זְכָאִין אֲתוּן יִשְׂרָאֵל, עֵמָא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיכוּן אֲתַעֵר לְגַבְיִכוּן.

רְזָא דְּרוּזִין לְיֹדְעֵי חֻקָּתָא, זְכָאִין אִינוּן כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר. הַאִי רוּחָא אִיהוּ אֲתַפְּשֵׁטוֹתָא דְּהַאִי נִקְדָּה, וְנִפְקָא מִינָהּ, וְאוֹתְפַשְׁטָא בְּעֵלְמָא, וְהֵהוּא הוּי רְזָא דְשֻׁבַת, דְּשָׂרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא כְּתוּב בִּיהַ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

את השבת, והא אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה יהוא רוחא דשרי על כלא, ואצטריד לנמרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

פרשוה, לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם. ועל זה כתוב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

הנאת הרוח

בהאי רזא אית רזא אהרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתויא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

הנאת הרוח

בסוד הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענג שלקום, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארנו, וזו נוספת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמנהגה אותה ומענג אותה ביום הזה.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, כיון דנהית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטרין, בעטרא (נ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

הרוח הזו נהנית כל ששית הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיוצרת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בלילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעטרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטר תענג) שלמעלה ומטה.

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריד ליה לנמרא ליה, ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דהיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותו, ועל זה כתוב ושמרו בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה תחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל נאור,

וְנַעֲשִׂית רֹחַ מְאִירָה בְּכָל הַצְּדָדִים, מִתְחַלֵּק לְמַעֲלָה וּמֵאֵיר, וְנִחְלַק לְמַטָּה וּמֵאֵיר. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֵלֶק יִרְשָׁה יֵשׁ לָנוּ כָּאֶחָד.

הַחֵלֶק שֶׁלְמַעֲלָה מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מֵהֶעֱנָג הָעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְנִהְנֶה מֵהַזֵּיו הָעֲלִיּוֹן שֶׁל עֵתִיק כָּל הָעֵתִיקִים. הַחֵלֶק הַתַּחְתּוֹן מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מֵהֶעֱנָג שֶׁלְמַטָּה שֶׁנִּהְנֶה בְּסַעֲוֹדוֹת הַלָּלוּ, וְעַל כֵּן צָרִיךְ לִעֲנֹג בְּמֵאֶלֶב וּבְמִשְׁתָּהּ, בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל.

וּבְשִׂמְחַת עֵטֶר הַחֵלֶק הַזֶּה לְמַטָּה וְנִשְׁמָר כְּמוֹ שְׂצָרִיף, עוֹלָה לְמַעֲלָה, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ חֵלֶק אֲחֵר. וְהַנֶּקֶדָה הַזֹּאת נִשְׁלַת הַכֹּל מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה, וְנִכְלָלָת מִכָּל הַצְּדָדִים. וּמִשׁוֹם שְׂמִתְעַטֵּרָת בְּשִׁבְתָּ מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה, כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים נוֹתְנִים כַּח לֶכֶל, וְנוֹתְנִים לָהּ שְׁלֵטוֹן מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה. וּבְסוּדוֹת סִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ נִמְצָא הַסוּד הַזֶּה, וּבֵאֵר אוֹתוֹ הַמְּנֹרָה הַקְּדוֹשָׁה. אֲשֶׁרִי חֵלְקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתוּב וַיִּנְפֹשׁ, וּפְרָשׁוּהָ - וַיִּנְפֹּשׁ שְׂאֵבָדָה, וַיִּפֶּה הוּא. אֲבָל אִם כֹּה, וַיִּלְגּוּף הָיָה צָרִיף לומר, שֶׁמִּמֶּנּוּ אֲבָדָה נְפֹשׁ! אֲבָל סוּד הַדְּבָר - בְּאֶדָם יֵשׁ נְפֹשׁ שֶׁנוֹטְלָת וּמוֹשְׁכָת אֵלָיו אֶת הָרוּחַ הַזֶּה מֵעֶרֶב שְׁבֵת, וְאוֹתָהּ הָרוּחַ שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ אוֹתָהּ הַנְּפֹשׁ וְדָרָה בָּהּ כָּל יוֹם הַשְּׁבֵת, וְאֵז אוֹתָהּ נְפֹשׁ יִתְרָה הִיא בְּרַבּוּי וְתוֹעֵלָת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיָּתָה.

הִיא נְקוּדָה, אֶתְנַהֵיר כְּלָא, וְאֶתְעַבֵּיד רוּחָא נְהִירָא כְּכֹל סְטָרִין, אֶתְפְּלַג לְעִילָא וְנַהֵיר. וְאֶתְפְּלַג לְתַתָּא וְנַהֵיר. וְדָא הוּא דְכְּתִיב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חוּלְקֵי אֶחְסָנָא אִית לָן כְּחֵדָא.

חוּלְקָא דְלְעִילָא, אֶתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, וְאֶתְהֵנִי מִזִּיּוּא עֲלָאָה דְעֵתִיקָא דְכָל עֵתִיקִין. חוּלְקָא תַתָּאָה, אֶתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא דְתַתָּא, דְאֶתְהֵנִי בְּהֵנִי סַעֲוֹדָתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעֲנָנָא לִיה, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתָּיָא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר, וּבְחֵדוּה דְכְּלָא.

וְכֵד מִתְעַטֵּרָא הַאי חוּלְקָא לְתַתָּא, וְאֶתְנַטִּיר כְּמָה דְאֶצְטָרִיד, סְלָקָא לְעִילָא, וְאֶתְחַבֵּרָא בְּהַהוּא חוּלְקָא אֲחֵרָא. וְהַאי נְקוּדָה נְטִיל כְּלָא מֵעִילָא וְתַתָּא, וְאֶתְכְּלִילָא מִכָּל סְטָרִין. וּבְגִין דְמִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְתָּ, מֵעִילָא וּמִתַּתָּא, כָּל שְׂאֵר יוֹמִין יְהִיב חִילָא לְכְּלָא, וְאֶתִּיְהִיב לִיה שׁוּלְטָנוּ מֵעִילָא וּמִתַּתָּא. וּבְרִזִין דְסַפְרָא דְשְׁלֹמֹה מִלְכָא, אֲשֶׁתְּכַח רְזָא דָא, וְאוּקְמוּהָ בּוּצִינָא קְדִישָׁא, זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתִיב וַיִּנְפֹשׁ, וְאוּקְמוּהָ וּוִי נְפֹשׁ דְאֶבְדָת וְשִׁפִּיר אִיהוּ. אֲבָל אִי הָכִי וּוִי גּוּפָא אֶצְטָרִיד לְמִימַר, דְּמַנִּיה אֶבְדָת נְפֹשׁ. אֲבָל רְזָא דְמְלָה, בְּכַר נֵשׁ אִית נְפֹשׁ, דְנִמְלָא וּמְשִׁיד לְגַבִּיה לְהַאי רוּחָא מֵעֶרֶב שְׁבֵת. וְהַהוּא רוּחָא שְׂרִיָא כְּגוּוּה דְהַהִיא נְפֹשׁ, וְדִוִּירָא בְּהָ כָּל יוֹמָא דְשְׁבֵתָא. וּכְדִין, הַהוּא נְפֹשׁ, יִתְרָה בְּרַבּוּיָא וְתוֹעֵלָתָא יוֹתֵר מִמָּה דְהוּהוּ.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל דא תנינן, כל נפשאן ד'ישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועמרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. כיון דנפק שבתא, וההוא רוחא סלקא לעילא, כדיון ווי לנפש, דאכדת מה דאכדת. אכדת ההוא עמרא עלאה, וההוא חילא קדישא דהוה בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאכדת מה דאכדת.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח הזו בתוכם. כיון שיציאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו כח קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש שאבדה מה שאבדה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קיב

6

השראת השכינה בציוני הצדיקים ז"ע

כתוב בתיקוני זהר (תיקון ו'), שהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו על ציוני הצדיקים, ועלינו לידע שיש פאן השראת השכינה, כי אנחנו בלימודנו בתורת הרשב"י ז"ע, נחשב לנו כמו שזכינו להיות בציונו הקדוש של הרשב"י ז"ע, כי בלומדינו תורת התנא ממשיכים נשמתו אלינו. ואמרו חז"ל **בניבמות (צו ע"ב - צו ע"א): **אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דרבי יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, כל תלמיד חכם, שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון גזירא, מאי קראה? "וחכף כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כמר של ענבים, כיון שפתיים אדם אצבעו עליו, מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקברי."****

ועל אחת כמה וכמה, שצריך ללמוד את תורת הרשב"י, על ציונו הקדוש, ובכל מקום, ולעשות לו נחת רוח, שהוא הוא בעל המימרא, ואי אפשר לתאר כמה גדול כח הלומד זהר הקדוש, שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם

הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר **בהבלא דגרמי**, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר, עכ"ל (ועני עוד ב"עזרת דבש", חלק ראשון, דרוש ט"ז).

יג. וכתב הגן איש חי (בדרושים פרשת מטות ד"ה

יב. ופרש על זה בספר "יערות דבש", (חלק שני - דרוש ז): **... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרינו דר בב' עולמות, בעולם**

עלינו, וכחו של הרשב"י בהיותו בחיים היה גדול מאד, להמשיך רחמים על כלל ישראל, כמו שהעיד רבי שמעון בר יוחאי על עצמו, כדאיתא בגמרא (ספ"ה דף מ"ה ע"ג): **ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה, משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם פולו מן הדיו, מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יתם בן עזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו, ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עליה והן מועטין, אם אלה הן, אני ובני מהו, אם מאה הם, אני ובני מהו, אם שנים הן אני ובני הן.**

ובמדרש רבה (בראשית ל"ה, ב) הביאו רש"י ז"ע על הפסוק (נח פ"ק ט' י"ב) "זאת אות הברית... לדורת עולם" דרשו, "לדורת" נכתב חסר, שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו של חזקיה מלך יהודה, ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל. ועל ידי שנלמד זהו הקדוש נזכה בכח התורה להמשיך את נשמת הרשב"י לדורנו ממש, ובזה מייד נגאל.

שעשית אותו היום מצוה שהיה נזהר בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עכ"ל. יד. ובהצטרף יחד כח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שכמעט ונגעה משיח עם כחו של הרשב"י ז"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדיו בודאי יבוא תכף משיח במהרה בגמיונו אמו, כן יהי רצון.

החלצו מאתכם) בשם האריז"ל, בעובדא דבעל מדרש שמואל, שכל אדם האוחז במדה טובה שהיה צדיק מצדיקים הראשונים אוחז בה מאד, יזכה שתתעבר נפש אותו צדיק אתו לעזרו. ולכן קשבא הרב בעל מדרש שמואל אצל רבנו האריז"ל, קם מפניו ואמר לו, לא מפניך קמתי, אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שבא עמך, בשביל

המשך בעמוד קכז

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.. - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

שְׁמוֹת - פִּינְחָם

הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ג

נְשָׂמָה יְתָרָה קכה
 נְשָׂמָה יְתָרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל או"א קכה
 הַתְּפִשְׁטוֹת הַשְּׂכִינָה קכה
 עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה קכז

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפ"ח-כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפ"ח-כה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: זפ"ח-קמא-קצח.

נשמה יתרה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

וּתְנַאִים וְאִמּוֹרָאִים, נֶפֶשׁ יִתְיָרָה בְּשַׁבָּת לְכָל יִשְׂרָאֵל בְּחֶדְא, חֵד אִיהִי. אֲכָל לְכָל בְּרַ נֶשׁ, אִיהוּ כְּפּוּם עוֹבְדוֹי. וְאֵלִיפְנָא מְקַל וְחוֹמֵר דְּתִיּוּבְתָא, דְּכָל יִשְׂרָאֵל בְּחֶדְא, בְּכָל זְמַנָּא דְּחִזְרִין בְּלָהוּ, מִתְקַבְּלִי. הֶדְא הוּא דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ד) כִּי אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו, דְּשֵׁם יְיָ מוֹכְתָר עֲלֵיהוּ בְּכַתְרִיהָ, דְּאִיהוּ כְּתָר עֲלִיוֹן. וְהָאִי אִיהוּ נֶשְׁמָה יִתְיָרָה דְּכָל יִשְׂרָאֵל, בְּשַׁבָּת וְיוֹמִין טְבִינ. וּבְגִין דָּא תְּקִינּוּ בְּכָל יוֹמִין, לְמַחְתָּם בְּשֵׁם יְהוָה, דְּאִיהוּ חוֹתָם דְּכָל בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָיו, וְלֹא אִמְרִין מוֹסְף בְּלֹא כְּתָר. וּבְשַׁבָּת, תְּקִינּוּ לְמִימֵר בְּמוֹסְף, כְּתָר יִתְנוּ לָדּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.

נֶשְׁמָה יִתְרָה וְאִמּוֹרָאִים, נֶפֶשׁ יִתְרָה לְכָל יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד - אַחַת הִיא, אֲבָל לְכָל אָדָם הוּא כְּפִי מַעֲשָׂיו. וְלִמְדֵנוּ מְקַל וְחוֹמֵר שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד, בְּכָל זְמַן שְׂחוּזִים כָּלָם - מִתְקַבְּלִים. זֶהוּ שְׁפָתוּב (דְּבָרִים ד) כֹּה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו. שֵׁם ה' מְכַתָּר עֲלֵיהֶם בְּכַתְרוֹ, שֶׁהוּא כְּתָר עֲלִיוֹן. וְזוֹהִי נֶשְׁמָה יִתְרָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּשַׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים. וּמִשׁוּם זֶה תְּקִינּוּ בְּכָל יוֹם לְחַתָּם בְּשֵׁם יְהוָה, שֶׁהוּא חוֹתָם שֶׁל כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁל הַתְּפִלוֹת, וְלֹא אוֹמְרִים מוֹסְף בְּלִי כְּתָר. וּבְשַׁבָּת תְּקִינּוּ לוֹמֵר בְּמוֹסְף, כְּתָר יִתְנוּ לָדּ ה' אֱלֹהֵינוּ.

נֶשְׁמָה יִתְרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֲבָל לְכָל חֵד מִיִּשְׂרָאֵל, כְּפִי יוֹרְדָתָ לּוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה כְּפִי מְדַרְגָתוֹ. אִם הוּא חֲסִיד - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה מִמְּדַת חֲסֵד כְּפִי מְדַרְגָתוֹ; אִם הוּא גְבוּר, יֵרָא חֲטָא - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה מִמְּדַת הַגְּבוּרָה; וְאִם הוּא אִישׁ תָּם - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה מִמְּדַת אֱמֶת. וְנֶפֶשׁ יִתְרָה זֹאת מְלָכוּת, שֶׁהִיא כְּלוּלָה מִעֲשֵׂר סְפִירוֹת, וְכְפִי מְדָה שֶׁל בֶּן אָדָם. אִם נָשִׂיא יִשְׂרָאֵל, אוֹ חֶכֶם, אוֹ מַבִּין בְּחֻכְמָה, אוֹ בַתּוֹרָה, אוֹ שְׁנַאֲמֵר בּוֹ (מְשַׁלִּי א) לְהַבִּין מְשֶׁל וּמְלִיצָה, אוֹ בְּנִבְיָאִים, אוֹ בְּכַתּוּבִים. חֵכִי יְהִיבִין לִיהָ נֶפֶשׁ יִתְרָה, דְּאִתְקְרִיאַת כְּתָר מְלָכוּת.

נֶשְׁמָה יִתְרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֲבָל לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, כְּפִי יוֹרְדָתָ לּוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה כְּפִי מְדַרְגָתוֹ. אִם הוּא חֲסִיד - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה מִמְּדַת חֲסֵד כְּפִי מְדַרְגָתוֹ; אִם הוּא גְבוּר, יֵרָא חֲטָא - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה מִמְּדַת הַגְּבוּרָה; וְאִם הוּא אִישׁ תָּם - נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה מִמְּדַת אֱמֶת. וְנֶפֶשׁ יִתְרָה זֹאת מְלָכוּת, שֶׁהִיא כְּלוּלָה מִעֲשֵׂר סְפִירוֹת, וְכְפִי מְדָה שֶׁל בֶּן אָדָם. אִם נָשִׂיא יִשְׂרָאֵל, אוֹ חֶכֶם, אוֹ מַבִּין בְּחֻכְמָה, אוֹ בַתּוֹרָה, אוֹ שְׁנַאֲמֵר בּוֹ (מְשַׁלִּי א) לְהַבִּין מְשֶׁל וּמְלִיצָה, אוֹ בְּנִבְיָאִים, אוֹ בְּכַתּוּבִים - כְּפִי נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה שֶׁנִּקְרָאֵת כְּתָר מְלָכוּת.

התפשטות השכינה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

סְבָא סְבָא, שְׂכִינְתָא אִתְקְרִי אַרְיָן דְּקוּדְשָׁא כְּרִיד הוּא. הֶדְא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיהו 10) וְהָאֲרִין הִדָּם רְגְלֵי.

הַתְּפִשְׁטוֹת הַשְּׂכִינָה זְמַן זְמַן, הַשְּׂכִינָה נִקְרָאֵת אַרְץ שֶׁל הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁפָתוּב (ישעיהו 10) וְהָאֲרִין הִדָּם רְגְלֵי. מִצַּד הַחֲסֵד נִקְרָאֵת מִיָּם, וּמִצַּד

הַגְּבוּרָה נִקְרָאת אֵשׁ, וּמִצַּד הָעֵמוּד הָאֲמֻצָּעִי
- אִוִּיר. וְהִיא אֶרֶץ, קֹרֶקַע לְכֻלָּם.

וּמִשׁוּם שֶׁנִּשְׁמָה יִתְּרָה מִתְּפַשְׁטֵת בְּשִׁכְנָה,
שֶׁהִיא שְׁבֵת הַמְּלָכָה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (תהלים קג)
וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה - מִשָּׁם הִיא נַעֲשִׂית
מְלָכוֹת, שֶׁשְׁלִיטְתָּהּ עַל הָאֶרֶץ וְעַל אֵילָנוֹת
וְזֵרְעִים (וְהָרִים וְאֲבָנִים). וּמִשׁוּם שֶׁאֵילָן הַחַיִּים,
שֶׁהִיא נִשְׁמָה יִתְּרָה בְּשַׁבָּת, בָּהּ תוֹלְדוֹת
שָׁלָה - יֵשׁ בָּהּ מְנוּחָה לְאֶרֶץ, שֶׁהִיא הַשִּׁכְנָה.

וּמִשׁוּם שֶׁהַשִּׁכְנָה הָעֲלִיוֹנָה הִתְּפַשְׁטָה
בְּאֶרֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ (במדבר יט) פָּרָה
אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עָלֶיהָ עֵל, לְכֹן אֶסוּר לְחַרֵּשׁ בְּשַׁבָּת.
וְחֲרִישָׁה בְּשׁוּר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קכט) עַל גְּבִי
חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וְהַשִּׁכְנָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא
פָּרָה אֲדָמָה מִצַּד הַגְּבוּרָה. תְּמִימָה - מִצַּד
הַחֶסֶד, שֶׁהִיא מְדַרְגָּה שֶׁל אֲבֵרָה, שֶׁנֶּאֱמַר
בּוֹ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר
אֵין בָּהּ מוֹם - מִצַּד הָעֵמוּד הָאֲמֻצָּעִי. אֲשֶׁר
לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל - מִצַּד הַשִּׁכְנָה הָעֲלִיוֹנָה
שֶׁהִיא חֲרוֹת הַכֹּל, בְּמָקוֹם שֶׁהִיא שׁוֹלְטָת,
(במדבר א) וְהָזַר הַקָּרֵב יוֹמֵת, אֵין רְשׁוּת לְצַד
הָאֲחֵר לְשַׁלֵּט, לֹא שְׁטָן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא
מְלֶאֶךְ הַמּוֹת, שֶׁהֵם מִצַּד הַגִּיּוֹנָם.

וּמִשׁוּם זֶה בִּימֵי הַחַל אֲוִמְרִים יִשְׂרָאֵל, (תהלים
עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. מִשׁוּם שֶׁבִימֵי הַחַל הַשִּׁכְנָה
הַתַּחְתּוֹנָה מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּאֵלוֹ הַקְּלֶפֶת שֶׁל
מִיתָה וְדִין. וּבְשַׁבָּת מִתְּפַשְׁטֵת מֵהֶם, בְּגִלְל

מִסְטָרָא דְחֶסֶד אֲתִקְרִיאת מוֹם. וּמִסְטָרָא
דְּגְבוּרָה אֲתִקְרִיאת אֵשׁ. וּמִסְטָרָא
דְּעֵמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא אִוִּיר. וְאִיהִי אֶרֶץ,
קֹרֶקַע לְכֻלָּהּ.

וּבְגִין דְּנִשְׁמָתָא יִתְּרָה אֲתִפְשָׁטָא
בְּשִׁכְנָתָא, דְאִיהִי שְׁבֵת מְלָכָתָא,
דְאֲתִמַּר בָּהּ (תהלים קג) וּמְלָכוֹתוֹ בְּכֹל
מְשָׁלָה, מִשָּׁם אִיהִי מְלָכוֹת, דְשֶׁלְּטֻנוֹתָהּ
עַל אֶרֶץ, וְעַל אֵילָנִין וְזֵרְעִין. (וטורין וְאֲבָנִין)
וּבְגִין דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְהִיא נִשְׁמָתָא יִתְּרָה
דְּבְשַׁבָּת, בָּהּ תוֹלְדִין דִּילָהּ, אִית גְּיִוְחָא
לְאֶרֶץ, דְאִיהִי שִׁכְנָתָא.

וּבְגִין דְשִׁכְנָתָא עֲלָאָה אֲתִפְשָׁטָת
בְּאֶרֶץ, דְאֲתִמַּר בָּהּ (במדבר יט)
פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם
אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל, אֶסוּר לְחַרֵּוֹשׁ
בְּשַׁבָּת חֲרִישָׁה בְּשׁוּר. דְאֲתִמַּר (תהלים קכט)
עַל גְּבִי חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וּשְׁכִינָתָא תַתָּאָה
אִיהִי פָּרָה אֲדָמָה מִסְטָרָא דְגְבוּרָה.
תְּמִימָה, מִסְטָרָא דְחֶסֶד, דְאִיהִי דְרָגָא
דְאֲבֵרָה, דְאֲתִמַּר בִּיהּ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּךְ
לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם,
מִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, מִסְטָרָא דְשִׁכְנָתָא עֲלָאָה
דְאִיהִי חֲרוֹת דְכֻלָּא, בְּאֲתֵר דְאִיהִי שְׁלֵטָא
(במדבר א) וְהָזַר הַקָּרֵב יוֹמֵת, לִית רְשׁוּ
לְסִטְרָא אֲחֵרָא לְשַׁלְטָאָה, לֹא שְׁטָן, וְלֹא
מִשְׁחִית, וְלֹא מְלֶאֶךְ הַמּוֹת, דְאֵינּוּן
מִסְטָרָא דְגִיּוֹנָם.

וּבְגִין דָּא, בְּיוֹמִין דְחֹל, אֲמִרִין יִשְׂרָאֵל,
(תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא
יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. בְּגִין
דְבִיוֹמִין דְחֹל, שְׁכִינָתָא תַתָּאָה אֲתִלְבֶּשֶׁת
בְּאֵלִין קְלִיפִין דְמִיתָה דְדִינָא. וּבְשַׁבָּת

שְׁעַץ הַחַיִּים שֶׁהוּא בֶן י"ה, י"ו, מִתְחַבֵּר בְּאוֹת ה"א. בְּזִמְנוֹ הוּא מְנוּחָה נִמְצָאת לְאוֹת ה"א, וְכָל מָה שֶׁהוּא מִתְחַתֵּיָהּ, וְלֹא צָרִיךְ לֹאמַר בָּהּ וְהוּא רְחוּם. וְגַם אֵלּוּ (שְׁמַחְתִּיָה)? תַּחַת י' יִשְׂרָאֵל. וְכָל מְקוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִמְצָאִים, שְׁמִירָה נִמְצָאת וּמְנוּחָה.

אֲתֶפְשֶׁט מִנִּיחוּ, בְּנִין דְּאִילָנָא דְחַיִּי דְאִיְהוּ בֶן י"ה, י"ו, אֲתֶחֱבֵר בְּה"א. בְּהוּא זְמַנָּא נִיחָא אֲשֶׁתְּכַחַת לְה"א, וְכָל מָה דְאִיְהוּ תַחוּתָהּ, וְלֹא צָרִיךְ לְמִימַר בִּיהּ וְהוּא רְחוּם. וּמֵאַן אֵינּוּן (ס"א תַּחוּתָהּ). תַּחוּת י' יִשְׂרָאֵל. וְכָל אֲתֵר דְּיִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּכְּחִין, נְטִירוּ אֲשֶׁתְּכַחַת וְנִיחָא.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קכב

וְאַפִּילוּ בְדוּרְנוּ הַפְּשׁוּט, בְּכָל רֵגַע וּבְכָל מְקוֹם תּוֹכְלוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י - וְלִזְכוּת לִישׁוּעוֹת נִפְלְאוֹת, וּבּוֹדְאֵי הַרְשָׁב"י זי"ע יִכִּיר לְכֶם טוֹבָה, וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרָכוֹת, שֶׁכִּפְדוּעַ גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת, הַכִּירוּ בְּגָדְלָהּ הַמַּעֲלָה שֶׁבְּלִמּוּד סֵפֶר הַזֶּהר, שֶׁמְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת, וּמוֹתְנָא וְחֲרָבָא וּבִזָּה מַעֲלָמָא. וְהַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, מְגוֹן וּמִצִּיל וּמְסוּכָר

כַּמְלַקְדָּמִין, הוּא מְלָה דְרַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר קַמִּיָּה.

תַּרְגוּם הַזֶּהר: שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד שֶׁהִיא אוֹמֵר פִּנּוּ מְקוֹם פִּנּוּ מְקוֹם לְרַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, שֶׁהוּא בָּא אֶצְלָנוּ, שֶׁלְמַדְנוּ, דְּבַכָּל מְקוֹם שֶׁהַצְּדִיק חָדָשׁ בּו דְּבָרֵי תוֹרָה, כְּאִשְׁרֵי הוּא בְּעוֹלָם הוּא [הַעֲלִיּוֹן] פּוֹקֵד לְאוֹתוֹ מְקוֹם [בְּעוֹלָם הַזֶּה] וּבָא אֵלָיו, וְכָל שָׁפָן שֶׁשׁוּרִין בּו צְדִיקִים אֲחֵרִים לְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ מְקוֹם, וְלוֹמְדִים שֵׁם תוֹרָה, כְּעִין זֶה הִנֵּה בָּא רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר לְפַקֵּד מְקוֹמוֹ, וּמִצָּא אֵלּוּ הַצְּדִיקִים מִחֲדָשִׁין דְּבָרֵי תוֹרָה וְנִתְחַדֵּשׁ אוֹתוֹ דְּבַר תוֹרָה שֶׁאֵמַר מִלְפָּנֵים, רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, עֲתָה מִתְחַדֵּשׁ לְפָנָיו כְּאֵן.

עַל יְדֵי הַפְּצַת סִפְרֵיו זוֹכֵה לִישֵׁב בְּמַחְצֵתוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא: הַמְדַפִּיס סִפְרִים מִמְּמוֹנוֹ לְהוֹצִיא לְאוֹר תוֹרָה, זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצֵת הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים מִחֲבָרֵי הַסִּפְרִים, שֶׁהֵרִי עַל יְדו יִצָּא הַחֲבוּר לְעוֹלָם, וְתַרְבָּה הַדַּעַת בְּכָל עַתָּה. וְאֵילּוּ הִנֵּה גְנוּז לְמַקְצָעוֹת הַמִּשְׁכָּן בְּיַרְכְּתָם, לֹא הָיוּ לוֹמְדִים בּו. - ב. וְהִנֵּה אֲמַרוּ תז"ל בְּמַסְכַּת יְבָמוֹת (דף צ"ו ע"ב) שֶׁפְּתוּתֵינוּ דּוֹבְבוֹת וְכו' כְּדֵאִיתָא שֵׁם, וְלִפִּי זֶה

טו. כְּתַב בְּסִפְרָא פְּלֵא יוֹעֵץ (עַרְו דּוֹבֵב) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: פִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, שֶׁכָּל תְּלַמִּיד חָכָם שְׂאוֹמְרִים דְּבַר תוֹרָה מִשְׁמוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקַבְרֵהּ, וְיֵשׁ לוֹ הַנָּאָה וְנַחַת רוּחַ כְּשׁוֹתָהּ יְנוּ קוֹנְדִּיטוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּיִרוּשְׁלַי מִסַּכַּת שְׁקָלִים... כְּתוּב בְּסִפְרִים שֶׁפַּעַם אַחַת הִיא שְׁמֵד וְנִגְלָה מוֹהַר"מ אֲלֵשִׁיף ז"ל בְּהַקִּיץ, וְהִצִּיל לְאֶחָד מִתּוֹךְ הַהַפְּכָה, מִפְּנֵי סָבָה שֶׁהִיא לּוֹמֵד סִפְרוֹ בְּתַמִּידוֹת, ע"כ. - וּבְסִפְרָא "תוֹרָה וְחַיִּים" לְהַרִי"ח הַטּוֹב זי"ע (מַעֲרַכַת חַת) כְּתַב: אִם אוֹמְרִים חֲדוּשִׁים שֶׁל תְּלַמִּיד חָכָם שֶׁכָּבֵר בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, הֵרִי הוּא בָּא מְעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן לְאוֹתוֹ מְקוֹם כְּמַבְאָר בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ (חֶלֶק ג' פִּרְשַׁת פִּנְחָס דף ר"כ ע"א), וְז"ל: שְׁמַעוּ חַד קָלָא דְהוּא אָמַר, פִּנּוּן אֲתֵר, פִּנּוּן אֲתֵר לְרַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, דְּאִיְהוּ גְבִיכּוּ. דְתַנִּינוּ, דְּכָל אֲתֵר דְּצִדִּיקָא אֲתַחֲדָשׁ בִּיהּ מִלֵּי דְאוֹרֵייתָא, כַּד אִיְהוּ בְּהוּא עֲלָמָא, פְּקִיד לְהוּא אֲתֵר, וְאֲתֵי לִיהּ לְגַבִּיָּהּ. וְכָל שָׁפָן כַּד שְׂרָאן בְּגוּיָהּ צְדִיקֵייתָא אֲתַרְנִין. לְחַדְתָּא בְּהוּא אֲתֵר, דְּאֲמַרִין מִלֵּי דְאוֹרֵייתָא. כְּגוֹנָא דָּא דְהוּא אֲתֵי רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר לְמַפְקֵד לְאֲתֵרֵיהּ, וְאֲשַׁכַּח אֵלָיו צְדִיקֵייתָא מִחֲדָתֵינוּ מִלֵּיו דְאוֹרֵייתָא, וְאֲתַחֲדָשׁ

בְּצֵלָא קְדִישָׁא, כְּאֶמְרֵם ז"ל (ירושלמי יבמות ע"ח), "סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נָשֶׁק" (תהילים פֶּרֶק ק"מ ח), וְבוּ נִנְצַל מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּגִישׁ.

וּמְבֹאֵר בְּתַקּוּנֵי הַזֶּהַר (תקון שתייתא דף כ"ד ע"א, ובתקוני זהר המחולק לימות השנה, [בשני פרכים], בהוצאת מפעל הזהר העולמי, נמצא בלימוד ליום כ"ו חשון עמוד ק"א), שְׁבִשְׁעָה שְׂאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וּלְחִבְרֵי קְדִישָׁא שְׁעֵמוֹ, וְלִמּוֹד עִמְהֶם סִתְרֵי תוֹרָה, בְּעֵנֵן תַּקּוּנֵי נְשִׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מְשֻׁמִּים וְאֶמְרָה לָהֶם "כִּמְה רַב כְּחוֹ, וְקִדְשָׁתוּ, שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאֶמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמְה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא, יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָאי חִבְרֵי דִלְךָ, כִּד יִתְגַּלּוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ, וְקִרְאֲתֶם דְרוּר בְּאַרְצֵי". וּבְלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ: כִּמְה בְּנֵי אֲדָם לְמִטָּה, יִתְפַּרְנְסוּן מִזָּה הַחִבְרֵי שְׁלָךְ, כְּאֶשֶׁר יִתְגַּלּוּ לְמִטָּה בְּדוּר הָאַחֲרוֹן, בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזִכּוֹתוֹ יִתְקִים הַפְּסוּק "וְקִרְאֲתֶם דְרוּר בְּאַרְצֵי" הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

וּמוֹסִיף לְבָאֵר בְּ"מִקְדָּשׁ מְלֶךְ" לְתַקּוּנֵי זֶהַר, שְׁכַל הָעוֹסֵק בְּסִפְרָא זֶה, מְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה, וְעוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גָּדוֹל לְיוֹצְרוֹ, וְעָלְיוֹ אֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כְּאֵלוּ פְּדָאנִי, לִי וּלְבְנֵי מִן הַגְּלוּת, וְכוּ'. כִּי כִּן גְּזַר הַבּוֹרָא שְׂלָא יִתְגַּלָּה, וְיִהְיֶה גִּנּוּז עַד סוּף יוֹמֵיָא, דְּבְגִינָה יְבוֹא דְרוּר, כִּי סְגָלָה זֹו בּוּ וְלֹא בּוֹזֵלְתוּ. - בְּרֵאוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּרוּחַ קְדִישׁוֹ עֵנֵן זֶה, צִוָּה לְרַבִּי אַבְבָּא לְכַתֵּב סִפְרָא הַזֶּהַר, בְּדֶרֶךְ הָעֵלֶם, לְהִיטוֹ מִצְעָה לְמִשְׁמֶרֶת עַד דְּרָא בְּתַרְאָה, קְרִיב לְיוֹמֵיָא מְלִפְאֵי מְשִׁיחָא, כְּדִי שְׁבִזְכוֹת הַמִּתְעַסְקִים בּוּ תִצְמַח הַגְּאֻלָּה בְּיָמֵינוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, כְּנִזְכֹּר בְּפִרְשַׁת וְיָחִי (דף ר"ז), עַל דָּא כְּתִיב: "קַח צְנֻצָּת אַחַת וְתֵן שְׁמָה מְלֵא הָעֵמֹר מִן כּוֹ' לְמִשְׁמֶרֶת", לְאַצְנֻעוּתָא, וְהִבֵּן זֶה מֵאֵד (הַרְבַּ חַיִּים וְיִטְאַל זֶה"ה, בְּהַקְדַּמְתוֹ לְשַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת).

וְהַכֹּל תְּלוּי בְּעַסְק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמוֹנֵיעַתָנוּ מִלְּהַתְעַסֵּק בָּהּ, הִיא גּוֹרְמַת אַחוּר וְעִכּוֹב בְּנֵן בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֲרַתָנוּ, (הַקְדָּמַת הַרְבַּ חַיִּים וְיִטְאַל לְעַץ חַיִּים). וְכַתֵּב מֵהַר"א אֲזוּלָאי ז"ל ע"ע: וְגַם עַל יְדֵי הַחִבְרֵי הַהוּא יְהִיָּה בְטוֹל הַקְּלִפּוֹת, וְקִלּוֹת הַגְּלוּת, וְהַשְּׁבִתַת הַקְּטְרוּגִים (חֲסֵד לְאַבְרָהָם מֵעֵן רֵאשׁוֹן נֶהַר כ"ד). וְכַתֵּב בְּ"פְרִי עֵץ חַיִּים" (שַׁעַר הָעֲמִידָה, הַג"ה מְרַנ"ש): וְנִרְאָה, שְׁעַל יְדֵי זְכוֹת הָעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הָאֶמְתָּה, יֵשׁ כַּח בְּיָדָם לְהִגֵּן עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׂלָא יְמוּת עַל יְדֵי הַרְשָׁע אַרְמִילוֹס (וְעַן עוֹד תִּיקוּרֵי לְרַמְח"ל תִּיקוּן ח').

הַגּוֹרֵם שִׁיְהִיָּה הַחֲכָם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרִי הוּא גֵרֵם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעִצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצְאִין לְקִרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַגְּאֹן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֶּן אַבְרָהָם פְּרִשַׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב, וְכוּ שְׁמַעְתִּי דְכִבְרֵי אֶמְרָה רַבִּי הַזֶּהַר חֲסִיד ז"ל ע). -

טז. דְּכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מְצִילָה מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּגוֹ, וְהוּא בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה - כַּח הַתּוֹרָה, וְיַעֲקֹב מְלֵא בְּיוֹ, הוּא רָמַז לְתוֹרַת הַסּוּד, וּבְקִלְמוּדָה נִגְאָל בְּקִרְוֹב (כְּמוֹבָא בְּרִש"י עַל הַתּוֹרָה וְיִקְרָא פֶּרֶק כ"ו מ"ב) "וְזִכְרְתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזַכֵּר וְהָאֲרִץ אֲזַכֵּר". - בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא וְאֵלֵיהוּ חֲסֵד בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב נִטַּל אוֹת מְשֻׁמוֹ שְׁל אֵלֵיהוּ עֲרִבוֹן שְׁבִוּא וְיִבְשָׁר גְּאֻלַּת בְּנֵיו. וְהִבֵּן.

הַחֲכָם שִׁיְהִיָּה הַחֲכָם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרִי הוּא גֵרֵם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעִצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצְאִין לְקִרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַגְּאֹן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֶּן אַבְרָהָם פְּרִשַׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב, וְכוּ שְׁמַעְתִּי דְכִבְרֵי אֶמְרָה רַבִּי הַזֶּהַר חֲסִיד ז"ל ע). - **הַסִּפְרָא שְׁל הַצְּדִיק הוּא נְשִׁמַת הַצְּדִיק:** בְּחֵלּוֹם וְכוּ' עֵינֵי שָׁם, וְנָא לְעֵינֵי בְּהַסְפִּמַת הַגֵּה"צ מֵהַר"ח זוֹנְנֶפֶלד זְכוֹתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ אָמוֹ, בְּסִפְרָא "צְדִיקָה וּמְשֻׁפֵּט", אוֹדוֹת הוֹצָאָה לְאוּר. (רֵאָה עוֹד מֵהַר"ח פְּלֵאגִי זְב"ל בְּסִפְרוֹ "תּוֹרָה וְחַיִּים", מ"ע ס' אוֹת ר"ז). גַּם הָאֲדוּמִ"ר מְסַאֲדִיגְרָא זְכוֹתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ אָמוֹ, מְבִיא

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

וְאָרָא - מִטּוֹת מַסְעֵי

שְׁבִיטַת שַׁבָּת וְכַח חֲדוּשֵׁי

תּוֹרָה בְּשַׁבָּת

פֶּרֶק י"ד

טַעַם אֶסוּר חֲרִישַׁת הָאָרֶץ וְטִלְטוּל כְּלֵי הָאָרֶץ
בְּשַׁבָּת..... קלא

עֵינֵי אֶסוּר הוֹצָאָה בְּשַׁבָּת..... קלא

חֲדוּת הַתּוֹרָה..... קלב

הַקְּשָׁבָה לְחִדוּשׁ..... קלב

עֲטוּר הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן מִשַּׁבָּת לְשַׁבָּת..... קלג

שְׂמַחַת הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן..... קלג

כְּבוֹד הָאֵב בְּחִדוּשֵׁי בְּנוֹ..... קלג

הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בְּיוֹם זֶה..... קלד

הַחֲפָץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ..... קלד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׂמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ובגין דא, אסור למחרש בארעא,
 ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו
 עבד פגמו בארעא קדישא, דאיהי
 שכינתא. ואסור לאשתמש בכלים
 דארעא בשבת. ואפילו לטלטל אבן.
 ולא מידי אלא כלי בעלמא. דיהוי נייחא
 לון בזכו דשכינתא דאתקריאת אבנא,
 דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר
 שמתי מצבה, בצלותא. עמידה איהי
 לישראל, דבגינה אית לון קיומא בעלמא.
 ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רעה אבן
 ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת שבעה
 עינים, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ובגין דא (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת
 לדרתם ברית עולם. צריך לנטרא לה
 בדירתם, דלא יפקון מרשות היחיד
 לרשות הרבים. והאי איהו דאוקמוה
 מארי מתניתין, יציאות השבת שתים
 שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה נמי יציאה קרי לה. ואינון סמאל
 ונחש, צריכין ישראל לנטרא לון, דלא
 ייעלון לדירה דשכינתא, דאיהי רשות
 היחיד. מאן רשות הרבים. חללה שפחה
 זונה נדה גויה, רשות דסמאל ונחש,
 ושבעין ממנן דעמין.

(ח"ג קע"ג, א)

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ומשום זה אסור לחרש בארץ ולעשות
 בה גמות, שנעשה כאלו עשה פגם בארץ
 הקדושה, שהיא שכינה. ואסור להשתמש
 בכלים של הארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן
 ולא דבר, אלא כלי סתם, שיהיה מנוחה להם
 בזכות השכינה שנקראת אבן, שכתוב בה
 (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה
 - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה
 יש להם קיום בעולם, ועליה נאמר (שם מט)
 משם רעה אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת
 שבעה עינים. (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ומשום זה נאמר, (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית
 עולם. צריך לשמר אותה בדירתם, שלא
 יצאו מרשות היחיד לרשות הרבים. וזהו
 שבארוהו בעלי המשנה, יציאות השבת
 שתים שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה גם כן יציאה קורא לה. ואלו הם
 סמאל ונחש, צריכים ישראל לשמר עליהם
 שלא יכנסו לדירה של השכינה, שהיא
 רשות היחיד. מי רשות הרבים? חללה
 שפחה זונה נדה גויה, רשות של סמאל
 ונחש, ושבעים ממנים של העמים.

ואז ישראל כלם מתעטרים בעטרות של
 אותן נשמות קדושות, כלם בחדוה במנוחה.
 וכל השבת יש להם אותה חדוה ואותה
 מנוחה, וכל הצדיקים שבגו, כלם עולים

וכדין, ישראל כלהו מתעטרין בעטרין
 דאינון נשמתין קדישין, כלהו
 בחדוה בנייחא. וכל השבת, אית לון
 ההוא חדוה, והוא נייחא, וכל צדיקיא

די בגנתא, בלהו סלקין ומתענגין בענוגא
עלאה, דעלמא דאתי. כיון דנפיק שבתא,
בלהו נשמתין פרחין וסלקין.

חדות התורה

תא חזי, כד עייל שבתא נשמתין נחתין
לשרייה על עמא קדישא. ונשמתין
דצדיקניא סלקין לעלא. כד נפיק
שבתא, נשמתין סלקין, אינון דשאר
עליהו דישראל. ונשמתין נחתין, אינון
נשמתין דצדיקניא.

כיון דסלקין בלהו נשמתין דשאר
עליהו דישראל. סלקי וקיימין
בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא
ברוך הוא שאיל לכלהו, מאי חדושא
הוה לכו בהווא עלמא באורייתא.
זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא
אמרת קמיה. כמה חדוה עביר קדשא
ברוך הוא, כניש לפמליא דליה, ואמר,
שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת
נשמתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי היא
מלה בתרי מתיבתי. אינון לתתא,
וקודשא ברוך הוא לעלא, חתים לההיא
מלה.

הקשבה לחדוש

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא,
ונשמתא דנחתא בשבתא
אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי
לעלא. כל פמליא דלעלא, צייתין
לההוא מלה, וחיות הקדש מתרבין
בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל
לון קדשא ברוך הוא, ולא תבין ושתקין,
כדין חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א)
בעמדם תרפינה כנפייהן, כמה דאת אמר
(איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח)
וכפתחו עמדו כל העם.

ומתענגים בענג עליון של העולם הבא.
כיון שיוצאת השבת, כל הנשמות פורחות
ועולות.

חדות התורה

בא וראה, כשנכנסת שבת, נשמות יורדות
לשרות על העם הקדוש, ונשמות הצדיקים
עולות למעלה. כשיוצאת השבת, הנשמות
עולות, אותן ששרו על ישראל. ונשמות
יורדות, אותן נשמות הצדיקים.

כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל,
עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש,
והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה
חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי
מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה
חדוה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה
שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת
נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר
בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך
הוא למעלה חותם לאותו דבר.

הקשבה לחדוש

בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה
שירדת בשבת התעסקה באותם דברים
חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של
מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש
מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים.
וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא
משיביו, ושותקין, אז חיות הקדש מה
כתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהן,
כמו שצאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד.
(נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם.

ואם תאמר, למה לשתיקה קראו עמידה? אלא בדבור יש שבקעה איברים שמתנענעים יחד אתו: לב, ראה, קנה, לשון, שנים, שפתיים, בשר. ובשתיקה עומדים בעמדם ללא נענוע, ועל זה קוראים לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **שהרי** רב המנונא סבא אמר, (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש - זה קדוש ידים. ומציון יסעדה - זה המוציא, שהוא סועד לב האדם. יזכר כל מנחתיה, כל - לרבות דבר אחר, זו נטילת ידים אחרונה. ועולתך ידשנה סלה - זו ברפת המזון בזמון. אם אתה עושה כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, זה קדוש הגדול. ועל דבר זה התעטרו הצדיקים בגן עדן משבת לשבת אחרת.

שמחת הצדיקים בגן עדן **ובזה** גם כן כמה שמחה על שמחה תהיה לצדיקים בגן עדן. ומשום זה אשריו מי שנשמתו בשבת מעידה לפני המלך על חדוש התורה, שהקדוש ברוך הוא וכל פמליתו וכל אותן נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן, כלם מתעטרים באותו דבר.

כבוד האב בחדושי בנו **עוד** שמעתי מנורה הקדושה, שכמה כבוד על כבוד ועטרה על עטרה מעטרים לאבי אותו אדם שם בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא: התכנסו לשמע חדוש ודברים חדשים בתורה משם פלוני בן פלוני. כמה הם שמנשקים את ראשו. כמה צדיקים

ואי תימא, שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא, בדבורא אית ז' שייפין דמתנענען בהדיה, לבא. ריאה. קנה. לשון. שניים. שפון. בשר. ובשתיקה קיימו בקיימיהו, בלא נענועא. ועל דא קרי לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **דהא** רב המנונא סבא אמר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידים. ומציון יסעדה, דא המוציא, דאיהו סעיד לבא דבר נש. וזכור כל מנחותיך, כל לאסגאה מלה אחרא, דא נטילת ידים בתרייתא. ועולתך ידשנה סלה, דא ברפת המזון בזמון. ואי את עביד כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא, אתעטרו צדיקייא בגן עדן, משבת לשבת אחרא.

שמחת הצדיקים בגן עדן (ח"ג קע"ג, ב) **ובדא** אורף הכי, כמה חרו על חרו הוי לצדיקייא בגן עדן. ובגין כך זכאה איהו, מאן דנשמתיה בשבת אסהידת קמי מלכא, על חדושא דאורייתא, דקודשא בריך הוא, וכל פמליא דיליה, וכל אינון נשמתין דצדיקייא דהוו בגן עדן, פלהו מתעטרו בכהוא מלה.

כבוד האב בחדושי בנו **תו** שמענא בוצינא קדישא, דכמה יקר על יקר, ועטרה על עטרה, מעטרן לאבוה דהוא בר נש תמן, בשעתא דאמר קדשא בריך הוא, אתפנשי למשמע חדושא ומלין חדתין דאורייתא, משמיה דפלוני בר פלוני, כמה אינון

מַעֲטָרִים אוֹתוֹ כְּשִׁיזְרָדִים. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֶם שֶׁל
כָּל אֱלוֹ שִׁמְשֵׁת־דָּלִים בַּתּוֹרָה בַּיּוֹם הַשֶּׁבֶת
מִשָּׂאֵר יָמִים. (עד כאו)

הַתַּעֲטָרוֹת הַתּוֹרָה בַּיּוֹם זֶה
שְׂנִינֵנוּ, בַּיּוֹם הַזֶּה שֶׁהַתּוֹרָה מִתַּעֲטָרֶת בּוֹ,
מִתַּעֲטָרֶת בְּכָל, בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת, בְּכָל אוֹתָן
גְּזָרוֹת וְעִנְיָשִׁים, בְּשִׁבְעִים עֲנָפִים שֶׁל אוֹר
שְׁזוֹהָרִים מִכָּל צֶד וְצֶד. מִי רָאָה הָעֲנָפִים
שִׁיּוֹצְאִים מִכָּל עֲנָף וְעֲנָף, חֲמִשָּׁה עוֹמְדִים
בַּתּוֹרָה הָאֵילוֹן, וְכָל הַפְּנִים אַחוּזִים בָּהֶם?
מִי רָאָה אוֹתָם שְׁעָרִים שֶׁנִּפְתָּחִים בְּכָל צֶד
וְצֶד, וְכֻלָּם זוֹהָרִים וּמְאִירִים בְּאוֹתוֹ הָאוֹר
שִׁיּוֹצֵא וְלֹא פוֹסֵק?

בֹּא רָאָה, כָּל אוֹתָם עִמָּקִים נִסְתָּרִים
שִׁיּוֹצְאִים מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה וְקוֹל לֹקַח אוֹתָם,
לֹא מִתְגַּלִּים עַד שֶׁדְּבוּר מְגַלֶּה אוֹתָם. מֶה
הַדְּבָר? הֵינּוּ דְבוּר.

דְּנִשְׁקִין עַל רִישֶׁיהָ. כִּמָּה צְדִיקֵי־אֱמֶטֶרִין
לִיָּה, כִּד נְחִתִּין. זָכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל
אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵי־תָא, יוֹמָא
דְּשַׁבְּתָא מִשָּׂאֵר יוֹמִין. (עד כאו).

הַתַּעֲטָרוֹת הַתּוֹרָה בַּיּוֹם זֶה (ח"ב פ"ט, א)
תָּאֵנָא, בְּהַאי יוֹמָא, דְּאוֹרֵי־תָא
מִתַּעֲטָרָא בִּיהָ, מִתַּעֲטָרָא
בְּכָלֵא, בְּכָל אֵינוֹן פְּקוּדִין בְּכָל אֵינוֹן
גְּזָרִין וְעוֹנְשִׁין, בְּשִׁבְעִין עֲנָפִין דְּנְהוּרָא,
דְּזוֹהָרִין מִכָּל סְטָרָא וְסְטָרָא. מָאן חֲמִי,
עֲנָפִין דְּנִפְקִין מִכָּל עֲנָפָא וְעֲנָפָא, חֲמִשָּׁא
קְיִימִין בְּגוֹ אֵילָנָא, כְּלָהוּ אֲנָפִין בְּהוּ
אַחִידִין. מָאן חֲמִי, אֵינוֹן תְּרַעִין דְּמִתְפַּתְחִין
בְּכָל סְטָר וְסְטָר, כְּלָהוּ מְזִדְּהִין וְנְהִרִין,
בְּהוּרָא נְהוּרָא דְּנִפְקִין וְלֹא פֹסֵק.

(ח"א ל"ב, א)

תָּא חֲזִי, כָּל אֵינוֹן עִמִּיקִין סְתִימִין דְּנִפְקִין
מְגוֹ מַחְשָׁבָה וְקָלָא נְטִיל לֹזֵן לָא
אֲתַגְלִיִּין עַד דְּמִלָּה מְגַלֶּה לֹזֵן. מָאן מְלָה
הֵינּוּ דְבוּר.

הַחֲפֵץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו
הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה
באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא
בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס'
"מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על
רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של
הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה,
אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82).
ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל
אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך
טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק טו

פְּרָשִׁיּוֹת

בֵּא - דְּבָרִים

כַּח הַדְּבֹר בַּשַּׁבָּת

וְשִׁמְרָה עַל קִדְשֵׁי הַדְּבֹר

פֶּרֶק ט"ו

אסור דבְּרֵי חוֹל בְּשַׁבָּת..... קלז
 כחוּ שֶׁל דְּבַר..... קלז
 יֵשׁ לְהִתְעוֹרֵר רַק בְּדַבְּרֵי שְׁמַיִם בְּשַׁבָּת..... קלז
 הַמוֹצֵיא דְּבַר שֶׁל חוֹל בְּשַׁבָּת מִחֻלּוֹ..... קלז
 אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ..... קלח
 הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
 לְמַעַל ה..... קלח
 הַרְהוּר מְתָר..... קלט
 עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה..... קלט

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

אסור דברי חול בשבת

והאי דבור אקרי שבת. ובגין דשבת אקרי דבור, דבור דחול אסור

בשבת. (גליון מהרש"ב וקד הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהות משתעיא הוה אמר לה, אמא, שתוקי, שבת הוא ואסיר). **בגין דדבור דא בעיא לשלטאה ולא אחרא. והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשד מגלה עמוקות מגויה. ומשמע מני חשד. ההוא דאתי מסטרא דחשד דכתיב מני דייקא.**

כחו של דבור (ח"ב מ"ז, ב)

ממצוא חפצך ודבר דבר, והא אתמר, בגין דההיא מלה סלקא, ואתער מלה דחול לעילא. מאן דמזמין אושפיזא, ביה בעי לאשתדלא, ולא באחרא.

תא חזי ההוא מלה דנפיק מפומיה דבר נש, סלקא ואתער אתערוהא לעילא, אי לטב, אי לביש, ומאן דיתיב בענוגא דשבתא, אסיר ליה לאתערא מלה דחול, דהא פגים פגמו ביומא קדישא. מאן דיתיב בהילולא דמלכא, לא יתחזי למשבק למלכא, ויתעסק באחרא.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יומא בעי לאחזאה עובדא, ולא אתערא אתערוהא ממה דאצטריך. ובשבת, במלי דשמיא, ובקרושה דיומא בעי לאתערא, ולא במלה אחרא.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו (ח"ב ס"ג, ב) **ובגין כד, אזהרותא לבר נש, דקא מתעטרא בעטורא קדישא דלעילא, דלא יפוק מניה בפומיה מלולא**

אסור דברי חול בשבת

וזה הדבור נקרא שבת, ובגלל ששבת נקרא דבור, דבור של חל אסור בשבת. [וקד הנה עושה רבי שמעון, כשהיה רואה את אמו שהיתה מדברת, היה אומר לה: אמא, שתקי. שבת היום ואסור]. בגלל שדבור זה צריך לשלט ולא אחר. ודבור זה שהוא בא מצד החשד, מגלה עמוקות מתוכו. ומשמע מני חשד, אותו שבא מצד החשד, שכתוב מני דוקא.

כחו של דבור

ממצוא חפצך ודבר דבר, והרי נתבאר, משום שאותו דבר עולה ומעורר דבור של חל למעלה. מי שמזמין אורח, צריך להשתדל בו ולא באחר.

בא ראה, אותו הדבור שיוצא מפי האדם, עולה ומעורר התעוררות עליונה, אם לטוב אם לרע. ומי שיושב בענג שבת, אסור לו לעורר דבור של חל, שהרי הוא פוגם פגם ביום הקדוש. מי שיושב בהלולת המלך, לא ראוי שיעזב את המלך ויתעסק באחר.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יום צריך להראות מעשה ולעורר התעוררות ממה שצריך, ובשבת בדברי שמים ובקדשות היום צריך להתעורר, ולא בדבר אחר.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו **ולכן אזהרה לאדם שמתעטר בעטור קדוש שלמעלה, שלא יצא מפיו דבור של חל, משום שאם יצא ממנו, הוא מחלל את יום**

הַשַּׁבָּת, בְּיָדוֹ - בְּמַעֲשֵׂהָ, וּבְרַגְלָיו - לְלַכֵּת
מִחוּץ לְאֵלֶפְסִים אֲמָה. כָּל אֵלֹהִים חַלּוּל שַׁבָּת.

דְּחוּל, בְּגִין דָּאֵי יָפּוּק מִנְיָה, קָא מַחְלָל
יּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בִּירוּי בְּעוּבְדָתָא. בְּרַגְלוֹ,
לְמַהֲדָ לְכַר מַתְרִין אֶלְפִין אֲמִין. כָּל אֵלִין
חַלּוּלָא דְשַׁבְּתָא אִינּוּן.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ - זֶהוּ מְקוֹם נִכְבָּד
שֶׁל קִדְשָׁהּ, שֶׁהָרִי מִחוּצָה לוֹ הֵם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' - זֶהוּ כְּבוֹד שְׁלֹמֶעֱלָה.
מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלֹמֶטָה. זֶהוּ סוּד עֵטְרַת
הַשַּׁבָּת, וְלָכֵן אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. אֲשֶׁרִי
חָלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁזֹּכֵחַ לְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבָּת.
אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אַתְר
יְקִירָא דְקִדּוּשָׁה, דְּהָא לְכַר מִנְיָה,
אֱלֹהִים אֲחֵרִים נִינְהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יי',
דָּא כְבוֹד דְלַעֲיִלָא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְבוֹד
דְלַתְתָּא. דָּא אִיהוּ רְזָא דְעֵטְרָא דְשַׁבְּתָה,
בְּגִין כִּד אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. זְכָאָה
חוּלְקִיָּה מָאן דְזָכִי לִיקְרָא דְשַׁבְּתָא זְכָאָה
אִיהוּ בְּעֵלְמָא דִין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי.

הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
לְמַעֲלָה

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ
לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ ה' מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ
מַעֲשׂוֹת דְרַבִּיךָ - יָפָה. אַבְל מִמְּצוּא חֶפְצֶךָ
וְדַבֵּר דְבַר מַה הָאָה? וּמַה חֶסְרוֹן הוּא לְשַׁבָּת?

אָמַר לוֹ, וְדָאֵי שְׁזָהוּ חֶסְרוֹן, שְׂאִין לָךְ דְּבִּבּוּר
וְדְבִּבּוּר שְׂיִוצָא מִפִּיּוֹ שֶׁל אָדָם שְׂאִין לוֹ קוֹל,
וְעוֹלָה לְמַעֲלָה וּמַעוֹרֵר דְּבִּבּוּר אַחֵר. וּמַה
הוּא? אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא חַל, (לְמַעֲלָה) מֵאוֹתָם
יָמִים שֶׁל חַל וְכִשְׁמַתְעוֹרֵר חַל בַּיּוֹם קִדּוּשׁ,
וְדָאֵי זֶהוּ חֶסְרוֹן לְמַעֲלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שׁוֹאֲלִים עָלָיו: מִי
הוּא שְׂרוּצָה לְהַפְרִיד לְהַזְוִיג שְׁלַנּוּ? מִי הוּא
שְׂרוּצָה חַל כְּפִאן? הָעֵתִיק הַקְדוּשׁ לֹא נִרְאָה,
וְלֹא שׁוּרָה עַל חַל.

הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
לְמַעֲלָה (ח"ג ק"ה, א)

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ אוֹזְלֵי בְּאוֹרְחָא,
אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ יי'
מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ מַעֲשׂוֹת דְרַבִּיךָ שְׂפִיר.
אַבְל מִמְּצוּא חֶפְצֶךָ וְדַבֵּר דְבַר מַה הוּא.
וּמֵאֵי גְרִיעוּתָא הוּא לְשַׁבָּת.

אָמַר לִיה, וְדָאֵי גְרִיעוּתָא הוּא, דְלִית
לָךְ מְלָה וּמְלָה דְנִפְיָק מִפּוּמִיָּה
דְּבַר נֶשׁ, דְלִית לָהּ קְלָא וְסִלְקָא לְעִילָא,
וְאִתְעַר מְלָה אַחֲרָא. וּמֵאֵי הוּא. הֵהוּא
דְאִקְרִי חוֹל, (לְעִילָא) מֵאִינּוֹן יוֹמִין דְּחוֹל.
וְכִד אִתְעַר חוֹל בְּיוֹמָא קִדִּישָׁא, גְרִיעוּתָא
הוּא לְעִילָא וְדָאֵי. וְקוּדְשָׁא כְרִיד הוּא
וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׂאֵלִי עֲלִיה, מָאן הוּא
דְבַעֲי לְאַפְרָשָׁא וְזוּגָא דִילָן. מָאן הוּא
דְבַעֲי חוֹל הַבָּא. עֵתִיקָא קִדִּישָׁא לָא
אִתְחַזִּי, וְלֹא שְׂרִיא עַל חוֹל.

הרהור מתר

בגין כד, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההוא מלה אתעביד קלא, ובקע אורין ורקיעין, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ועל דא ממצוא חפצך ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא, ואתער קדושי מלכא עלאה, ומתעטרן ברישיה, וכדין אשתכח חרותא לעילא ותתא.

הרהור מתר

משינום כן הרהור מתר. מה הטעם? משום שהרהור לא עושה דבר ולא נעשה ממנו קול, ולא עולה. אבל אחר שהוציא דבור מפיו, אותו דבור נעשה קול, ובקע אורין ורקיעים, ועולה למעלה ומעורר דבר אחר, ועל כן כתוב ממצוא חפצך ודבר דבר. ומי שמוציא דבור קדוש מפיו, דבר תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדשות המלך העליון ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכח

ומי לנו גדול כהרמח"ל, רבי משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישראל", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגי"א ז"ע, דאלו היה חי בזוהר הזה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה, לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזה בראש ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזה הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזה הקדוש במשמרות, ללא הפסק ככל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש, להנצל מרשת זו טמנו שונאים, ובנדאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתנשר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מציינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב, זכותו יגן עלינו אמן, אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

וב"דגל מחנה אפרים" (פרשת שמייני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (פי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזה, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות, וממילא יהיה הגאולה, שיבנה במהרה בימינו, אמן סלה ועד.

וּבְסֵפֶר "אוֹר יִשְׂרָאֵל מִיָּרֵא דְכִיָּא" כְּתַב: קִדְּם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, תַּתְּגַבֵּר מִינּוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת רַחֲמֵנָא לִיְצַלֵּן בְּעוֹלָם, הַעֲצֵה לְזֶה, לְהַזְהֵר בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים הַלְלוּ, הֶאֱחָד לֵאמֹר בְּכָל יוֹם זֶהר, אִף עַל פִּי שְׂאִינּוּ מִבֵּין מַה שְׂאוֹמֵר, כִּי אֲמִירַת זֶהר מוֹסְגֶלֶת, לְטָהֳרַת הַלֵּב.

וּמְקַדְּמַת דְּנָא, מְצִינּוּ לְרַבְּנּוּ הָאָר"י ז"ל עֲצֻמוֹ, בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, (דף י"ב) שְׂאֹמֵר לְמַהֲרָא הַלְלוּ, "שִׁילְמֹד בְּזֶהר דְּרָף בְּקִיאוֹת בְּלִבָּד, בְּלִי שְׂנַעֲמִיק בְּעִיּוֹן, מ' אוּ נ' עֲלִים בְּכָל יוֹם, וְשִׁיקְרָא בְּסֵפֶר הַזֶּהר פְּעֻמִּים רַבִּים", וּבְסֵפֶר שְׁבַחֵי הָאָר"י (הַנִּדְ"מ עֲמוּד נ"א) כְּתַב, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד, לּוֹמֵר בְּכָל יוֹם עֲשֶׂה דְפִים מִסֵּפֶר הַזֶּהר, הַלְשׁוֹן לְבַד בְּלִתִּי שׁוּם הַבְּנָה, וְהֵן הוּבָא בְּסֵפֶר "שְׁבַחֵי הָאָר"י" דְּפוּס יִשְׁן, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד, לְלַמְּדוֹ בְּכָל יוֹם, ד' אוּ ה' דְּפִים, וְהַחִידָא בְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים, (מַעֲרַכַת סְפָרִים עַרְף סֵפֶר הַבְּהִיר) הַבִּיא מְשֻׁמִּיהַ דְּרַבְּנּוּ הָאָר"י, שְׁנַתְּן תַּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה, לּוֹמֵר כָּל יוֹם ה' דְּפִים זֶהר, וְכִיּוֹצֵא בּוֹ כְּתַב הַגַּה"ק מִקְּאֲמֵרְנָא בְּסֵפֶר נְתִיב מְצֻתִיף (נְתִיב הַתּוֹרָה שְׁבִיל א' אוֹת ל"א), וְכְתַב שָׁם, שְׁגַם הַגַּה"ק מוֹרְנּוּ הַרְבַּ צְבִי הִירֵשׁ מוֹזִיטְשׁוֹב, זְהַג פֶּן, וְכֵן מְצִינּוּ לְהַגַּה"ק מוֹרְנּוּ הַרְבַּ רַבִּי פִּנְחָס מִקְּאֲרִיז (אֲמֵרִי פִּנְחָס הַנִּדְ"מ ח"א עֲמוּד רס"ד), שְׂצַרְיָךְ לּוֹמֵר ב' אוּ ג' דְּפִין בְּכָל יוֹם, וְעַן עוֹד הַמַּעֲשֶׂה הַנּוֹרָא הַמוּבָא בְּסֵפֶר "בֵּן בֵּית"י" עַל אַבוֹת, וְאִין כַּאן מוֹקוּמוֹ לְהַאֲרִיף.

וְהַגֵּם, דְּבַהֲיוֹתוֹ קוֹרָא סֵפֶר הַזֶּהר, לֹא יָדַע מֵאִי קָאָמֵר, כְּבָר כְּתַב הַרְבַּ חִידָא, בְּסֵפֶר מוֹרָה בְּאַצְבַּע (אוֹת מ"ד), "לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהר מְרוּמֵם עַל כָּל לְמוֹד, בְּשִׁגְם לֹא יָדַע מֵאִי קָאָמֵר, וְאִף שִׁיטְעָה בְּקִרְיָאָתוֹ, הוּא תַּקּוּן גְּדוֹל לְנַשְׁמָה". וְכֵן כְּתַב בְּסֵפֶר שֵׁם הַגְּדוֹלִים (מַעֲרַכַת סְפָרִים שֵׁם, וְעוֹד בְּשׁוֹת חַיִּים שְׂאֵל ח"א סִימָן ע"ה סוֹף אוֹת ב'), וּמְקַדְּמַת דְּנָא כְּבָר כְּתַב מְעִין זֶה, מַהֲר"י צְמַח, בְּסֵפֶרוֹ לְחַם מִן הַשָּׁמַיִם, בְּסֵדֶר הַלְמוּד דְּלִיל שְׁבוּעוֹת (דף ל"א ריש ע"ב), וְהַרְמַח"ל, בְּשִׁלְהֵי קוֹנְטְרַס דְּרָף עֵץ חַיִּים (וְעַן עוֹד בְּסֵפֶר זִכְרֵה לְחַיִּים, לְהַגָּאוֹן רַבִּי חַיִּים פְּלֶאגִי ח"ב דף ע' ע"ד, וּבְשׁוֹת אֶפְרַקְסְתָא דְּעִנְיָא סִימָן ע"ד).

וְכַתֵּב הַרְמ"ק: וְלִזְהַר הַסֵּפֶר יִקְרָא סֵפֶר הַזֶּהר, מִפְּנֵי הַשְּׁפַעַת הָאוֹר הַהוּא מַהֲזַהֵר הָעֲלִיוֹן, וְדָרְף אֹרוֹ, מְשִׁפְעִים בְּהַשְׁגָּחָה אֱלֹקִית כָּל הַמַּתְעַסְקִים בּוֹ, שְׁהִיָּה אוֹר וְשִׁפְעַ עֲלִיוֹן"י מַהֲדַעַת מוֹשְׁפַע בְּרִזֵּי תוֹרָה, דְּהִינּוּ רִזֵּי וְסַתְרֵי תוֹרָה וְכוּ', מִיּוֹן שְׁנַשְׁפַּע מְשֵׁם, אֲתַקְרִי הַחֲבוּר הַזֶּה סֵפֶר הַזֶּהר, כְּלוֹמֵר שְׁנַשְׁפַּע מַהֲזַהֵר הַהוּא (הַרְבַּ מִשָּׁה קוֹרְדוּבִיר, דַּע אֶת אֱלֹקֵי אֲבִיךָ, ב').

בִּירְאָת ה', כָּל מֵאן דְּאִית בִּיהַ יְרָאָת ה' לִית לִיהַ חֶסֶר הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב "יִרְאוּ אֶת ה' קוֹדֶשׁוֹ כִּי אִין מַחְסוֹר לִירְאָיו...". דְּרָגָא תְּמִינָאָה בִּירְאָת ה' לְמַהֲרֵי לִיהַ בְּשֵׁת אֲנָפִין... וּמֵאן דְּלִית בִּיהַ בְּשֵׁת אֲנָפִין אוֹקְמוּהַ מֵאֲרִי מַתְּנִיתִיו, בְּוֹדָאֵי שְׂלֵא עֲמַדוֹ רְגְלֵי אַבוֹתָיו עַל הַר סִינֵי (עֵיין שֵׁם).

יז. הַשְּׁלֵה הַקְּדוּשׁ: וְיִדְוַע שְׂאֹמֵר לְבָנָיו שְׁכָל מִי שְׂלֵא טַעַם טַעַם חֻכְמַת הַקְּבֻלָּה לֹא טַעַם טַעַם יְרָאָת חֻטָּא מִיְמָיו (וְעַן ב"עֲשֶׂה מֵאֲמֵרוֹת"). וְכֵן כְּתַב הַגַּר"א ז"ל: הַעוֹסְקִים בְּרָמָז וְסוּד, אִין יִצַּר הַרַע כְּכוֹל לְהַתְּגַבֵּר בְּהֵם. (פִּירוּשׁ הַגַּר"א עַל מִשְׁלֵי ה', י"ח).

יח. וּבְתַקּוּנֵי זֶהר (בְּהַקְּדָמָה דף ה' ע"ב): דְּרָגָא שְׁבִיעַא

זֶהַר הַשֶּׁבֶת

פֶּרֶק ט"ז

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּשֵׁלַח - וְאַתְחִנּוּ

מִצְוָה לְשִׁמוּחַ בְּשֶׁבֶת

וְלַעֲנֹגוֹ בְּסַעֲוֹדוֹת

פֶּרֶק ט"ז

העולם עומד על השלום קמג
 עוון צלפחד קמג
 אסור להראות עצב בשבת קמג
 עונש המבטל ענג שבת קמד
 תענית על תענית מה
 בטול סעודת האמונה והשמחה מה
 היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה מה
 בשעה שמתגלה העתיק ומצאים כל החרות
 והשמחה קמו
 קריעת גזר הדין קמו
 תענית חלום בשבת קמז
 עגן החלום קמז
 ודבר דבר קמז
 ערפה של שעה קמח

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

העולם עומד על השלום (ח"ג קע"ו, ב)
תָּא חֲזִי, לית עלמא קאים אלא על
 שלום, כד ברא קדשא בריה הוא
 עלמא, לא יכיל לאתקיימא, עד דאתא
 ושרא עליהו שלום. ומאי הוא. שבת,
 דאיהו שלמא דעלאי ותתאי, וכדין
 אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה,
 יתאביר מעלמא.

העולם עומד על השלום
בא וראה, אין העולם עומד אלא על שלום.
 כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא
 יכל להתקיים ולעמד, עד שבא והשרה עליו
 שלום, ומהו? שבת, שהיא שלום העליונים
 והתחתונים, ואז עמד והתקיים העולם. ומי
 שחולק עליו, יאבד מהעולם.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד פְּלִיג עַל שַׁבַּת, דהוה מקושש
 עצים. ומאן אינון עצים. אינון
 אילנין אחרנין כדאמרן. ואינון מלין (ס"א
 אילנין) דחול, וחול בקדש לא שרייא, (מכאן
 והלאה מילי דחול בשבת אסיר ודאי) דפליג על
 שלמא דעלמא.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד חָלַק עַל שַׁבַּת, שהיה (במדבר טו)
 מקושש עצים. מי אותם עצים? אותם עצים
 אחרים, כמו שאמרנו. ואלו דברי (אילנין)
 חל, וחל בקדש לא שורה, (מכאן והלאה דברי חל
 בשבת אסור ודאי) שחלק על שלום שלמעלה.

אסור להראות עצב בשבת (ח"ב קס"ה, ב)
כְּגֹוֹנָא דַּא בְּשַׁבַּת, מאן דיתבי
 בתעניתא בשבת, מגו צעריה
 אחזי עציבא, ובשבת שלמא ההוא
 רקיעא עלאה, ההוא דאתחזי כחדוה,
 ואיהו חדוה וחדי לכלא. ההוא דיתבי
 בעציבו, בגין דאיהו שלמא, אפיק
 לההוא בר נש מההוא עונשא דאתגזר
 עליה, והא אתמר, סלו: הבו יקר, ורוממו
 לההוא דרוכב בערבנות, דאיהו חדוה
 וחדי כלא, רקיעא על גבי חיותא כ"ה
 שמו ודאי, דהא בההוא אתר שמא דא
 אתכליל. ועלזו לפניו, בגין דלא אצטריך
 לאחזאה קמיה עציבו, כמה דאתמר.

אסור להראות עצב בשבת
כְּמוֹ זֶה בְּשַׁבַּת, מי שיושב בתענית בשבת,
 מתוך צערו מראה עצב, ובשבת שולט אותו
 רקיע עליון, אותו שנגרף בשמחה, שהוא
 שמחה ומשמח לכל. אותו שיושב בעצב,
 משום שהוא שולט, מוציא את אותו האדם
 מאותו הענין שנגזר עליו, והרי נאמר סלו -
 הבו כבוד ורוממות לאותו שרוכב בערבנות,
 שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי
 החיות ב"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום
 השם הזה נכלל. ועלזו לפניו - משום שלא
 צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ג, ב)
האי מאן דשרי בתעניתא בשבתא,
 תרי מתערי עליה קמי מלכא
 קדישא. חד, ההוא רוקחא עלאה קדישא
 דאצטריך לאתענגא, ולא אתענג. וחד,

זה מי ששורה בתענית בשבת, שנים
 מתעוררים עליו לפני המלך הקדוש.
 אחד, אותה רוח עליונה קדושה שהצטרף
 להתענג ולא התענג. ואחד, אותו ממנה

שְׁעוּמַד עַל מִי שֶׁשְּׂרָוִי בְּתַעֲנִית, וְשָׂמוּ סַנְגְּרִי"ה. וְעוֹלִים לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וּמִתְעוֹרְרִים עָלָיו.

וְאוֹתָהּ רֹחַ מִסְתַּלְקֶת חֲסָרָה מֵאוֹתָהּ הַנָּאָה שְׁלֵמָטָה. וְכִשְׁהָרוּחַ הַזֶּה לֹא נִשְׁלְמָה לְמִטָּה, רֹחַ אַחֲרֵת שְׁלֵמָעֵלָה לֹא נִשְׁלְמָה. כִּינּוּן שֶׁלֹּא נִשְׁלָמוּ לְמִטָּה וְלִמְעֵלָה, אֲזַי רָאוּ אוֹתוֹ אָדָם לְהַתְקַלֵּל וְלִהְעַנֵּשׁ. אֲלֵא כִּינּוּן שֶׁנִּשְׁלַם בְּזַמַּן אַחֵר, וְאוֹתוֹ מְמַנֶּה שֶׁהַתְּמַנָּה עַל עֲנוּי וְתַעֲנִית נִשְׁלַם בְּתוֹךְ אוֹתָם מְמַנֵּים אַחֲרֵים בְּעֵנֵג שְׁלֵמָעֵלָה, קוֹרְעִים לוֹ כֵּל גִּזְרֵי דִינּוֹ שֶׁנִּגְזַר מֵאוֹתָם שְׁבַעִים שָׁנִים עָלְיוֹנִים.

לְמַלְכָּךְ שֶׁשָּׂמַח בַּהֲלוּלָא שְׁלוֹ, וְכָל בְּנֵי הָאָדָם שְׂמִיחִים עִמּוֹ. רָאָה אִישׁ אֶחָד נִתְנוּן בְּקוֹלָר, צָוָה עָלָיו וְהַתִּירוּהוּ, כִּדְיִי שְׁכַלְם יִמְצָאוּ בְּשִׂמְחָה.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת

וְאַחֲרַי כֶּף חוֹזְרִים הַמְּמַנִּים הִלְלוּ שְׂמִיעֵנִישִׁים בְּנֵי אָדָם, וְנִפְרָעִים מִן הָאָדָם עַל שֶׁנִּמְצָא בְּגִלְלוֹ חֲסָרוֹן לְמַעֲלָה וּמִטָּה. מַה תִּקְנֶנְתּוּ? לִישֵׁב תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית. מַה הַטַּעַם? זֶה

בְּטֵל עֲנֵג שַׁבָּת - יְבַטֵּל עֲנֵג שֶׁל חַל.

וְאִם הוּא מְבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת וּמִתְעַנֵּג בַּחַל, דּוֹמָה כְּמוֹ שְׂמִיחֵשִׁיב עַל דְּבַר אַחֵר יוֹתֵר מִמָּה שְׂמִיחֵשִׁיב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה, קִדְשׁ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו לֹא עֲנֵג, וּבִטְלָה מִמֶּנּוּ. רֹחַ אַחֲרֵת שֶׁל חַל שֶׁשׁוֹרָה אַחֲרַי כֶּף עַל הָעוֹלָם מִחֵשִׁיב וּמְעַנֵּג אוֹתוֹ, אֲזַי חוֹזְרִים וְנִפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַהוּא מְמַנֵּה דְקִיּוּמָא עַל מָאן דְּשָׂרִי בְּתַעֲנִיתָ, וְסַנְגְּרִי"ה שְׂמִיָּה. וְסַלְקִין קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא, וּמִתְעַרֵי עָלֶיהָ.

וְהַהוּא רוּחָא אִסְתַּלְק גְּרִיעַ מִהוּא אִתְהַנּוּתָא דְלִתְתָא. וְכִד הָאִי רוּחָא לֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא, רוּחָא אַחֲרָא דְלַעֲיָלָא לֹא אִשְׁתַּלִּים. כִּינּוּן דְלֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא וְלַעֲיָלָא, כִּדִּין אִתְחַזִּי הַהוּא בְּרֵשׁ לְאִתְלַטִּיָּא, וְלִאִתְעַנְשָׁא. אֲלֵא כִּינּוּן דְאִשְׁתַּלִּים וְזַמַּן אַחֲרָא, וְהַהוּא מְמַנֵּה דְאִתְמַנָּה עַל עֲנוּיָא וְתַעֲנִיתָא, אִשְׁתַּלִּים גּוֹ אִינוּן מְמַנֵּן אַחֲרֵינוּן, בְּעַנּוּגָא דְלַעֲיָלָא, קוֹרְעִין לִיהַּ כֵּל גִּזְרֵי דִינָא, דְאִתְגַּזְרֵי מֵאִינוּן שְׂבַעִין שָׁנִין עָלְאִין.

לְמַלְכָּא דְחַדְדִי בַּהֲלוּלָא דִילִיָּה, וְכָל בְּנֵי נְשָׂא חַדְדָּאן עִמֵּיהָ, חֲמָא חַד בְּרֵשׁ יַהִיב בְּקוֹלָר, פְּקִיד עָלוּי, וְשָׂרִיּוּהוּ. בְּגִין דִּישְׁתַּכְחוּן כּוּלָּא בַּחֲדוּהָ.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת

וְלִבְתֵּרָה, מִתְהַדְרִין אֵלָיו מְמַנֵּן דְעַנְשִׁין לְכַנֵּי נְשָׂא, וְאִתְפְּרַעִין מִנִּיהַ דְבַר נֶשֶׁה, עַל דְאִשְׁתַּכַּח בְּנִינִיָּה גְרִיעוּתָא עֵילָא וְתַתָּא. מָאִי תִקְנֶנְתִּיהָ. לִיתִיב תַּעֲנִיתָא עַל תַּעֲנִיתָא. מָאִי טַעַמָּא. דָּא כְּטִיל עַנּוּגָא דְשַׁבְתָּא, יְבַטֵּל עַנּוּגָא דְחוּל. וְאִי אִיהוּ מְבַטֵּל עַנּוּגָא דְשַׁבְתָּא, וְקָא מִתְעַנֵּג בַּחוּל, דְמִי כְּמָאן דְחֵשֵׁב לְמַלְכָּה אַחֲרָא, יִתִּיר מִמָּה דְחֵשִׁיב לִיהַּ לְקוּדְשָׁא בְרִיד הוּא. רוּחָא עֲלָאָה, קְדִישָׁא דְקוּדְשִׁין דְשָׂרִיָּא עָלֶיהָ, לֹא עֲנֵג, וּבִטְלִיל לִיהַּ מִנִּיהַ. רוּחָא אַחֲרָא דְחוּל, דְשָׂרִיָּא לְבִתְרָה עַל עֲלָמָא, חֵשִׁיב וְקָא מְעַנְנָא לִיהַּ. כִּדִּין מִתְהַדְרִין וּמִתְפְּרַעִין מִנִּיהַ, בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאִתִּי.

תענית על תענית

בגין כך, אצטרף תעניתא אחריןא, ביומא קדמא דחול, בזמנא דשריא על עלמא ההוא רוקא דחול. ובהאי אית ליה אסוותא, בין דלא חשיב לרוקא דחול. וסימניך (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן, לא חשיב לקודשא בריך הוא. לא חשיב לבני נשא, בגין כך לית ליה עונשא כגנב. גנב, דחשיב לבני נשא, ויתיר מקודשא בריך הוא, אית ליה עונשא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאה איהו, מאן דאשתלים לתתא, לההוא עונג עלאה כדקא חזי.

בטול סעודת האמונה והשמחה (ח"ג ק"ה, א)

אמר ליה, ודאי הכי הוא. והא שמענא מלה. אבל מאן דשארית בתעניתא בשבתא, עביד גריעותא לשבת, או לא. אי תימא דלא עביד גריעותא, הא סעודתי דמהימנותא כטיל מניה, ועונשיה סגי, הא חדוותא דשבת בטיל מניה.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר ליה, מלה דא שמענא, דדא הוא דאשגחן עליה מלעילא, מכל בני עלמא. בגין דהאי יומא, חדוותא הוא לעילא ותתא. חדוותא דכל חדוון. חדוותא, דכל מהימנותא ביה אשתכח. ואפילו רשעים דניהנם נייחין בהאי יומא. והאי בר נש לית ליה חדוה, ולית ליה נייחא, ושניא דא מכל עלאין ותתאין. כלהו שאלין עליה, מאי שניא דפלגיא הוא בצערא.

תענית על תענית

משום כך צריך תענית אחרת ביום ראשון של חל, בזמן ששורה על העולם אותה רוח של חל, ובזה יש לו רפואה, כיון שלא החשיב את רוח החל. וסימנך - (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן אינו מחשיב את הקדוש ברוך הוא, אינו מחשיב בני אדם, לכן אין לא ענש כגנב. גנב שמחשיב בני אדם יותר מהקדוש ברוך הוא, יאש לו ענש בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי מי שמשלים למטה את אותו ענג עליון כראוי.

בטול סעודת האמונה והשמחה

אמר לו, ודאי כך הוא, והרי שמענו את הדבר. אבל מי ששרוי בתענית בשבת, עושה חסרון לשבת או לא? אם תאמר שלא עושה חסרון, הרי סעודת האמונה בטל ממנו וענשו רב, הרי שמחת השבת בטל ממנו.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר לו, דבר זה שמעתי, שזהו שמשגיחים עליו מלמעלה מכל בני העולם, משום שהיום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה, שמחת כל השמחות, שמחה שכל האמונה נמצאת בה, ואפלו הרשעים של הגיהנם נחים ביום הזה. והאיש הזה אין לו שמחה ואין לו מנוחה, וזה שונה מכל העליונים והתחתונים. כלם שואלים עליו: מה שונה שפלוני הוא בצעור?

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
והשמחה

ובשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה
וזו נמצא בצער, תפלתו עולה ועומדת
לפניו, אז נקרעים כל גזרי הדינים שנגזרו
עליו, ואכלו הספימו בבית הדין של המלך
עליו לרע - הכל נקרע, משום שבשעה
שמתגלה העתיק, נמצאים כל החרות וכל
השמחה, משום שמתגלה בהלולת המלך.

קריעת גזר הדין

ועל זה שנינו, קורעים לו גזר דינו של
שבעים שנה. מי השבעים שנה? אלא,
אף על גב שהספימו עליו כל אותם
שבעים כתרי המלך, שהוא נראה בהם,
הכל נקרע, משום שהעתיק הקדוש נוטל
(מבטל אותו ומהנה) את האדם, והדברים הללו,
כשמתעוררים עליו בחלום בליל שבת.
למלך שעשה הלולא לבנו, וגזר שמחה
על הכל. ביום הזה של ההלולא כל העולם
היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב, תפוס
בקולר. בא המלך לשמחה, ראה את כל
העם שמחים כמו שהוא גזר. הרים עיניו,
ראה את אותו האיש התפוס בקולר עצוב.
אמר, ומה כל בני העולם שמחים בהלולא
של בני, וזה תפוס בקולר? מיד צוה והוציאו
אותו והתירו אותו מקולרו (מקשריו).

כך זה ששרוי בתענית בשבת, כל העולם
שמחים - והוא עצוב, וזה נתפס בקולר.
בשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה
ונמצא האיש הזה תפוס בקולר - אף על
גב שהספימו עליו כל אותם שבעים שנים

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
והשמחה

ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי
בהאי יומא, ואשתכח האי
בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה,
כדין אתקרעו כל גזרי דינין דאתגזרו
עליה, ואפילו אסתכמו כבי דינא
דמלכא עליה לביש, בלא אתקרע, בגין
דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל חירו
וכל חידו אשתכח, בגין דאתגלייא
בהלולא דמלכא.

קריעת גזר הדין

ועל דא תנינן, קורעין לו גזר דינו של
שבעים שנה. מאן שבועין שנה. אלא
אף על גב דאסכמו עליה כל אינון שבועין
כתרי מלכא, דהוא אתחזי כהו, בלא
אתקרע. בגין דעתיקא קדישא נטיל (ס"א)
בטיל ליה וחי) ליה לבר נש, והני מלי, כד
מתערי עליה בחלמא בליליא דשבתא.
למלכא דעביד הלולא לבריה, וגזר
חדוה על בלא. בהאי יומא
דהלולא, כל עלמא הוה חדאן, ובר נש
חד הוה עציב, תפוס בקולרא. אתא
מלכא לחדוותא, חמא כל עמא חדאן
כמה דאיהו גזר. וקרף עינוי, חמא ההוא
בר נש תפוס בקולרא עציב. אמר, ומה
כל בני עלמא חדאן בהלולא דברי, ודא
תפוס בקולרא. מיד פקיד ונפקי ליה,
ושארו ליה מקולריה. (ס"א מקשריו).

כך האי דשארית בתעניתא בשבתא, כל
עלמא חדאן, ואיהו עציב, והאי
אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא
קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתכח
האי בר נש תפוס בקולרא, אף על גב

דאסכימו עליה כל אינון שבועין שנין דאמרן, כלא אתקרע, ולא שארי עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למקרע ליה, בההוא יומא, כל שבן שבת.

תענית חלום בשבת

דלית לך יום דלא אשתכח ביה חילא, ומאן דשארי בתעניתא דחלמא בההוא יומא, לא סליק ההוא יומא עד דקרע דיניה. אבל לאו דשבועים שנה כיומא דשבת. בגין כך, בההוא יומא ממש, ולא כיומא אחרא, דלית רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה דאירע ביומיה, עבד. דלא אירע ביומיה, לא עבד. ועל דא לא לבעי ליה לאיגוש לסלקא ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר יום ביומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.

ענין החלום

ותא חזי, לאו למגנא מתערי עליה בחלמא. בגין למתבע עליה רחמי. ווי ליההוא בר נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה בחלמא, דהא אקרי רע. ובגיני כך, (תהלים ה) לא יגורד רע כתיב. וכתיב (משלי ט) בל יפקד רע, בל יפקד, בגין דאיהו רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר, אלא, עד דיגזר מלה כדקא יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה, משמע דכתיב ודבר דבר. וזכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב, (ישעיה סג) ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

שאמרנו, הכל נקרע, ולא שורה עליו הדין. ביום אחר יש בו רשות לקרע אותו. באותו יום, כל שכן בשבת.

תענית חלום בשבת

שאין לך יום שלא נמצא בו כח, ומי ששרוי בתענית חלום באותו היום, לא עולה אותו היום עד שקורע דינו. אבל לא ששבועים שנה כיום השבת. משום כך, באותו יום ממש, ולא ביום אחר, שאין רשות ליום על יום אחר. כל יום, מה שארע ביומו - עושה. שלא ארע ביומו - אינו עושה. ועל כן לא צריך לאדם להעלות אותו מיום זה ליום אחר. ומשום כך שנינו, דבר יום ביומו, ולא דבר יום ליום אחר.

ענין החלום

ובא ראה, לא לחנם מתעוררים עליו בחלום, כדי לבקש עליו רחמים. אוי לאותו אדם שלא מתעוררים עליו ולא מודיעים לו בחלום, שזה נקרא רע. ומשום כך כתוב, (תהלים ה) לא יגרה רע. וכתוב (משלי ט) בל יפקד רע. בל יפקד, משום שהוא רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתוב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר. כיון שכתוב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר? אלא, עד שייגזר הדבר כראוי וידבר אתו. ודאי כך הוא ברור הדבר, משמע שכתוב ודבר דבר. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קם

בא וְרָאָה מָה שֶׁכָּתַב הַמְקַבֵּל הַצָּדִיק רַבִּי יַעֲקֹב צֶמַח זצ"ל (מתלמידי הָאֲר"י הַקְדוּשׁ ז"ע) בְּהַקְדָּמָתוֹ לְסֵפֶר קוֹל בְּרָמָה: "רַחֵל מִבְּפֶה עַל בְּנֵיהָ", לְפִי שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ זֹאת, הַמְמַהֲרֵת אֶת הַקֶּץ, וְלָזֶה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, שְׂיֵאמֶר לָהּ ה' אֵז "מִנְעֵי קוֹלָךְ מִבְּכִי וְעֵינַיִךְ מִדְּמָעָה וְכו' עַל בְּנֵיהָ כִּי אֵינְנוּ", כְּלוּמֹר, שְׂכִינֵן שְׂבִיאת הַמְשִׁיחַ תְּלוּיָה בְּתִשְׁבָּה וּבְעֶסֶק הַזֹּהֵר וּבְחֻכְמַת הַקְּבֵלָה", וְאֵין בְּנֵיהָ עוֹסְקִים בָּהּ, כִּי אִם אֶחָד מְעִיר וּשְׂנִיִּים מִמְשַׁפְּחָהּ, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ כְּרָאוּי בְּכָל עֵיר וְעִיר כְּמוֹ שְׂיֵשׁ בְּעֶסֶק הַתְּלֻמוֹד, וְלָכֵן "אֵינְנוּ", כִּי אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְשִׁיחַ.

ז

כָּל תְּמִימֵי דְרָךְ הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזֹּהֵר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ

קְבֵלְנוּ מִרְבֵּנוּ הַגְּדוֹל [הַגְּר"א] זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, שֶׁחֲלִילָה לֹמֵר שֶׁהַסּוּד הָאֲמִתִּי יִסְתֵּר הַדִּין הַמְסֻכָּם הַחֲלָכָה פְּסוּקָה, רַק שֶׁהֶאֱחָרוּנִים לֹא יָרְדוּ לְעַמְּךָ הַחֻמְהָ הַזֹּאת (עֲלִית אֲלֵיהוּ עַל הַגְּר"א). וְכָתַב בְּבֵאוֹר הַגְּר"א, שְׂבִיּוֹם הַכְּפֹרִים חֲלוּנוֹת הַתְּבָה וְהוּא תִשְׁבָּה אֲמָא עֲלָא פְתוּחִים, וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב "מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם" שֶׁהֵם אַרְבָּעִים יוֹם הַיְדוּעִים מֵרֵאשׁ חֲדָשׁ אֲלוּל, וּבְרַעֲיָא מְהִימְנָא אֵיתָא עַל הַתְּקוּנָה זֹהר, דְּאֵיחָה כְּגוֹנָא דְתַבְתַּת נַח וְכו', כִּיְדוּעַ (הַקְדָּמַת הַמוֹצֵיא לְאוֹר תְּקוּנָה זֵהר מִהַגְּר"א). - וְרַבֵּינוּ הַגְּר"א זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, אֲשֶׁר הָיָה כְּאֶחָד מִן הָרַאשׁוֹנִים... וְכָל רַז לֹא אָנִים לִיה... כְּתַב פְּרוּשִׁים עַל הַזֵּהר הַקְדוּשׁ וְהֵאֲדָרָא רַבָּה קְדִישָׁא וְהַסְפָּרָא דְצִנִּיעוּתָא וְהַתְּקוּנָה זֵהר, וּבְבֵאוֹרִים עַל הַשְּׁלַחֵן עֲרוּךְ מְבִיא מְקוּרוֹת מִדְּבַרֵי הַזֵּהר..., וְכָל תְּמִימֵי דְרָךְ הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזֵּהר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ (הַקְדָּמַת סֵפֶר זֵהר הַרְקִיעַ הַהַאֲדוּמִ"ר מֵרֵאשׁוֹן זְכַר צָדִיק לְבִרְכָה). - כָּל אֶחָד מֵהַשְּׂמֵלֵמִדִּין אוֹתוֹ בְּבִטּוֹן אֲמוּנָה כִּן יֵשׁ יִכְלַת בְּיָדוֹ לְהַשִּׁיג. וְמִי שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהוּא לֹא יִשְׁתַּדַּל לְהַשִּׁיג, נְדוּן בְּדִינֵין קָשִׁין (הַגְּאֹן רַבִּי אֲלֵהוּ מוֹיְלָה, הַגְּר"א, אֲבָן שְׁלֵמָה חֶלֶק כ"ד). - בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא וּבְתְּקוּנִים כְּתוּב, דְּבִזְכוּת הַזֵּהר יִגְלֶה מְלָכָא מְשִׁיחָא. וּבְתְּקוּנָה זֵהר (סוּף תְּקוּן שְׁשִׁי, דָּף כ"ד): וְכִמְהָ בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא וְתַפְּנִסוּן מֵהָיָה חֲבוּרָא דִּילָךְ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְבָּה בְּסוּף יוֹמֵיא, וּבְגִינָה (וּיְקָרָא כה, י) "וּיְקָרְאֲתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵךְ". עַד כָּאן. [וְכִמְהָ בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּ, רוּצָה לֹמֵר יַעֲסֻקוּ וְיַחֲיוּ, מִזֵּה חֲבוּרָא שְׁלָךְ, כְּאֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן, בְּסוּף הַיָּמִים, וְעַל דִּי זֶה יִקְרִים "וּיְקָרְאֲתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵךְ"].

פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם חַיִּים לְפְנִימִיּוֹת הַגּוֹף שֶׁהוּא הַנְּפֶשׁ וְהַחִיצוּנִיּוֹת לְחִיצוּנִיּוֹת הַגּוֹף, וְהַעוֹסְקִים בְּרִמּוֹ וְסוּד אֵין יֵצֵר הַרַע יָכוֹל לְהַתְּגַרֵּת בָּהֶם (אֲבָן שְׁלֵמָה פֶּרֶק ח' אוֹת כ"ו). הַגְּאֲלָה לֹא תִהְיֶה רַק עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה, וְעַקֵּר הַגְּאֲלָה בְּלְמוּד הַקְּבֵלָה (אֲבָן שְׁלֵמָה פֶּרֶק י"א אוֹת ג'). - שְׂאֲלַתִּי מִמְּנוֹ: אֵיךְ הַדְּרָךְ לְצַאת יְדֵי חוּבְתוֹ הַשְּׁעוֹר לְמוּד שְׂאֲמָרוֹ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה? וְהַשִּׁיב: לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֵּהר וְשַׁעֲרֵי אוֹרָה כִּדִּי לְהַבִּין קֶצֶת הַכְּנִוּיִים בַּזֵּהר הַקְדוּשׁ, רַק בְּלִי הַפְּרוּשׁ, כִּי הוּא מִבְּלָבֵל וּמְסִיעַ לְעֵינָן אַחֵר (אֲבָן שְׁלֵמָה פֶּרֶק י"א אוֹת ג').

יט. וּבְסִפְרוֹ קֵהֶלֶת יַעֲקֹב כְּתַב: וְמָה גַם בְּדוֹרֵנוּ זֶה חֻכְמַת הָאֲמִתִּי כִּדִּי שְׂבִיבָא מְשִׁיחַ.

עֲתָה שֶׁהוּא דְרָא בְּתַרְבָּה וְצָרִיךְ לְהַתְּגַלּוֹת בּוֹ

המשך בעמוד קנד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק י"ז
פְּרָשִׁיּוֹת
יְתָרוֹ - יַעֲקֹב

יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ז

אֶל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ קנא
הֲנֵה מְקוֹם אֶתִי קנב
אֶלְפִים אִמָּה קנב
שֶׁבֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְהַיְחִיד קנב
הוֹצֵאָה מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת קנג
פֶּסֶק מָרֶן שֵׁר הַתּוֹרָה הַגֵּר"ח קֵנִיבֶסְקִי קנג
עֵרְכָה שֶׁל שְׁעָה קנד

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבֶּת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

אל יצא איש ממקומו (ח"ב ס"ג, ב)

כְּתִיב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ. תְּנִינָן, מֵהָהוּא מְקוֹם דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְמַלְהָ דְכְּתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ יְיָ מִמְּקוֹמוֹ, וְדָא אִיהוּ מְקוֹם. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. אֲתֵר יְדִיעָא קְרִינָן לִיה מְקוֹם דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא יְקָרָא עֲלָהָ.

(ח"ב ר"ג, א)

כְּתִיב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מֵהוּ מִמְּקוֹמוֹ. תְּנִינָן, מִמְּקוֹמוֹ מֵהָהוּא אֲתֵר דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְמַלְהָ, דְכְּתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. וְדָא אִיהוּ מְקוֹם, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. אֲתֵר יְדִיעָא אִיהוּ לְעִילָא, וְקְרִינָן לִיה מְקוֹם, דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא בִּיה יְקָרָא עֲלָהָ דְלְעִילָא. וּבְגִין כֵּךְ, אֲזַהְרִיתָא לְכַר נֶשׁ דְּהָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא קְדִישָׁא דְלְעִילָא, דְלָא יְפּוֹק מִיְנִיה דְּאִי (יפוק מִפּוֹמִיָּה מִילּוּלָא דְחַוִּיל) יְפּוֹק מִיְנִיה, קָא מְחַלֵּל שְׁבִתָּא. בִּידוּי, בְּעֵבִידְתָּא. כְּמָה דְּאוּקִימְנָא. בְּרַגְלוּי, לְמַהֲדָּ לְכַר מִתְרִי אֲלִפִּין אֲמִין, כָּל אֲלִין חִלּוּלָא דְשְׁבִתָּא אִיהוּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אֲתֵר יְקָרָא דְקְדוּשָׁה דָּא, דְּהָא מִיְנִיה לְכַר, אֲתֵר דְּאֵלֵהִים אַחֲרִים אִיהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד יְיָ דְלְעִילָא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד דְּלִתְתָּא וְדָא אִיהוּ רְזָא דְעַטְרָא דְשְׁבִתָּא, בְּגִין כֵּךְ אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, בְּרִידָּ הוּא לְעֵלְמָא וּלְעֵלְמִי עֲלִמִין.

אל יצא איש ממקומו

כְּתוּב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ - שְׁנִינּוּ, מֵאוּתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ, וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ, וְזֶהוּ סוּד הַפְּתוּב, כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. מְקוֹם יְדוּעָ קוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם שְׁנוּדְעָ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן.

כְּתוּב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מַה זֶה מִמְּקוֹמוֹ? שְׁנִינּוּ, מִמְּקוֹמוֹ - מֵאוּתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ. וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. וְזֶה הִמְקוֹם. וְזֶהוּ סוּד הַפְּתוּב (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. מְקוֹם יְדוּעָ הוּא לְמַעְלָה, וְקוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם, שְׁנוּדְעָ בּוֹ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן שְׁלַמְעֵלָה. וּמִשּׁוּם כֵּךְ אֲזַהְרִי לְאָדָם, שְׁהֲרִי מִתְעַטֵּר בְּעַטְרָה קְדוּשָׁה שֶׁל מַעְלָה, שְׁלֵא יִצְאֵ מִמֶּנּוּ. שְׁאָם (יצא מִפּוֹ דְבּוּר שֶׁל חַוִּיל) יִצְאֵ מִמֶּנּוּ, הוּא מְחַלֵּל שְׁבִתָּ. בִּידוּ - בְּמַעֲשֵׂה, כְּמוֹ שְׁבַאֲרַנּוּ. בְּרַגְלוֹ - לְלֶכְתָּ מַחוּץ לְאֲלִפִּים אֲמָה. כָּל אֵלָה הֵם חִלּוּל שְׁבִתָּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, זֶהוּ מְקוֹם כְּבוֹד הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, שְׁהֲרִי מִמֶּנּוּ לַחוּץ הוּא מְקוֹם שֶׁל אֵלֵהִים אַחֲרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד ה' שְׁלַמְעֵלָה. מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלַמְעֵלָה, וְזֶהוּ סוּד שֶׁל עַטְרַת שְׁבִתָּ. וּמִשּׁוּם כֵּךְ, אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

הִנֵּה מְקוֹם אֶתִי

בְּתִיב (שמות לג) הִנֵּה מְקוֹם אֶתִי, מְקוֹם אֶתִי, וְדָאֵי דָא אִיהוּ מְקוֹם טְמִיר וְגַנְזִי, דְּלֹא אֶתְיִידַע כְּלָל. מִשְׁמַע דְּכִתִּיב אֶתִי, אֶתֶר דְּלֹא אֶתְגְּלִיא, וְקִיִּמָּא טְמִירָא, וְדָא אִיהוּ אֶתֶר עֲלָאָה לְעִילָא לְעִילָא, הִיכְלָא עֲלָאָה טְמִיר וְגַנְזִי. אֲכַל דָּא, אִיהוּ אֶתֶר לְתַתָּא כְּדִקְאֻמְרֵן. וְדָא אִיהוּ מְקוֹם דְּאֶתְפָּרֵשׁ לְעִילָא, וְאֶתְפָּרֵשׁ לְתַתָּא, וּבְגִין כְּדִּ אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוֹמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אֶלְפִים אִמָּה

וּמְדַתֶּם מַחוּץ לְעִיר אֶת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאִמָּה וְגו', (במדבר לה) הָא אִוְקְמוּהָ בְּאִינוּן רִזִין עֲלֵאִין. אֲכַל אֶלְפִים בְּאִמָּה, דִּירְתָה תְרִין סְטָרִין לְכָל סְטָר, וְאִיהִי מִתְעַטְרָא תְדִיר בְּתִרִין סְטָרִין, בֵּין לְעִילָא בֵּין לְתַתָּא. וְסִימְנָד שְׂכִינָה לֹא שְׂרָיא לְבַר מִתְחַוְּמָא דְּאֶתְחַזִּי לָהּ.

שַׁבַּת רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְהַיְחִיד (תקוני זהר ס"ט, א)

בְּרֵאשִׁית בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית דָּא צְדִיק, כָּל אֶתְקָרִי, קְשׁוּרָא דְכָל אֲבָרִין דְּגוּפָא, ח' דְּאִיהוּ תְמַנְיָא יוֹמִין, אִינוּן שְׁעוּרָא דְשַׁבַּת, דְּאִיהוּ תְרִין אֶלְפִין אִמִּין לְכָל סְטָר, לְנִטְרָא בְּהוּן אוֹת שַׁבַּת, כְּגוּוּנָא דָא אִינוּן תְּמַנְיָא יוֹמִין תְּחוּם לְקַבְלָא בְּהוּן אוֹת בְּרִית, וּלְנִטְרָא לִיה בְּהוּן, דְּלֹא אֶתְעַבִּיד בְּאוֹת בְּרִית חֲלוּל. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָבָא יוֹמָא חַד הוּוּיָא אֲזִילִי אָנָא וְרַבִּי יוֹסִי, וְאַתָּא בְּרִיה דְּרַב הַמְּנוּנָא סְבָא מֵהֵהוּא עֲלֵמָא, כְּדִוּקְנָא דְהֵאֵי עֲלֵמָא וְאֶזְדַּמֵּן לֵן בְּאַרְחָא כְּגוּוּנָא דְמַחְמַר בְּתִרִין חֲמָרִין, וְשְׂאִילָנָא (נ"א וְשְׂאִיל ל?) מָאֵי אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמֹרוּ

הִנֵּה מְקוֹם אֶתִי

בְּתוֹב, (שמות לג) הִנֵּה מְקוֹם אֶתִי. מְקוֹם אֶתִי, וְדָאֵי זֶהוּ מְקוֹם טְמִיר וְגַנְזִי שְׂלָא נּוֹדַע כְּלָל. מִמְשַׁמַּע שְׂכַתוֹב אֶתִי - מְקוֹם שְׂלָא הֶתְגַּלָּה וְעוֹמֵד טְמִיר, וְזֶהוּ מְקוֹם עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, הִיכָל עֲלִיּוֹן טְמִיר וְגַנְזִי. אֲכַל זֶהוּ מְקוֹם לְמַטָּה, כְּפִי שְׂאֻמְרָנוּ. וְזֶהוּ מְקוֹם שְׂנַפְרָד לְמַעְלָה וְנַפְרָד לְמַטָּה, וּמִשׁוּם כְּךָ אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוֹמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אֶלְפִים אִמָּה

וּמְדַתֶּם מַחוּץ לְעִיר אֶת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאִמָּה וְגו' (במדבר לה), הֲרִי פְרִשׁוּהָ בְּאוֹתָם סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים. אֲכַל אֶלְפִים בְּאִמָּה - שְׂרִישָׁה שְׁנֵי צְדָדִים לְכָל צַד, וְהִיא מִתְעַטְרַת תְּמִיד בְּשְׁנֵי צְדָדִים, בֵּין לְמַעְלָה בֵּין לְמַטָּה. וְסִימְנָד - שְׂכִינָה לֹא שׁוּרָה מַחוּץ לְתַחוּם הֲרֵאוּי לָהּ.

שַׁבַּת רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְהַיְחִיד

בְּרֵאשִׁית, בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית זָה צְדִיק, שְׂנַקְרָא כָל, הַקְּשֵׁר שְׁל כָל אֲיַבְרֵי הַגּוּפִי, ח' שְׁהִיא שְׂמוּנָה יְמִים, הֵם שְׁעוּרָא שְׁל שַׁבַּת, שְׁהוּא אֶלְפִים אִמִּין לְכָל צַד, לְשִׁמּוּר בְּהֵם אוֹת שַׁבַּת. כְּמוֹ כֵּן הֵם שְׂמוּנָה יְמִים, הֶתְחוּם לְקַבְּלָא בְּהֵם אוֹת בְּרִית וְלְשִׁמּוּר אוֹתוֹ בְּהֵם, שְׂלָא נַעֲשֶׂה בְּאוֹת הַבְּרִית חֲלוּל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אָבָא, יוֹם אֶחָד הֵייתִי הוֹלֵךְ אֲנִי וְרַבִּי יוֹסִי, וּבָא בְּנֵי שְׁל רַב הַמְּנוּנָא הֲזָקֵן מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּדַמּוּת שְׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהִזְדַּמְּנוּ לָנוּ בְּדַרְךָ כְּמוֹ שְׂמַחְמַר עִם שְׁנֵי חֲמוּרִים, וְשְׂאֵלָנוּ, מַה זֶה אֶת שַׁבְּתַתִּי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ? וְאָמַר הוּא דְּבָרִים

יפים, אבל עם כל זה רצייתי לשמע מפיך. אמר לו: בני, ודאי שבירת שקולה לשבת, ומשום זה (בראשית ירא שבת וכו').

ומקדשי תיראו (ויקרא יט ג), ואמר איהו מילין שפירין, אבל עם כל דא בעינא למשמע מפומך, אמר ליה ברי בודאי ברית איהו שקיל לשבת, ובגין דא (בראשית ירא שבת וכו').

הוצאה מרשות לרשות

הוצאה מרשות לרשות (תיקוני זהר פ"ה, א)

יציאות השבת שתיים, הן עקירה והנחה, שעושה אותם בבת אחת. מי שעוקר חפץ ממקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, כאלו עקר את עץ החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נכריה, מי שעושה את זה, גורם שעוקר נשמתו מרשותה ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנגערו מארץ ישראל וגלו לארץ נכריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמכניס אות ברית קדש שלו לרשות נכריה. שבתא"י הוא טחול חמ"ה, אשה רעה מרה, על שבתא"י נאמר והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל, והיא גלות לישראל.

יציאות השבת שתיים. אינון עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אחרא דאיהי מרה ומחול, ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל, ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהי רשות הרבים, והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דיליה ברשו נוכראה, שבתא"י איהו טחול חמ"ה, אתתא בישא מרה, שבתא"י עליה אתמר (בראשית לז כד) והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד וחשוכא וקבלא, ואיהי גלותא לישראל.

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר זכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלוחא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכ"ל. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

המשך "עֲרֶכְהָ שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קמח

אמר הגאון הצדיק **רבי שלמה בלוך זצ"ל** בשם רבו **החפץ חיים זי"ע**, שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה, כי רבו מדרשו, והיה החפץ חיים מעורר לכלם, שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פְּרָשָׁה, ואפלו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף).

רבנו החזון איש זי"ע הורה לשואליו, ללמוד זהר כספר מוסר, ואף למד בעצמו עם בן אחותו הגאון **רבי שמריהו גריינמן** זכר צדיק לברכה. ובהזדמנות אחת התבטא, כי בהכמות הנסתר ישנן סגיונות שלמות הקשות יותר מאלו שבנגלה, והיה מסביר, כי בשל כך נקראת חכמה זו 'חכמת הקבלה', שכן אין להבינה אלא בקבלה, איש מפי איש עד אליהו, או מפי שקבל מאליהו.

ובספר "מעשה איש" (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

כשנשאל פעם מרן החזון איש זי"ע על ידי הגאון **רבי שמואל הלוי ואונער שליט"א**, באשר ללמוד ספר הזהר למי שלא הגיע לחכמה זו, השיב: "למען הלמוד אסור, אף כדי לדעת יראת אלקים, מתר ואף מצוה גדולה, שכן אין לה מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, המלהיבים כל כך ליראה, כמו מאמרי הזהר הקדוש". וכשנכנס אליו פעם רבה של זכרון מאיר, הגאון **רבי שמואל הלוי וואזנר** (בעל "שבט הלוי"), על השלחן היה מנח ספר הזהר נטול פריכה, הרב וואזנר שהיה מקרב לרבנו, הגיב: "נראה שלומדים הרבה בספר זה... חיוף עלה על פניו הקדושות של רבנו. ואז שאל הרב ואונער: "מי היה רבו של הגר"א בקבלה?". למשמע השאלה השיב רבנו בנימת שאלה: "וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?"... "אלו ידעו", הוסיף, "החסידים בדורו של הגר"א על כחו הגדול שבחכמה זו, לא היה פרוז להבבות שביין הכתות גדול כל כך"...

כעת זכינו שתתקיים בנו הבטחת הרשב"י על ידי אליהו הנביא זכור לטוב (תיקוני זוהר תיקון ו' דף כ"ד ע"א), שבדור האחרון כל ישראל יתאחדו בלימוד הזהר הקדוש, ספרדים חסידים וליטאים, שומעים לקול ה' חוצב להבות אש הנאמרים על ידי כל גדולי וקדושי הדורות, מהאריז"ל ותלמידיו, הרמח"ל, הגר"א ותלמידיו, הבעל שם טוב ותלמידיו, האור החיים הקדוש, החיד"א, הגן איש חי, ותלמידיהם, רבי ישראל סלנטר, החפץ חיים, והחזון איש, עין אור הזהר, ובגדולי ישראל והזהר באריכות שהבאנו מלמעלה מאלף צדיקים קדושים וטהורים) ולומדים זהר הקדוש באהבה ובשמחה.

כ. בס"ד אנו חבורתא קדישא ספרדים ליטאים וחסידים ביחד מוציאים לאור מחדש את באורי הגר"א על התיקוני זוהר, יהי רצון שחפץ ה' יכתב, עיי"ש.

המשך בעמוד קסב

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ח

פְּרָשִׁיּוֹת

מִשְׁפָּטִים - רְאֵה

שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת יֵשׁ לָהֶם

שְׂמִירָה מִיַּחַדָּת

פֶּרֶק י"ח

לא תִבְעֲרוּ אֵשׁ..... קנז
 שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ..... נז
 יִשְׂרָאֵל שְׂמֹרִים הֵם..... קנז
 מִחֲלָלֵי שַׁבָּת אֵין לָהֶם שְׂמִירָה..... קנט
 אִלוּ שְׁלֹא שְׂמְרוּ שַׁבָּת בְּעוֹלָם הָזֶה שׁוֹמְרִים
 אוֹתָהּ בְּעַל כְּרָחֵם בְּגִיהָנָם..... קנט
 דִּינָם שֶׁל רְשָׁעִים מְסַתְּלֵק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, חוּץ
 מִדִּינָם שֶׁל מְחַלְלֵי שַׁבָּת..... קנט
 לְאַחַר צְאֵת הַשַּׁבָּת..... קסא
 רוֹצֵה לִהְיוֹת מְלִיוֹנָר?..... קסא
 עֲרָכָה שֶׁל שְׁעָה..... קסב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-זט] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

לא תבערו אש (ח"ב פ"ט, ב)

תנו אמר ר' שמעון, כתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. וההוא דסלקא לגבוה, לאכפאי לדינא אחרא סלקא. דתנינן, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא.

ובגניי כד, אתגליא עתיקא קדישא בהאי יומא, מפל שאר יומין. ובזמנא דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל עלאין ותתאין משתכחין בחרוהא שלימתא. ודינא לא שלטא ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ תאנא, כתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין, אקרון יומי דשמא קדישא אתכליל בהו, ואינון אתכלילין ביה. וכאה חולקיהון דישראל מפל עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עלייהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בני' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם (ח"ב ר"ה, א)

ביון דהאי רוחא שרא על עלמא, כל רוחין בישין, וכל מקטרגין בישין, אסתלקו מעלמא ולא בעינן לצלאה על נטורא, בגין דישראל אינון נטירין בהחוא רוחא, וסכת שלום פריסת נדפהא עליהו, ואינון נטירין מפלא. ואי תימא, הא תנינן, דלא יפוק בר נש יחידאי, לא בליליא רביעאה דשבתא, ולא בליליא דשבתא, וכעי

לא תבערו אש

עוד אמר רבי שמעון, כתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מה הטעם? כדי שלא יראה דין ביום הזה. ואם תאמר, הרי לגבוה עולה? בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. ואותו שעולה לגבוה, עולה לכפות דין אחר. ששנינו, יש אש אוכל אש, ואש המזבח אוכל אש אחר.

ומשום כך מתגלה העתיק הקדוש ביום הזה מפל שאר הימים. ובזמן שמתגלה העתיק, לא נראה דין כלל, וכל העליונים והתחתונים נמצאים בשמחה שלמה, והדין לא שולט.

ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ שנינו, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והימים הקדושים העליונים הללו נקראים ימים שהשם הקדוש נכלל בהם, והם נכללים בו. אשרי חלקם של ישראל מפל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עליהם כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם

ביון שהרוח הזו שורה על העולם, כל הרוחות הרעות וכל המקטרגים הרעים הסתלקו מן העולם, ולא צריכים להתפלל על שמירה, משום שישראל שמורים באותה רוח, וסכת שלום פורסת כנפיה עליהם, והם שמורים מהכל. ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא אדם יחידאי, לא בליל רביעי של שבת ולא בליל שבת, וצריד אדם להשמר. והרי אמרנו, שבלי

השבת שמורים אנשים מכל המקטרגים של העולם ולא צריכים להתפלל על שמירה?

בא וראה, כך זה ודאי, ליל רביעי של שבת צריכים להשמר מהם. מה הטעם? משום שכתוב (בראשית א) יהי מארות. מארת כתוב חסר, והרי פרושה, שבגלל שהיא חסרה, כמה קבוצות של רוחות נכללו במארת הזה. קללות ומארת הן בפגימת הלבנה, וכלם שולטים באותו הלילה.

בליל השבת, כיון שכלם מתפזרים להכנס לנקב של העפר, שלא יכולים לשלט, צריך אדם יחידי להשמר. ועוד, אף על גב שלא יכולים לשלט, נראים לפעמים, וכן אדם יחידי צריך להשמר.

דבר זה כך שנינו, ואם כך, זה חסרון של השמירה. **אבל בשבת השמירה מצויה לעם הקדוש**, וכשנכנסת שבת, הקדוש ברוך הוא מעטר כל אחד ואחד מישראל, ורצה שישמרו את העטרה הקדושה הזו שהתעטרו בה. ואף על גב שהם אינם נמצאים בישוב, לפעמים הם נראים לאדם יחידי ומורע מזלו. וצריך לאדם להתעטר בעטרה קדושה ולשמר אותה.

סוף סוף, שמירה נמצאת באותו לילה לעם הקדוש, הואיל וספת שלום פרוסה על העם, שהרי שנינו, בכל מקום שנמצאת ספת שלום, הצד האחר לא נמצא שם, ולכן שמירה היא ושמירה מצויה.

בר נש לאסתמרא. והא אמרן, דבלייליא דשבתא נטירין בני נשא מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינן לצלאה על נטורא. **הא** חזי, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה דשבתא, בעינן לאסתמרא מנייהו, מאי טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) יהי מארת, מארת כתיב חסר, והא אוקמוה, דבגין דהיא חסרה, כמה חבילי טהירין אתקלילן בהאי מארת. לוטין ומארת אינון בגריעותא דסיהרא, וכלהו שליטין בההוא ליליא.

בליליא דשבתא, כיון דכלהו מתבדרן לאעלא בנוקבא דעפרא, דלא יכלין לשלטאה, בעי בר נש יחידאי, לאסתמרא. ותו, אף על גב דלא יכלין לשלטאה, אתחזיין לזמנין, ובר נש יחידאי בעי לאסתמרא.

מלה דא הכי תנינן, ואי הכי גריעותא דנטורא איהו. אבל בשבתא נטירו אשתכח לעמא קדישא, וקודשא בריך הוא כד עאל שבתא, מעטר לכל חד וחד מישראל, ובעי דינטרון ליה להאי עטרא קדישא, דאתעטרו ביה, ואף על גב דאינון לא אשתכחו בישובא, לזמנין לבר נש יחידאי אתחזון, ואתרע מזליה. ואצטריך ליה לבר נש, לאתעטרא בעטרא קדישא, ולנטרא ליה.

סוף סוף, נטירו אשתכח בההוא ליליא לעמא קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על עמא, דהא תנינן, בכל אתר דסכת שלום אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיח.

יום השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (והנרדה) התחתון מאיר לעלות למעלה ביפי של שבועים העטרות שהן החלקים היתרים, והגזון של כל הזקנים מתעורר.

מחללי שבת אין להם שמירה

בשבתות ובחודשים ובזמנים ובחגים, באותו מקום האש שוככת ולא נדונים, אבל לא יוצאים משם כשאר הרשעים שיש להם מנוחה. כל אותם שמחללים שבתות וזמנים ולא חוששים לכבוד רבונם כלל כדי לשמר אותם, אלא מחללים בפרהסייה - כמו שהם לא שמרו שבתות וזמנים בעולם הזה, כך גם לא שומרים אותם בעולם הבא, ואין להם מנוחה.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בע"כ בגיהנם

אמר רבי יוסי, אל תאמר כך, אלא הם שומרים שבתות וזמנים שם בגיהנם בעל פרחם. אמר רבי יהודה, אלה אותם עובדי כוכבים ומזלות שלא הצטוו, שלא שמרו שבת בעולם הזה, שומרים אותה שם בעל פרחם.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל ערב שבת כשמתקדש היום, הכרוזים הולכים בכל אותם מדורי הגיהנם: הסתלקו דיגי הרשעים, **שהרי המלך הקדוש בא, והיום מתקדש, והוא מגן על הכל**. ומיד מסתלקים הדינים ויש לרשעים מנוחה. (וכך אותם מחללי שבתות ומועדים בפרהסייה, דינים מסתלקים מעליהם) (ואפילו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמר שבתות ומועדים, שם שומרים בעל פרחם) **אבל אש הגיהנם לא שוככת מעל אלה שלא שמרו**

יומא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטר לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונהורדה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבועין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

מחללי שבת אין להם שמירה (ח"ב ק"ו, ב)

בשבתי ובירחי ובזמני ובחגי, בההוא אתר נורא אשתכד, ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן, בשאר חייבין דאית להו נייחא. כל אינון דמחללי שבתות וזמני, ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל, בגין למטר לון, אלא מחללי בפרהסייה, כמה דאינון לא נטרי שבתו וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטריין ליה בההוא עלמא, ולית לון נייחא.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בעל פרחם בגיהנם

אמר רבי יוסי, לא תימא הכי, אלא נטרי שבתו וזמני תמן בגיהנם בעל פרחיהו. אמר רבי יהודה, אלון אינון עובדי כוכבים ומזלות, דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל פרחיהו.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל מעלי שבתא כד יומא אתקדש, כרוזין אזלין בכל אינון מדורין דגיהנם: סליקו דינא דחייביא, דהא מלכא קדישא אתיא, ויומא אתקדש, ואיהו אוני על כלא. ומיד דינין אסתלקו, וחייביא אית לון נייחא. (וכך אינון מחללי שבתות וזמני בפרהסייה דינין סלקין מנייהו) (נ"א ואפילו עובדי כוכבים ומזלות דלא אתפקדו למיטר שבתו וזמני תמן נטריין בעל פרחם) **אבל נורא דגיהנם לא**

שַׁבַּת לְעוֹלָמִים, וְכָל רְשָׁעֵי הַגֵּיהֶנֶם שׁוֹאֲלִים עֲלֵיהֶם: מַה שׁוֹנִים אֵלֶּה שְׁאִין לָהֶם מְנוּחָה מִכָּל הַרְשָׁעִים שֶׁל כָּאוּ?! וְאוֹתָם בְּעֲלֵי הַדִּין מְשִׁיבִים לָהֶם: אֵלֶּה הֵם הַרְשָׁעִים שֶׁכִּפְרוּ בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְעָבְרוּ עַל כָּל הַתּוֹרָה. **מִשׁוּם שֶׁלֹּא שָׁמְרוּ שַׁבַּת שָׁם, לָכֵן אִין לָהֶם מְנוּחָה לְעוֹלָמִים.**

וְכָל אוֹתָם הַרְשָׁעִים יוֹצְאִים מִמְּקוֹמָם, וְנִתְּנָת לָהֶם רְשׁוּת לְלַכֵּת וּלְרַאֲוֹת אוֹתָם. וּמִלְּאָךְ אֶחָד שֶׁשָּׁמוּ סְטֵרִיא"ל הוֹלֵךְ וּמוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם וּמְכַסֵּוּ לַגֵּיהֶנֶם לְעֵינֵי הַרְשָׁעִים, וְרוֹאִים אוֹתוֹ שֶׁמַּעֲלָה תוֹלְעִים, וְלִנְשָׁמָה אִין מְנוּחָה בְּאֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם.

וְכָל אוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁשָּׁם סוֹבְבִים אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף וּמְכַרְיָזִים עָלָיו: זֶהוּ פְּלוּנֵי הַרְשָׁע שֶׁלֹּא חָשַׁשׁ לְכַבֵּד רַבּוּנּוֹ, וְכִפְּרוּ בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִפְּרוּ בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה. אוֹי לוֹ! טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא וְלֹא יָבֵא לַדִּין הַזֶּה וּלְבוֹשָׁה הַזֶּה! זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ישעיה 10) וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשָׂר. כִּי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת - מִן הַגּוֹף. וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה - מִן הַנְּשָׁמָה. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשָׂר - וְהָיוּ דִי רָאוֹן, עַד שֶׁכָּל רְשָׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁל שָׁם יֵאמְרוּ דֵי לְרֵאִיָּה הַזֶּה.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וְדַאי כֶּף זֶה, מִשׁוּם שֶׁשַּׁבַּת הִיא כְּנֶגֶד כָּל הַתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה הִיא אִשׁ - מִשׁוּם שֶׁעָבְרוּ עַל אִשׁ הַתּוֹרָה, הָרִי אִשׁ הַגֵּיהֶנֶם דוֹלְקוֹ, שֶׁלֹּא שׁוֹכַף מַעֲלִיהֶם לְעוֹלָמִים.

אֲשַׁתְּכֶּךָ, מַעֲלִיָּהוּ דְלֹא נִטְרֵי שַׁבַּת לְעֵלְמִין. וְכָל חַיִּיבֵי גֵיהֶנֶם שְׁאֵלֵי עֲלִיָּהוּ, מָאִי שְׁנֵא אֵלִין דְּלִית לוֹן נִיִּיחָא, מִכָּל חַיִּיבִין דְּהִכָּא. אֵינּוֹן מְאָרִיָּהוֹן דְּדִינָא תַיִיבִין לוֹן, אֵלִין אֵינּוֹן חַיִּיבִין דְּכִפְרוּ בִיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְעָבְרוּ עַל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, בְּגִין דְּלֹא נִטְרוּ שַׁבַּת תַּמָּן, בְּגִין כִּד לִית לָהּ נִיִּיחִין לְעֵלְמִין.

וְאֵינּוֹן חַיִּיבִין כְּלָהוֹן, נִפְקִין מְדוּכְתִיָּהוּ, וְאֲתִיָּהִיב לוֹן רְשׁוּ לְמִיָּהֵד לְמַחְמֵי כֶהוּ. וּמִלְּאָךְ חַד דִּי שְׁמִיָּה סְטֵרִיא"ל, אִזִּיל וְאִפִּיק לְהַהוּא גּוֹפָא דְלָהוֹן, וְעִיִּיל לִיהּ לַגֵּיהֶנֶם, לְעֵינֵיָּהוֹן דְּחַיִּיבִיא, וְחַמָּן לִיהּ דְּסִלְקָא תוֹלְעִין, וְנִשְׁמָתָא לִית לָהּ נִיִּיחָא כְּנוּרָא דְגֵיהֶנֶם.

וְכָל אֵינּוֹן חַיִּיבִיא דְתַמָּן, סְחָרִין לְהַהוּא גּוֹפָא, וּמְכַרְיָזוּ עָלֶיהּ, דָּא אִיהוּ פְּלַנְיָא חַיִּיבָא, דְּלֹא חַיִּישׁ לִיקְרָא דְמְאָרִיָּה, כִּפְּרוּ בִיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְכִפְּרוּ בְּכָל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, וְוִי לִיהּ, טַב דְּלֹא יִתְבְּרִי, וְלֹא יִיתִי לְדִינָא דָּא, וּלְכַסּוּפָא דָּא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה 10) וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשָׂר. כִּי תוֹלְעָתֶם לֹא תָמוּת, מִן גּוֹפָא. וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה, מִן נִשְׁמָתָא. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשָׂר, וְהָיוּ דִי רָאוֹן, עַד דְּכָל חַיִּיבִין דְּגֵיהֶנֶם דְּתַמָּן, יִימְרוּן, דֵּי רֵאִיָּה דָּא.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וְדַאי חַיִּיבֵי הוּא, בְּגִין דְּשַׁבַּת אִיהוּ לְקַבֵּל אוֹרִיָּתָא כְּלָא, וְאוֹרִיָּתָא אִיהִי אִשׁ, בְּגִין דְּעָבְרוּ עַל אִשׁ דְּאוֹרִיָּתָא, הָא אִשׁ דְּגֵיהֶנֶם דְּלִיק, דְּלֹא שְׂכִיד מַעֲלִיָּהוּ לְעֵלְמִין.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לְכַתֵּר כַּד נָפִיק שַׁבְתָּא, אֲתִי הָהוּא מְלָאךְ, וּמְהֵרָה הָהוּא גּוֹפָא לְקַבְרֵיהּ, וְאַתְדַּנּוּ תַרְוּוּיָהּ, דָּא לְסַטְרֵיהּ וְדָא לְסַטְרֵיהּ. וְכֹל דָּא, בְּעוּד דְּגּוֹפָא קוּימָא עַל בְּרִייהּ, דְּהָא כִּיּוֹן דְּגּוֹפָא אֲתַאכְּל, לִית לִיהּ לְגּוֹפָא כָּל אַלְיֵן דִּינִין, וְקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא (תהלים עח) לֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ כְּתִיב בֵּיהּ.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לְאַחַר כְּשִׁיּוּצֵאת שַׁבָּת, בָּא אוֹתוֹ מְלָאךְ וּמְחַזֵּיר אוֹתוֹ גּוּף לְקַבְרוֹ, וְנִדְוָנִים שְׁגִיחָם, זֶה לְצַדִּי וְזֶה לְצַדִּי. וְכֹל זֶה בְּעוּד שְׁהַגּוּף קָיָם עַל בְּרִיּוֹ, שְׁהַרֵּי כִּיּוֹן שְׁהַגּוּף נִתְעַפֵּל, אִין לְגוּף אֶת כָּל הַדִּינִים הַקְּלוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בּוֹ, וְלֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ.

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קנד

ח

אין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן והוא עקר תורת ישראל

"מענין גנים" (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית, הגם שלא הגיע עדין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הלא המה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה, חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה, אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ב ואילך, על ידי אור שבעת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו לעקב חקוי ומשפטי ישראל וכו'. ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלימוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים, לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החושף מפני האור; אך שבעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש, הנה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובימינו במהרה יתקיים: ויאמר אלהים יהי אור ויאר לנו, אכ"ר.

וכתב ב"שער יששכר" (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה פנודע כו', אך מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מכל מקום יקרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיא אליו, שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.

ולגדל חביבותיה נסים בדברי הפה החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר פתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ו עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני לילך אחר רוב בנין ומנון, הרי לפניך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזנים אחד, וספר הזהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את פולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף ז"ע, דאזלין בתר הזהר נגד שאר המחברים, עפ"ל.

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריא: - ישמרך השם - וכן בגימטריא - מלחמת אדם ופרס [על ידי לימוד הזהר הקדוש ישמרנו ה' תמיד, ובפרט ממלחמת גוג ומגוג - אדם ופרס].

ותענוג למוד הנגלה כלמוד הזהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג).

כב. חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזהר ובכתבי מרן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם ובקרא ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' יצחק איזיק יחיאל ספריו מקומרונה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות

המשך בעמוד קסז

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ט

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים

חֹמֶר פְּגָם חֵלּוּל שַׁבָּת,
זֶה שׁוֹמֵר שַׁבָּת זֹכֶה לְ"עֵינַי לֹא
רָאִיתָה אֱלֹקִים זֹלָתָךְ"

פֶּרֶק י"ט

ט"ל מְלָאכֹת..... קסה
 בֵּת יְחִידָה..... קסה
 כָּאֵלֹהֵי הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וָבְהוּ..... קסה
 נִגַע צָרַעַת..... קסו
 עֵדוּן הַנְּשָׁמוֹת..... קסו
 עֵנָן לֹא תִבְעָרוּ אֵשׁ..... קסו
 עֶרְכָּה שֶׁל שָׁעָה..... קסז
 שְׂמֹחַת הַזֵּהָר..... קסח

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

ט"ל מלאכות (תיקוני זהר י"ב, א)

דְּבַר אַחַר וְהַמְשַׁפְּלִים, אֲלֵיךְ דִּידְעֵי
בְּפִקּוּדָא חֲמִישָׁאָה בְּמִלַּת
בְּרֵאשִׁי"ת, יְר"א שְׁב"ת, אֲזַהְרָה דִּילִיָּה
דְּלֵא לְחַלְלָא בְּרֵתָא דְּמַלְכָא בְּט"ל
מְלֵאכּוֹת, דְּאִינוּן אַרְבְּעִים מְלֵאכּוֹת חֲסֵר
חַד, לְקַבֵּל אַרְבְּעִים מְלֵקִיּוֹת חֲסֵר חַד,
רְצוּעָה לְאַלְקָאָה אִיהִי שְׁפָחָה בִּישָׂא,
שְׁעֻטְנֵי, כְּלִילָא מְשׁוּר וְחֲמוּר, דְּאָמַר יַעֲקֹב
וַיְהִי לִי שׁוֹר וְחֲמוּר (בראשית לב ו), עַל כָּל
דְּבַר פֶּשַׁע עַל שׁוֹר עַל חֲמוּר (שמות כב ח),
דְּאִין מְלֵקִין בְּשַׁבָּת, דְּלֵא שְׁלֵמָא שְׁפָחָה
בִּישָׂא עַל עֲלָמָא, וְוִי לִיָּה לְמָאן דְּאֲשְׁלִיט
לָה עַל עֲלָמָא.

ט"ל מלאכות

דְּבַר אַחַר וְהַמְשַׁפְּלִים, אֲלֵיךְ שִׁיּוּדְעִים בְּמִצְוָה
חֲמִישִׁית בְּמִלַּת בְּרֵאשִׁית - יְר"א שְׁב"ת,
אֲזַהְרָתוֹ שְׁלֵא לְחַלֵּל אֶת בֵּית הַמִּלְכָּה בְּט"ל
מְלֵאכּוֹת, שְׁהוּן אַרְבְּעִים מְלֵאכּוֹת חֲסֵר אַחַת,
כְּנֻגָד אַרְבְּעִים מְלֵקִיּוֹת חֲסֵר אַחַת. הֲרֻצוּעָה
לְהַלְקוֹת, הִיא שְׁפָחָה רְעָה, שְׁעֻטְנֵי, כְּלִילָה
מְשׁוּר וְחֲמוּר, שְׁאָמַר יַעֲקֹב וַיְהִי לִי שׁוֹר
וְחֲמוּר. עַל כָּל דְּבַר פֶּשַׁע - עַל שׁוֹר עַל חֲמוּר
- שְׁאִין מְלֵקִין בְּשַׁבָּת, שְׁלֵא שׁוֹלְטַת הַשְּׁפָחָה
הֲרַעָה עַל הָעוֹלָם. אוֹי לְמִי שְׁמַשְׁלִיט אוֹתָהּ
עַל הָעוֹלָם.

בת יחידה

וּבְגִין דָּא אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תְּשַׁמְרוּ (ויקרא כו
ג), דָּא בַּת יְחִידָה, דְּאִיהִי שְׁמִירָה
אַחַת לְשַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה, בְּהַ תְּלִיין כָּל
שְׁמִירָתֵן דְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת, דְּאֶתְקַרְיָאוּ
שַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה, וְשַׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשַּׁבָּת (שמות לא טו), דָּא בַּת יְחִידָה, דְּאִיהִי
שְׁמִירָה לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וּמָאן
דְּמַחְלִיל לָהּ לֹא אִיהוּ נְטִיר מְקוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא, וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְּאֶתְמַר בְּהַ
(שם יד) מְחַלְלֵיהּ מוֹת יוֹמָת, מָאן דְּאֶעִיל
בְּרֵשׁוֹת דִּילָהּ שְׁפָחָה חֲלָלָה זוֹנָה, דְּרֵשׁוֹת
דִּילָהּ אִיהוּ תַּחּוּם שַׁבָּת, כְּנֻוּנָא דְּתַחּוּם
וּגְבוּל דִּימָא, דְּאֶתְמַר שְׁמִתֵּי חוּל גְּבוּל
לָיִם (ירמיהו ה כב), וּמָאן נִיְהוּ וְהִיָּה מְסַפֵּר
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחוּל הָיִם (הושע ב כ), וְלִית יָם
אֶלָּא אוֹרִיָּתָא.

בת יחידה

וּמִשׁוּם זֶה אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תְּשַׁמְרוּ - זֶה בַּת
יְחִידָה, שְׁהִיא שְׁמִירָה אַחַת לְשַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה,
בְּהַ תְּלוּיִים כָּל שְׁמִירָתֵן שֶׁל עֶשֶׂר סְפִירוֹת,
שְׁנִיקְרָאוּ שַׁבְּתוֹת הַרְבֵּה. וְשַׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת הַשַּׁבָּת - זֶה בַּת יְחִידָה, שְׁהִיא שְׁמִירָה
לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וּמִי שְׁמַחְלִיל
אוֹתָהּ, אִינוּן שְׁמוּר עַל יְדֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׁנִיקְרָא בְּהַ מְחַלְלֵיהּ
מוֹת יוֹמָת. מִי שְׁמַכְנִיס בְּרֵשׁוֹת שְׁלָהּ שְׁפָחָה
חֲלָלָה זוֹנָה, שְׁרֵשׁוֹת שְׁלָהּ הוּא תַּחּוּם שַׁבָּת
כְּמוֹ שְׁתַּחּוּם וּגְבוּל שֶׁל הָיִם, שְׁנִיקְרָא שְׁמִתֵּי
חוּל גְּבוּל לָיִם. וּמִי הוּא? וְהִיָּה מְסַפֵּר בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כְּחוּל הָיִם, וְאִין יָם אֶלָּא תוֹרָה.

כָּאלוּ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ

מָאן דְּאֶעֱבַר עָלָהּ כָּאלוּ חֲזַר עֲלָמָא
לְתַהוּ וְבַהוּ, וּבְגִין דָּא קָרָא סְמִיד

כָּאלוּ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ

מִי שְׁעוֹבֵר עָלֶיהָ כָּאלוּ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם
לְתַהוּ וְבַהוּ, וְלִכְּוֹן הַפְּתוּב סְמִיד לָהּ וְהֶאָרַץ

הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ, שֶׁהוּא חוֹל לַיָּמִים. כְּמוֹ חֲלִיָּה
שֶׁל שְׁלֵשֶׁת לְכָלֵב - מִי שֶׁמוֹצֵיא אוֹתוֹ
מִשְׁלֵשֶׁלְאוֹתָיו, גּוֹרֵם כַּמָּה נְשִׁיכוֹת שֶׁל
יְסוּרִים שְׁנוֹשֶׁה אוֹתוֹ, וּבְגִלְלוֹ אָמַר דָּוִד
הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי. וְזֶה
סַמָּא"ל, שֶׁהוּא תְפוּס בְּקוֹלָר מִצַּד שֶׁל אֵלוֹ
שֶׁקוֹשְׁרִים אוֹתוֹ בְּאוֹת שֶׁל תְּפִלִּין, וְרִצּוּעָה
בְּקֶשֶׁר עַל זְרוּעוֹ, וְקִשּׁוֹר בְּשֵׁתֵי רִצּוּעוֹת עַל
קַרְנָיו, שֶׁהוּא שׂוֹר מוּעָד.

נְגַע צְרַעַת

וּשְׂכִינְתָּה שַׁבַּת יַחֲדָה, הִיא רְשׁוּת שֶׁל יַחֲדוֹ
שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהוּא גְבָהוּ עֶשְׂרֵי אוֹתוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ - יו"ד ה"א ו"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ
ד' יהו"ה. עַנְיָן שַׁבַּת בְּהַפּוּךְ - נְגַע. מִי שֶׁיֵּשׁ
לוֹ וְלֹא מְקוּמִים אוֹתוֹ, מִתְּהַפֵּךְ לוֹ לְנֶגַע צְרַעַת,
שֶׁפָּחָה שֶׁמְחַרְרֶבֶת בֵּיתוֹ, וְנִתְּצָ אֶת הַבַּיִת,
אֶת אֵיבָרָיו וְאֶת עֲצָיו, וְזוֹהֵי עֲנִיּוֹת, שֶׁהִיא
בְּמִקּוֹם שֶׁל נְגַע צְרַעַת. חֲזַר בְּתִשּׁוּבָה, וְטִהַרוּ
הַכֹּהֵן - זֶה מִיכָא"ל כֹּהֵן גְּדוֹל מִמֶּנָּה תַחַת
יַד הַחֹסֵד.

עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת

עַנְיָן הוּא נְהַר יוֹצֵא מִעַדְוֹן לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן, שֶׁהוּא עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת. ו' נְהַר שֶׁיוֹצֵא
מִעַדְוֹן, מִבֵּינֵי י"ה, וְאִינוֹ עֲדוֹן אֶלָּא כְּתָר עֲלִיוֹן
שֶׁהוּא מוֹפְלָא וּמְכֻסָּה, וּמִשׁוּם כִּךָ נֶאֱמַר בְּעַדוֹן,
עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ. לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן, זֶה ה' תַּחֲתוֹנָה.

עֲנִין לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

וּבִשְׁבַת גֵּיהֶנָם לֹא שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם וְלֹא הַמְּמַנִּים
שְׁלוֹ, בְּגִלְלָה זֶה צְוָה לִישְׂרָאֵל לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

לִיָּה, וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ (בְּרֵאשִׁית א
ב), דְּאִיהוּ חוֹל לַיָּמִים, כְּחוֹלֵיא דְשְׁלֵשֶׁלְאָה
לְכַלְבָּא, מָאן דְּאִפִּיק לִיָּה מִשְׁלֵשֶׁלְאִיָּה,
גָּרִים כַּמָּה נְשׁוּכִין דִּיסוּרִין דְנִשְׂיָד לִיָּה,
וּבְגִינִיָּה אָמַר דָּוִד הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי
מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי (תְהִלִּים כב כא), וְדָא סַמָּא"ל
דְּאִיהוּ תְפוּס בְּקוֹלָר, מִסַּטְרָא דְאֵלִין
דְקִשְׁרִין לִיָּה בְּאוֹת דְתְּפִלִּין, וְרִצּוּעָה
בְּקֶשֶׁר עַל דְרוּעִיָּה, וְקִשּׁוֹר בְּתִרִין רִצּוּעִין
עַל קַרְנָיו, דְּאִיהוּ שׂוֹר מוּעָד.

נְגַע צְרַעַת

וּשְׂכִינְתָּה שַׁבַּת יַחֲדָה, אִיְהִי רְשׁוּת
דִּיחֻדָּא דְעֵלְמָא, דְּאִיהוּ
גְבָהוּ עֶשְׂרֵי אֲתוּוֹן דְשִׁמָּא מְפָרֵשׁ יו"ד
ה"א ו"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ ד' יהו"ה, עַנְיָן
שַׁבַּת בְּהַפּוּכָא נְגַע. מָאן דְּאִית לִיָּה
וְלֹא מְקוּמִים לִיָּה, אֲתַהַפֵּךְ לִיָּה לְנֶגַע
צְרַעַת, שֶׁפָּחָה דְחַרְיַבַת בֵּיתִיָּה, וְנִתְּצָ
אֶת הַבַּיִת אֶת אֵבָרָיו וְאֶת עֲצָיו (וּיְקָרָא יד
מח), וְדָא הוּא עֲנִיּוֹתָא, דְּאִיהוּ בְּאֲתַר
דְנֶגַע צְרַעַת, חֲזַר בְּתִיּוּבָתָא וְטִהַרוּ הַכֹּהֵן,
דָּא מִיכָא"ל כֹּהֵן גְּדוֹל, מִמֶּנָּה תַחַת יַד
חֹסֵד.

עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת

עַנְיָן אִיְהוּ נְהַר יוֹצֵא מִעַדְוֹן לְהַשְׁקוֹת
אֶת הַגֵּן, דְּאִיהוּ עֲדוֹן נְשֻׁמְתִין, ו'
נְהַר דְנִפְיָק מִעַדְוֹן, מִבֵּינֵי י"ה, וְלִית עַדוֹן
אֶלָּא כְּתָר עֲלִיוֹן, דְּאִיהוּ מוֹפְלָא וּמְכֻסָּה,
וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בְּעַדוֹן עֵין לֹא רָאָתָה
אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ (ישעיה טד ג), לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן (בְּרֵאשִׁית ב ו) דָּא ה' תַּתְּאָה.

עֲנִין לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

וּבִשְׁבַת גֵּיהֶנָם לֹא שׁוֹלֵט בְּעֵלְמָא, וְלֹא
מִמֶּנָּה דִּילִיָּה, בְּגִין דָּא מְנִי

בכל מושבותיכם ביום השבת, ואם אדם מבוער בשבת, אומר הקדוש ברוך הוא, אני הייתי מכבה את האש שלא תשרף, ואתם מבוערים אותה? אתם תשרפו בגיהנם, בגלל זה לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפלו בגוף, ומה הוא הגיהנם בגוף? הכבד שבו המרה, שהוא גיהנם, סם המות, סם של אל אחר, חרבו של מלאך המות, ועליו נאמר ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (שמות לה א), ואי בר נש אוקיד בשבת, אמר קודשא בריך הוא, אנא הויתי מכבה לנורא דלא אוקיד, ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדון בגיהנם, בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפילו בגופא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, כבד דביה מרה דאיהו גיהנם, סם המות, סם דאל אחר, חרבא דמלאך המות, ועליה אתמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

המשך 'ערכה של שעה' מעמוד קסב

ט

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: כבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ונבאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע רים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שזנקה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח, במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה, שיקויים בנו נבואת הרשב"י, "זכאה דרא דהאי אתגלויא ביה, ובסגולתו" וקראתם דרור", ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, בעז והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגיעינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלפינו, אמן כן יהי רצון.

סוף ספר 'ערכה של שעה'

וְהוּא חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְהוֹסֵפוֹת לְעֶרְבָה שֶׁל שְׁעָה

בּו יְבֵאֵר חֲשִׁיבוֹת כָּל שְׁנֵיהַ וּשְׁנֵיהַ בְּחַיִּים שֶׁל הַיְהוּדִי, וְכִמְהָ שְׂמֵחָה וְאֲשֶׁר
וְעֲשֶׂר יֵשׁ לְגוֹרְסֵי וְלוֹמְדֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, וְאַתֶּם הַמְּשִׁיחַ יִשְׂמַח וְיִרְקַד

בְּדַקָּה אַחַת נְאֻמְרוֹת כְּמֵאֲתִים מִלִּים

אָמַר הַחֶפֶץ חַיִּים, "בְּדַקָּה אַחַת נְאֻמְרוֹת כְּמֵאֲתִים מִלִּים! בְּשַׁעָה, כְּתִרִסֵר אֶלֶף.
וְלִמּוֹד תּוֹרָה כִּנְגַד כּוֹלֵם יוֹצֵא שְׁכָל דְּבוּר תּוֹרָה נִכְפַּל ב 613, עֵתָה כָּל שַׁעָה שְׁוֹה עֶרְךָ
וְיִוִּתֵר מִשְׁבַּע מִלִּיּוֹן מִצְּוֹת, [7,356,000] בְּשַׁעוֹר תּוֹרָה אֶחָד שָׁבוּ 'שׁוֹמַע כְּעוֹנֵה'...".
וְאִם בְּשַׁעֲתִים, הֲרִי הַחֲשׁוֹבֹן עוֹלָה לְכַדִּי אַרְבַּע עֲשָׂרָה מִלִּיּוֹן. אַרְבַּע שַׁעוֹת, עֲשָׂרִים
וּשְׂמוֹנֵה מִלִּיּוֹן.

שְׁבַשְׁנֵיהַ אַחַת בְּלִבְד זֹכִים לְכָּ-28.000 שְׁנֵה תּוֹרָה

וְהַ"בֵּן אִישׁ חִי" כְּתִב בְּשֵׁם הַמַּקְבָּלִים, שְׁשֹׁכֵר לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת פִּי אֶלֶף מִיּוֹם חוֹל.
הוּי אִמֵּר, שְׁדַקָּה אַחַת שֶׁל לְמוֹד בְּשַׁבָּת, אִמְרָה עַל פְּרִשְׁת הַשְּׁבֻעַ בְּשַׁלְחֹן הַשַּׁבָּת,
שְׁכָרָה כְּלִמּוֹד רְצוּף שֶׁל שֵׁשׁ עֲשָׂרָה וְחֲצִי שַׁעוֹת בְּיּוֹם חוֹל, וְשׁוֹת עֶרְךָ לְמֵאָה עֲשָׂרִים
וּשְׁתֵּים וְחֲצִי מִלִּיּוֹן מִצְּוֹת! - וְצָרִיךְ לְהוֹסִיף בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבְפֶרֶט תּוֹרַת
הַרְשָׁב"י בְּלִימּוֹד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שְׁבַשְׁנֵיהַ אַחַת בְּלִבְד זֹכִים לְכָּ-28.000 שְׁנֵה תּוֹרָה
[הַבִּיאוֹר: מֵאָה מִלִּיּוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה לְחֻלְק לְשָׁשִׁים, שְׁוֹנֵה 1,666,666, כְּלוֹמֵר מִלִּיּוֹן וּשְׁנֵי
שְׁלִישׁ, לְחֻלְק לְשָׁשִׁים שְׁנִיּוֹת, שְׁוֹנֵה בְּשַׁנֵּיהַ אַחַת 27,777.777, כְּלוֹמֵר כְּעֲשָׂרִים וּשְׂמוֹנֵה
אֶלֶף שְׁנֵה תּוֹרָה, בְּנוֹסֶף כָּל מִילָה תּוֹרָה נִכְפַּל בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שֶׁלֶשׁ עֲשָׂרָה, וּבְשַׁנֵּיהַ אַחַת
אִפְשָׁר לִוְמֵר שֶׁלֶשׁ מִלִּים תּוֹרָה, לְפִיכֶךָ יוֹצֵא כְּחֲמִשִּׁים מִלִּיּוֹן מִצְּוֹת בְּשַׁנֵּיהַ אַחַת].

הַמְשִׁךְ בַּעֲמוּד קַעֵב

זֶהַר הַשַּׁבָּת

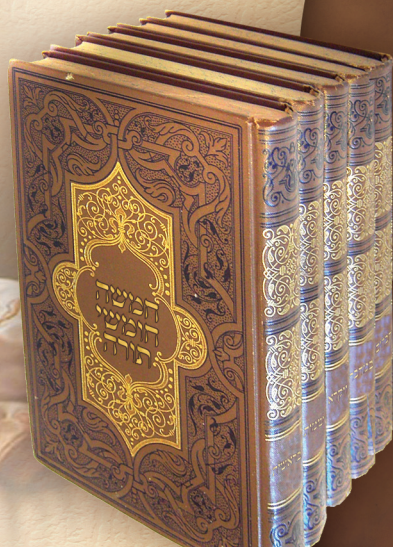
פֶּרֶק כ'

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּצִיָּה - כִּי תֵצֵא

אֲסוּר עֲצָבוֹת בַּשַּׁבָּת, וְצָרִיךְ
לְקַבֵּל אֶת הַמַּלְאָכִים בְּהֶאֱרַת
פָּנִים לְכַבּוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה

פֿרֿק נ'

אָסור העֶצֶב וְקִבְּלֵת הַמִּלְאָכִים..... קעא
 רְעֵת הַעֶצֶב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת..... קעא
 שְׂמֻחַת הַזֶּהָר..... קעב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וצריך דלא יתער (נ"א לאתערא) עציבו
 וקטטה מסטרא דטחול, אלא
 דתהא לב נטיר מקלהו, דאיהו שבת
 שמור, ומוקא זכור, וצריך לקבלא
 אושפיוזין דאינון מלאכין, עולימן דנשמה
 יתירה דאיהי שכנתא עלאה, ונפש
 יתירה דאיהי שכנתא תתאה, ואושפיוזין
 דנחתין עמה.

(טיקוני זהר פ"ה, א)

בני ישראל אינון תריין בליין נצח וזהו,
 בניו דישראל סבא עמודא
 דאמצעיטא, תלת שביעי שביעי
 אליון תלת אבהן, ענג שבת ונ"הר יוצא
 מעדן להשקות את הג'ן (בראשית ב'), ונהר,
 אית נהר ואית נהר, אית נהר דאתקרי
 נהר פלגיו, ואית נהר דאתקרי נחל
 קדומים, עדן עלאה עליה אתמר (ישעיה
 a to) עין לא ראתה אלהים זולתך, האי
 נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו
 א', ואעבר בין אבא ואימא, ואזיל חמש
 מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן
 אשקי לגנתא דאיהי שכנתא תתאה.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וצריך שלא יעיר (לעורר) עצב וקטטה מצד
 הטחול, אלא שיהיה הלב שמור מכלם,
 שהוא שבת שמור, והמח זכור, וצריך
 לקבל אורחים שהם מלאכים, העלמים של
 הנשמה הייתה, שהיא השכינה העליונה
 ונפש יתרה, שהיא השכינה התחתונה,
 והאורחים שיורדים עמה.

בני ישראל הם שתי כליות - נצח והוד,
 בני ישראל סבא - העמוד האמצעי, שלש
 שביעי שביעי שביעי אלו שלשת האבות,
 ענג שבת ונ"הר יוצא מעדן להשקות
 את הג'ן. ונהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר
 שנקרא נהר פלגיו, ויש נהר שנקרא נחל
 קדומים, על העדן העליון נאמר עין לא
 ראתה אלהים זולתך, הנהר הזה הוא ו',
 שיוצא מהעדן העליון שהוא א', ועובר בין
 האבא והאימא והולך חמש מאות שנה,
 ומגיע עד צדיק שביעי, ומשם משקה את
 הגן, שהיא השכינה התחתונה.

רעת העצב והכעס בשבת
 זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת
 דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן
 עציבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נורא
 דגיהנם, דעלה אתמר (שמות לה א) לא
 תבערו אש בכל מושבותיכם ביום
 השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס
 כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים
 מלאכות חסר חד אינון לקבל ארבעים
 מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה

רעת העצב והכעס בשבת
 אטרי הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא
 הלב, שלא מתקרב לשם עצב הטחול וכעס
 המרה שהיא אש הגיהנם, שעליה נאמר לא
 תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת,
 וכך הוא ודאי, שכל מי שכוועס כאלו מדליק
 אש של הגיהנם. ארבעים מלאכות חסר
 אחת, הן כנגד ארבעים מלקיות חסר אחת
 בשבת, והם עשרה שלקה אדם, ועשרה
 לחוה, ועשרה לנחש, ותשעה לאדמה,

וְלָכוּ אָמְרוּ בְעֵלֵי הַמִּשְׁנָה אֵין לֹקוּין בְּשַׁבָּת,
שְׂאֵלוּ הַמְלָאכֹת הֵם נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל
כַּנְּגַד מְלָקוּיֹת.

דְּלָקָה אָדָם וְעִשְׂרָה לְחֹהָה וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ
וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאִרֵּי
מִתְנִיתִין אֵין לֹקוּין בְּשַׁבָּת, דְּאֵלִין
מְלָאכֹת אֵינִין חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל
מְלָקוּיֹת.

הַמְשַׁךְ "שְׂמַחַת הַזֹּהָר" מֵעֵמוּד קֶסֶח

מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְּיוֹן מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מַלְּיִם תּוֹרָה

צֵא וְחִשַׁב מַה שְּׂאָמַר הָאוֹרְחוֹת צְדִיקִים, שְׁעַל מִצְוָה בְּשְׂמַחָה מְקַבְּלִים פִּי אֶלֶף,
וְתִשְׁמַח רַק מִכָּד, וְעוֹד דְּבָרֵי הַכֶּסֶף מְלָךְ שְׁשַׁעָה לִימוּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּשֵׁנָה,
בְּנוֹדָאֵי כָּל הַשַּׁבָּת תִּלְמַד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ כְּדֵי לְהַכְרִיעַ אֶת הַכֶּף לְטוֹבָה, שְׁכָּל שַׁעָה יַעֲלֶה
לְמִלְּיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, וּבְנוֹדָאֵי הַיִּצָּר לֹא יִתֵּן לָךְ מְנוּחָה, וְאַזְ תִּתְגַּבֵּר עֲלִיו, וְתוֹסִיף בְּזֶה
עוֹד כְּפוֹל מֵאָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּאַבּוֹת דְּרַבִּי נֵתָן, וְיִהְיֶה לָךְ מִלְּיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, רַק רְגַע,
הָרִי בְּכָל דְּקָה אוֹמְרִים מֵאֲתִים מַלְּיִם תּוֹרָה, כְּפוֹל 60 דְּקוֹת, זֶה 12,000 מַלְּיִם תּוֹרָה
בְּשַׁעָה, שְׂמוֹכְפָלוֹת בְּאֶלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּאֶלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּמֵאָה, וְהַכֵּל בְּעֶרְךָ שֶׁל שְׁנֵה,
רְגַע, בּוֹאוּ חֲשִׁבוֹן: כְּמָה שְׁעוֹת יֵשׁ בְּשְׁנֵה? נְכַפִּיל 24 שְׁעוֹת בְּיוֹם כְּפוֹל 365 יוֹם בְּשְׁנֵה,
שְׁוֹנֵה 8,760 שְׁעוֹת כְּפוֹל 12,000 מַלְּיִם תּוֹרָה שְׁיֵשׁ בְּכָל שַׁעָה, שְׁוֹנֵה מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְּיוֹן
מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מַלְּיִם תּוֹרָה (105,120,000), וְכָל מִילָה תּוֹרָה מְכַפֶּלֶת בְּ - 613 כִּי תִלְמוּד
תּוֹרָה כְּנֶגֶד כּוֹלָם, וְהַחֲשִׁבוֹן הוּא: 105,120,000 כְּפוֹל 613 שְׁוֹנֵה 64,438,560,000
[כְּשִׁישִׁים וְאַרְבַּע וְחֲצִי מִלְּיָאָרְד מִצְוֹת], וְזֶה רַק בְּשַׁעָה לִימוּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם חוֹל.

תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד

וְזֶה עוֹד לִפְנֵי הַמֵּאָה מִלְּיוֹן שְׁהַכְּפִלְנוּ, כְּלוֹמַר, כְּפוֹל אֶלֶף בְּשַׁבָּת, וְעוֹד כְּפוֹל אֶלֶף
בְּשְׂמַחָה, וּבְהַתְּגַבְּרוֹת עַל הַצָּעֵר עוֹד כְּפוֹל מֵאָה, עוֹד לֹא גְמַרְנוּ!!! חֲשַׁב עוֹד רְגַע! אִם
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שְׁלָךְ תִּלְמַד בְּמַנְיִין, שׁוֹב יְכַפֵּל בְּאֶלֶף, כִּי כָּל מַה שְׁנוֹתְנִים מִשְׂמִים נוֹתְנִים
בְּאֶלֶף (זֹהָר פְּרֻשֶׁת וַיֵּצֵא), וְהָרִי הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּמַנְיִין, וְאִם אֲתָה תֵּאָרְגֵן אֶת הַשִּׁיעוֹר, הָרִי
כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר!!!

הַמְשַׁךְ בַּעֲמוּד קָר

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק כ"א

פְּרָשִׁיּוֹת

כִּי תֵשָׂא - כִּי תִבֵּא

הַשַּׁבָּת אֹת כְּמוֹ שֶׁהִמִּילָה
אֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל

פֶּרֶק כ"א

שׁוֹר אוֹ כָּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יִגְלֵד קעה
 מִלָּה קעה
 בְּדַמְיָךְ חַיִּי קעה
 שָׁבֶת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה קעו
 סֹדֵר הַשְּׁלֶחַן בְּלִחְמִים וּמְזֻזוֹת קעו
 לָוֹ עָלַי וְאֲנִי פּוֹרֵעַ קעו
 כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ קעז
 וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי קעז
 קִדְשַׁת הַרְשָׁבִי" קעז
 מְסִירַת הַשָּׁבֶת לְעַם יִשְׂרָאֵל קעח
 יְמֵי הַחֹל מִתְבָּרְכִים מִהַשָּׁבֶת קעח
 אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְרָה קעח
 כָּתֵב שְׁתַּפּוֹת קעט
 שְׂמַחַת הַזֵּהָר קפ

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שָׁבֶת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שור או כֶּשֶׁב או עז כי יוֹלֵד (ח"ג צ"א, ב)

אָבֵל בְּהֵמָה דְּאֵתְלִידָתָא, בְּהֵימָא שְׁעֵתָא דְּאֵתְלִידָתָא, הֵהוּא חֵילָא דְּאֵתְלִידָתָא, אֵית לָהּ בְּהֵימָא שְׁעֵתָא דְּאֵתְלִידָתָא, וְאֵתְמַנָּא עֲלֵיהּ. וּבְגִין כַּד כְּתִיב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה, אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא אֵתְמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז, הֵהוּא דְּאֵתְלִידָתָא לִיָּה לְסוּפָא, אֵית לִיהּ בְּשַׁעֲתָא דְּאֵתְלִידָתָא. וְהִיא שְׁבַע יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, בְּגִין לְאֵתְיִשְׁבָּא בֵּיהּ הֵהוּא חֵילָא וְאֵתְקִיָּים בֵּיהּ. וּבְמָה וְתִקְיָים בֵּיהּ. כִּד יִשְׂרָי עֲלֵיהּ שְׁבַע חֹד, וְאֵי לֹא, לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד דְּאֵתְיִבֵּשׁ מִזְהַמָּא דְּאֵמִיה) וְלְבַתֵּר דְּיִתְקִיָּים בֵּיהּ הֵהוּא חֵילָא, כְּתִיב יִרְצָה לְקַרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה, בְּקִיּוּמָא דְּשַׁבַּת חֹד, דְּאֵעֵבֵר עֲלֵיהּ.

שור או כֶּשֶׁב או עז כי יוֹלֵד, אָבֵל בְּהֵמָה שְׁנוּלְדָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוּלְדָה, אוֹתוֹ כַּח שְׁיֵשׁ לָהּ בְּסוּפָה יֵשׁ לָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוּלְדָה, וְהֵתְמַנָּה עֲלֵיהּ. וּמִשּׁוּם כֶּד כְּתוּב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא נֵאמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז. אוֹתוֹ שְׁיֵשׁ לוֹ לְסוּף - יֵשׁ לוֹ בְּשַׁעֲהָ שְׁנוּלְדָה.

וְהִיא שְׁבַע יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, כְּדִי לְיִשְׁבַּ בּוֹ אוֹתוֹ כַּח וּמִתְקִיָּים בּוֹ. וּבְמָה יִתְקִיָּים בּוֹ? כְּשֵׁתְשָׂרָה עֲלֵיו שְׁבַת אַחַת, וְאִם לֹא - לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד, שְׁיִתְיַבֵּשׁ מִזְהַמָּת אִמּוֹ) וְאַחַר שְׁיִתְקִיָּים בּוֹ אוֹתוֹ הַכֵּת, כְּתוּב יִרְצָה לְקַרְבַּן אֲשֶׁה לַיהוָה, בְּקִיָּים שֶׁל שְׁבַת אַחַת שְׁעֵבֵרָה עֲלָיו.

מִלָּה

וּבֶן אָדָם, בְּקִיָּים שֶׁל שְׁבַת אַחַת מִתְקִיָּים בּוֹ הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַכַּח שֶׁלוֹ. אַחַר שְׁנַמּוּל, מִתְעוּרְרַת עֲלָיו הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁל רוּחַ עֲלִיוֹנָה, וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל עוֹבְרַת עֲלָיו וְרוֹאָה אוֹתוֹ בְּרִשְׁם קְדוֹשׁ, וּמִתְעוּרְרַת עֲלָיו וְשׁוֹרָה עֲלָיו הָרוּחַ שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם קְדוֹשׁ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (יחזקאל טו) וְאֵעֵבֵר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסְסַת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ - בְּשָׁנִים.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאֵי תִימָא, הָתָם כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּשָׁכִיחַ בִּינֵיהוּ דָם פְּסַח וְדָם מִלָּה, אֲזִי כְּתוּב בְּדַמְיֶךָ חִי, כָּאֵן מַה זֶה בְּדַמְיֶךָ? אֲלֵא שְׁנַיִם - אַחַד שֶׁל מִלָּה וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה. אַחַד שֶׁל מִלָּה שֶׁל כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאֵלּוֹ שְׁנַיִ דְּמִים

מִלָּה

וְנֵשׁ, בְּקִיּוּמָא דְּשַׁבַּת חֹד, אֵתְקִיָּים בֵּיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְחֵילָא דִּילִיהּ. כְּתִר דְּאֵתְגַזֵּר, אֵתְעֵר עֲלֵיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּרוּחָא עֲלָאָה, וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל אֵעֵבֵר עֲלֵיהּ, וְהִמָּאת לִיהּ, בְּרִשְׁמָא קְדִישָׁא, וְאֵתְעֵרַת עֲלֵיהּ, וְשְׂרִיא עֲלֵיהּ רוּחָא דְּהֵהוּא עֲלֵמָא קְדִישָׁא, כְּמָה דְּאֵתְ אֵמַר, (יחזקאל טו) וְאֵעֵבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסְסַת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ: בְּתִרִי.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאֵי תִימָא, הָתָם כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּשָׁכִיחַ בִּינֵיהוּ דָם פְּסַח וְדָם מִלָּה, כְּדִין כְּתִיב בְּדַמְיֶךָ חִי, הִכָּא מַאי בְּדַמְיֶךָ. אֲלֵא תִרִין, חֹד דְּמִלָּה, וְחֹד דְּפְרִיעָה. חֹד דְּגִזְרוּ, דְּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל. וְחֹד דְּפְרִיעָה, בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאֵלּוֹן תִּרִין דְּמִין דְּכֹר נֵשׁ קֵאִים בְּגִינֵיהוּ

שְׁאָדָם עוֹמֵד בְּשִׁבְלֵם בְּקִיּוּם שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא. זֶהוּ שְׁפָתוֹב בְּדַמְיָה חַיִּי.

בְּקִיּוּמָא דְעָלְמָא דְאַתִּי, הָדָא הוּא דְכָתִיב
בְּדַמְיָה חַיִּי.

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר,
כְּתוּב (ס א) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי,
וְכָתוּב בַּפֶּן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְּהוּ
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
נִמְצָא בוֹ מְזוֹנוֹת, אִיזוֹ בְּרָכָה נִמְצָאת בוֹ?

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה (ח"ב פ"ח, א)
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שְׁמוֹת כ)
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב (שְׁמוֹת כ)
וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָתִיב
בַּפֶּן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְּהוּ וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן דְּלֹא
מִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ מְזוּנֵי, מַה בְּרַכְתָּא אֲשַׁתַּכַּח
בֵּיהּ.

אֵלֶּא כֹּף שְׁנִינּוּ, כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁלְמַעַלָּה
וְשֶׁלְמַטָּה תְלוּיוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְשְׁנִינּוּ,
לָמָּה לֹא נִמְצָא מִן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי? מִשּׁוּם
שֶׁמֵּאֲתוֹ יוֹם מִתְבָּרְכִים כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד גּוֹתֵן מְזוּנֵי לְמַטָּה,
כָּל אֶחָד בַּיּוֹמוֹ, מֵאֲוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁמִּתְבָּרְכִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אֵלֶּא חֲכִי תֵּאנָא, כָּל בְּרַכְּאָן דְּלַעֲלֵא
וְתַתָּא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה תְלוּיִן.
וְתֵּאנָא אֲמַאי לֹא אֲשַׁתַּכַּח מְנָא בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה, מִשּׁוּם דִּהְהוּא יוֹמָא, מִתְבָּרְכְּאָן
מִיַּנְיָה כָּל שִׁיתָא יוֹמִין עֲלֵאִין, וְכָל חַד
וְחַד יְהִיב מְזוּנֵיהּ לְתַתָּא, כָּל חַד בְּיוֹמוֹ,
מִהֵחִיא בְּרַכָּה דְּמִתְבָּרְכְּאָן בְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
וּמִשּׁוּם כֹּף, מִי שֶׁהוּא בְּדַרְגַּת הָאֱמוּנָה, צְרִיף
לְסְדוּר שְׁלַחֵן וּלְתַקּוּ סְעוּדָה בְּלִיל שַׁבַּת כְּדִי
שִׁיתְבְּרַף שְׁלַחֵנוּ כָּל אוֹתָם שֵׁשֶׁת יָמִים, שְׁהֵרִי
בְּאוֹתוֹ זְמַן מְזַדְּמֵנַת הַבְּרָכָה לְהַתְבָּרַף כָּל
שֵׁשֶׁת יָמֵי הַשַּׁבָּת, וְהַבְּרָכָה לֹא נִמְצָאת
בְּשְׁלַחֵן רִיק, וְעַל כֹּף צְרִיף לְסְדוּר שְׁלַחֵנוּ
בְּעֶרֶב שַׁבַּת בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
וּבְגִינֵי כֹף, מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּדַרְגָּא
דְּמַהִימְנוּתָא, בְּעֵי לְסְדוּרָא
פְתוּרָא, וְלֹא תִקְנָא סְעוּדָתָא בְּלִילָא
דְּשַׁבְתָּא, בְּגִין דִּיתְבְּרַךְ פְתוּרִיהּ, כָּל אִינּוּן
שִׁיתָא יוֹמִין, דְּהֵא כְּהוּא זְמָנָא, אֲזַדְּמֵן
בְּרַכָּה, לֹא תְבָרְכָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
דְּשַׁבְתָּא, וּבְרַכְתָּא לֹא אֲשַׁתַּכַּח בְּפְתוּרָא
רִיקְנֵיא. וְעַל כֹּף, בְּעֵי לְסְדוּרָא פְתוּרִיהּ
בְּלִילָא דְשַׁבְתָּא, בְּנַחֲמֵי וּבְמְזוּנֵי.

לוֹ עֲלִי וְאֲנִי פּוֹרַע
וּבְשַׁבָּת כְּדִי שֶׁלֹּא תְהִיָּה כְּנוּעֵל דְּלַת בְּפָנֵי
לוֹיִם, שְׁנֵאמַר בָּהֶם לוֹ עֲלִי וְאֲנִי פּוֹרַע,
הִיא פְתוּחָה אֲלֵיהֶם, שְׁהֶם נִשְׁמוֹת יְתֵרוֹת.

לוֹ עֲלִי וְאֲנִי פּוֹרַע (תְּקוּנֵי זֵהר ל"ח, ב)
וּבְשַׁבָּת בְּגִין דְּלֹא תְהֵא כְּנוּעֵל דְּלַת
בְּפָנֵי לוֹוִין, דְּאֲתַמַּר בְּהוּ לוֹ
עֲלִי וְאֲנִי פּוֹרַע, אִיהִי פְתוּחָא לְגַבְיֵיהוּ
דְּאִינּוּן נִשְׁמַתִּין יְתֵרִין.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ דְּלֹא מְלוּוִין לָהּ וְלֹא אוֹסִיפִין
 לשבתות ולמים טובים, איהי
 סתימא להון, ובגין דא כל המוסיף
 מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא
 יתירא, ואיהי תוספת ריחא דקרושה,
 וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה
 יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם
 אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר
 בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני
 יבש, כמה דאיהו מנע מלעילא נשמתא
 יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר
 יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי
 אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד
 מדה, וכל מאן דאוסף בשבת, אז וכנגה
 זרועיה תצמיח (ישעיהו סא יא). אוף הכי נמי
 אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה
 דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות
 דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא
 מזיו כבודיה.

ויברך אלהים את יום השביעי (ח"ג קמ"ה, א)
אָמַר לֵיהּ, וְאָף כָּל אֵינּוֹן דְּלִבְר, דְּכְתִיב,
 (ישעיהו סו)
וְהָיָה מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ
 ומדי שבת בשבתו וגו'. אי אלין אתיין,
 כל שכן צדיקיא. מדי חדש בחדשו, למה.
 משום דמתעטר אבהתא רתיכא קדישא.
 ומדי שבת בשבתו, דמתעטר שביעאה
 דכל אינון שיתא יומין, דכתיב, (בראשית ב)
 ויברך אלהים את יום השביעי וגו'.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ שְׁלֹא מְלוּיִם אוֹתָהּ וְלֹא מוֹסִיפִים
 לשבתות ולמים טובים, היא סתומה
 להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו,
 וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של
 ריח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה
 נשמה יתרה, ונשאָר עני, ואם הוא חכם,
 חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר
 בממון, מסתלק ממנו ונשאָר עני יבש, כמו
 שהיא מוגע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא
 נשמת כל חי, ונשאָר יום השבת עני ושכינה
 יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה
 כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכנגה
 זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה
 שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן
 נשמות יתרות שאזרעים ממנו, וישמחו את
 ישראל למטה מזיו כבודיה.

ויברך אלהים את יום השביעי
אָמַר לוֹ, וְאָף כָּל אוֹתָם שְׁבַחוּץ, שְׁכְתוּב
 (ישעיהו סו)
וְהָיָה מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמְדֵי
 שבת בשבתו וגו'. אם אלו באים, כל שכן
 הצדיקים. מדי חדש בחדשו למה? משום
 שהאבות מתעטרים מרכבה קדושה. ומדי
 שבת בשבתו, שמתעטר שביעי של כל
 אלו ששנת הימים, שכתוב (בראשית ב) ויברך ה'
 אלהים את יום השביעי וגו'.

קדשת הרשב"י
וְאִתָּהּ הוּא, רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבִיעֵי שְׁל הַשָּׁשׁה,
 תהיה מתעטר ומתקדש יותר מהכל.
 ושלשה עדונים שנמצאים בשביעי עתידים

קדשת הרשב"י
וְאִתָּהּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבִיעֵאָה
 דשיתא, תהא מתעטר ומתקדש
 יתיר מכלא. ותלת עדונים דמשתכחין

הַחֲבֵרִים, אֵלֹו הַצְּדִיקִים, לְהַתְּעֵדוּ בַּגְּלָלָהּ
לְעוֹלָם הַבָּא. וְכַתּוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת
עֲנֵג לְקְדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד. מִי הוּא קְדוֹשׁ ה' זֶה
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁנִּקְרָא מְכַבֵּד בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מְסִירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַחֲרָיו וְאָמַר, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה
אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. לָמָּה כָּנַס
אוֹתָם? כְּדֵי לְמַסֵּר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת כַּמִּקְדָּם,
שֶׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה טָרַם שְׁעָשׂוֹ: יִשְׂרָאֵל אֶת
הַעֲגֹל, מָסַר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת, וְזֶהוּ שְׁלֵא
שְׁמָרוּ אוֹתָם הָעֶרֶב רַב. כִּינּוּ שְׁשִׁמְעוּ בֵּינֵי
וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ: וְאָנּוּ נִמְנָע מִמֶּנּוּ
הַדָּבָר הַזֶּה?! מִיָּד - (שְׁמוֹת לב) וַיִּקְהַל הָעָם
עַל אֶהְרֹן וְגו', וְנִמְשְׁכוּ רַבִּים אַחֲרָיָהוּ.
אַחַר שְׁמִתוּ אוֹתָם שְׁמִתוּ, כָּנַס מֹשֶׁה אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַדָּם, וְנָתַן לָהֶם שַׁבָּת כַּמִּקְדָּם.
זֶהוּ שְׁכַתּוּב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִתְּבַרְךְ
הָעוֹלָם מֵאוֹתוֹ יוֹם הָעֲלִיוֹן, שֶׁהָרִי כָּל שֵׁשֶׁת
הַיָּמִים מִתְּבַרְכִּים מִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָל יוֹם
גוֹתֵן מֵאוֹתָהּ בְּרַכָּה שְׁקִבֵּל מֵאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ.

אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר
וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה, אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בְּקָר. מָה הַטַּעַם? כְּדֵי שְׁלֵא יִתֵּן וְלֹא יִלְוֶה
יוֹם זֶה לַחֲבֵרוֹ, אֶלָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד שׁוֹלֵט

בְּשִׁבְעָאָה, זְמִינֵן חֲבֵרֵי אֵלֵין צְדִיקַיִא
לְאַתְעֲדָנָא בְּגִינְךָ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְכַתִּיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקְדוֹשׁ יי
מְכוּבָד. מֵאֵן הוּא קְדוֹשׁ יי. דָּא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאִקְרִי מְכוּבָד בְּעֵלְמָא
דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

מְסִירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל (ח"ב ר"ג, א)
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַבְתְּרִיָּה וְאָמַר, (שְׁמוֹת
לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַאי כְּנִישׁ לוֹן. בְּגִין לְמַמְסַר
לוֹן שַׁבָּת כַּמִּלְקַדְמִין, דְּהָא בְּקַדְמִיתָא
עַד לֹא עָבְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת עֲגָלָא, מָסַר
לוֹן אֶת הַשַּׁבָּת. וְדָא אִיהוּ דְלֹא נָטְרוּ
אִינוּן עֶרֶב רַב. כִּינּוּ דְשְׁמַעוּ בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ וְאָנּוּ מְלָה דָּא אִתְּמַנַּע
מִינֵן, מִיָּד (שְׁמוֹת לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֹן
וְגו', וְאַתְּמַשְׁכוּ סְגִיאֵין אַבְתְּרִיָּהוּ. לְכַתֵּר
דְּמִיתוּ אִינוּן דְּמִיתוּ, כְּנִישׁ מֹשֶׁה לְבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדֵיהוּ, וְיַיְהִב לוֹן שַׁבָּת
כַּמִּלְקַדְמִין, דְּדָא הוּא דְכַתִּיב שֵׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת (ח"ב ס"ג, ב)
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל
יוֹמָא וְיוֹמָא, מִתְּבַרְךְ עֵלְמָא מֵהָהוּא
יוֹמָא עֲלָאָה, דְּהָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
מִתְּבַרְכָּאן מִיוֹמָא שְׁבִיעָאָה. וְכָל יוֹמָא
יַיְהִיב מֵהָהוּא בְּרַכָּה דְקִבִּיל בְּהָהוּא יוֹמָא
דִּילֵיהּ.

אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר
וְעַל דָּא מֹשֶׁה אָמַר, אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בְּקָר. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּלֹא
יַיְהִיב, וְלֹא יוֹזִיף יוֹמָא דָּא לַחֲבֵרֵיהּ, אֶלָּא
כָּל חַד וְחַד שְׁלִישׁ בְּלַחֲדוּדוֹ, בְּהָהוּא יוֹמָא

לְבַדּוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ, שֶׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם
בַּיּוֹם שֶׁל חֲבֵרוֹ.

משנים כִּף כָּל אוֹתָם (אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹם יוֹם
מִתְבָּרַךְ מֵאוֹתוֹ יוֹם עֲלִינוֹ, יוֹם הַשְּׂבִיעִי, וּמִתְבָּרְכִים כָּל שָׁשָׁה
הַיָּמִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, וְכָל יוֹם נוֹתֵן בַּיּוֹם שְׁלוֹ
מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁקָּבַל מֵאוֹתוֹ יוֹם עֲלִינוֹ, וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה,
אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר, שֶׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם בַּיּוֹם שֶׁלֹּא
שְׁלוֹ, וְכָל אוֹתָם) חֲמִשָּׁה יָמִים שׁוֹלֵטִים בַּיָּמִים
שְׁלֵהֶם, וְנִמְצָא בּוֹ מֵה שֶׁקָּבַלוּ, וּבַיּוֹם הַשְּׂשִׁי
נִמְצָא יוֹתֵר.

דִּילִיָּה. דְּהָא לָא שְׁלִיט יוֹמָא כְּיוֹמָא
דְּחֲבֵרִיָּה.

בְּגִינֵי כַּף, כָּל אֵינוֹן (נִ"א אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כָּל יוֹמָא
יּוֹמָא מִתְבָּרַךְ מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה יוֹמָא שְׂבִיעָאָה
וּמִתְבָּרְכוּ כָּל שִׁתָּא יוֹמִין כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי וְכָל יוֹמָא יְהִיב
כְּיוֹמָא דִּילִיָּה מֵהוּוּא בְּרָכָה דְקָבִיל מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה וְעַל
דָּא מֹשֶׁה אָמַר אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר דְּהָא לָא שְׁלִיט
יוֹמָא כְּיוֹמָא דְלָאוּ דִּילִיָּה וְכָל אֵינוֹן) **חֲמִשָּׁא יוֹמִין**
שְׁלִיטִין בְּיוֹמֵיהוֹ, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיהּ, מַה
דְּקָבִילוּ, וְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֲשַׁתַּכַּח בֵּיהּ
יְתִיר.

שמר שותפות

יהודי יקר!!!

בס"ד זכית להיות שתף במאמצי הגאולה וללמוד זוהר הקדוש "יחד שבטי ישראל", להגוי ידוע לך, שבשתי דקות לימוד זוהר ליום, אתה בן עולם הבא, וזוכה להיות מרואי פני המלך!

ברצוננו להגיע לכל יהודי ויהודי באשר הוא שם! וזהו בגדר הצלת נפשות ממש! וכך משתבח הקב"ה בכל יום!

בכמה שקלים ליום אתה נעשה שתף לרשב"י הקדוש, וזוכה לשמירה והגנה לך ולמשפחתך ובכל משלח ידך. בא והטח שכם, למפעל הקדוש שבלו לשם שמנים, לקרוב הגאולה ברחמים.

זכור המשיח בפתח!

וכל מי שיכנס בתוך תיבת ההצלה של הרשב"י, יזכה לסכת מגן! ולא יחוש ולא יפחד מהאויבים, מהטילים, ומכל מיני פגעים. הרנח כולו שלך, תן לרשב"י ותקבל פי אלה, בכרפת אלה המגן, מפעל הזוהר העולמי

אנא הושיטו ידיכם ומלאו את המופס המוצרף, ושלחו בפקס: 02-9951300 לתרומות בכרטיס אשראי: 054-8433385 ניתן לשלוח בפקס הנ"ל, שמות לתפלה וישועה: וכן אפשר להתפפל וללמוד זוהר הקדוש לעלו נשמות תזכו למצוות ולחיים טובים!

המשך "שמחת הזוהר" מעמוד קעב

נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המנין, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך ימחקו [כדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח], נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבוק ידים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (ספ"ה ט"ז נ"א ע"ב): תנו רבנן, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

עקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה

אמרו חז"ל, לא נתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י דברי הימים ב' לא ד) - ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח ט"ז ע"ב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון? שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל זה נקראו "דור דעה", והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. רואים מהזוהר הקדוש, שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

צריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (ח ט"א), כתב, שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה, ובאור הדברים, שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה (גם יז גימטריה "סוד").

בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידיים, כי אין לך עציה טובה מזו, לזכות לחיים טובים ומאשרים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש למענה אלוקים חיים, כלומר, שכל הטובות שאתה צריך זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאולה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה. - כולנו לשעורי תורה!!! כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

צריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו

ויהי רצון שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל חנונו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, כמו שהרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט), עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו ויבנה בית תפארתנו במהרה בימינו אמן.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק כ"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְקַהֵל - פְּקוּדֵי - נֶצְבִים - וַיֵּלֶךְ

קִדְשֵׁת הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחְלָלֶיהָ,

מִצְוֹת הַדְּלָקַת נֵרוֹת בְּכַנִּיסַת

הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלֶחַן מְנוּחָה

וּמִטָּה

פָּרָק כ"ב

מַעֲלַת מִכְבְּדֵי הַשַּׁבָּת קפג
 מַעֲלַת בִּשְׁת פָּנִים קפג
 אוֹי לוֹ לְמַחֲלֵל שַׁבָּת קפג
 נִרוֹת שַׁבָּת קפג
 סֵדֵר הַשְּׁלֶחַן הַמְּנוּרָה וְהַמָּטָה קפד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פָּרְקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פָּרְקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פָּרְקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

מעלת מכבדי השבת (תקוני זהר ב', א)

וְעוֹד אֵלַי דְּאוֹקְרִין שְׁבֻתוֹת וַיְמִים
טוֹבִים, אֲתָמֵר עֲלֵיהֶו לֹא תִקַּח
הָאֵם עַל הַבְּנִים, דְּעֵבְדִין עוֹבְדֵי דְבְנִין
עִם שְׁבֻת מְלַבְתָּא, וְעִם קוּדְשָׁא בְּרִיד
הוּא דְאִיהוּ יוֹם הַשְּׁבֻת, מֵאַן דְּקִיִּים בִּיה
(ישעיה נח יג) וְכַבְּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיד, הָאִי
אִיהוּ (שמות כ יב) כְּבֹד אֶת אֲבִיד וְאֶת אֲמִיד
וְגוֹמֵר.

מעלת מכבדי השבת

וְעוֹד, אֵלַי שְׁמוֹקְרִים שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים,
עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים,
שְׁעוֹשִׂים מַעֲשֵׂה שְׁל בְּנִים עִם שְׁבֻת הַמְּלַכָּה
וְעִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁהוּא יוֹם הַשְּׁבֻת.
מִי שְׁקִיִּים בּוֹ וְכַבְּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיד, זֶהוּ
כְּבֹד אֶת אֲבִיד וְאֶת אֲמִיד וְגו'.

מעלת בשת פנים (תקוני זהר ה', ב)

דְּרַגָּא תְּמִינָאָה בִּירְאָת יו', לְמַהוּ לִיה
בְּשֻׁת אַנְפִּין, מֵאַן דְּאִית לִיה בְּשֻׁת
אַנְפִּין דְּלֹא לְמַעֲבַד עֲבִירָה דְּאִתִּי לִידוּי
בְּגִין דְּחִילוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, כְּאֵלוֹ
בִּיה אֲתַבְּרִי עֲלֵמָא, וְבְּגִין דְּאִ בְּרַאשֵׁי"ת
יְר"א בְּשֻׁת, הֲרִי יְרָאָה עִם בְּשֻׁת כְּלָא
חַד, וְמֵאַן דְּלִית בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין אוֹקְמוּהוּ
מְאִרִי מִתְּנִיתִין בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמִדוּ רְגְלֵי
אַבוֹתָיו עַל הַר סִינִי.

מעלת בשת פנים

דְּרַגָּה שְׁמִינִית בִּירְאָת ה' - לְהִיּוֹת לוֹ בְּשֻׁת
פְּנִים. מִי שְׁיֵישׁ לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת
עֲבִירָה שְׁבָאָה לְיָדוֹ בְּגִלְל יְרָאָת הַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, כְּאֵלוֹ בּוֹ נְבָרָא הַעוֹלָם, וּמִשׁוּם
זֶה בְּרַאשֵׁי"ת יְר"א בְּשֻׁת, הֲרִי יְרָאָה עִם
בְּשֻׁת הַכֹּל אַחַד, וּמִי שְׁאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים,
פְּרָשׁוּהוּ בְּעַלֵי הַמְּשֻׁנָּה, בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמִדוּ
רְגְלֵי אַבוֹתָיו עַל הַר סִינִי.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹךְ בְּשֻׁת וְתַשְׁבַּח שְׁבֻת, וְהִינּוּ
בְּרַאשִׁית יְר"א שְׁבֻת, דְּלֹא
תַחֲלַל לִיה בְּפִרְהוּסָא, כְּכַר נֶשׁ דְּלֹאו
בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, וְוִי לִיה מֵאַן דְּמַחֲלַל
שְׁבֻת מְלַבְתָּא דְּאִיהִי קִדְשׁ לְמַעֲבַד לִיה
חוּל, דְּאוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין, כֹּל
הַמְּשֻׁתְמֵשׁ בְּתַגָּא חֲלָף, זֶה הַמְּשֻׁתְמֵשׁ
בְּמִי שְׁשׁוּנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׁכֹן בְּשֻׁת
מְלַבְתָּא.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹךְ בְּשֻׁת וְתַמְצָא שְׁבֻת, וְהִינּוּ בְּרַאשִׁית
יְר"א שְׁבֻת, שְׁלֹא תַחֲלַל אוֹתָהּ בְּפִרְהוּסָה,
כְּכֹן אָדָם שְׁאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. אוֹי לוֹ לְמִי
שְׁמַחֲלַל שְׁבֻת הַמְּלַכָּה, שְׁהִיא קִדְשׁ, לַעֲשׂוֹת
אוֹתָהּ חוּל, שְׁבִּאֲרוּהוּ בְּעַלֵי הַמְּשֻׁנָּה, כֹּל
הַמְּשֻׁתְמֵשׁ בְּכַתֵּר חֲלָף, זֶה הַמְּשֻׁתְמֵשׁ בְּמִי
שְׁשׁוּנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׁכֹן בְּשֻׁת הַמְּלַכָּה.

נרות שבת (תיקוני זהר ס"ט, ב)

וְצִרִיד אֲתַתָּא לְתַקְנָא שְׁרַגָּא בְּלִיל שְׁבֻת
לִימִינָא, וְאֲתַחֲשִׁיב לָהּ כְּאֵלוֹ
תַקְנָה מְנַרְתָּא כְּדָרוּם, וּפְתוּרָא כְּצָפוֹן,
וְעֲלֵיהֶו אֲתַמֵּר הַרוּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים,

נרות שבת

וְצִרִיכָהּ הָאִשָּׁה לְתַקְנָה גַּר בְּלִיל שְׁבֻת לִימִין,
וְנַחֲשֵׁב לָהּ כְּאֵלוֹ תַקְנָה מְנַרְתָּא בְּדָרוּם וְשְׁלַחֵן
בְּצָפוֹן, וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר הַרוּצָה לְהַחֲכִים
יְדָרִים, הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר צָפוֹן, וְהוּן שְׁכִינָה

עליונה ותחתונה, השכינה העליונה מנוחה לדרום, צריף לתקנה, משום ששם חכמה, ומשום זה הרוצה להחכים ידרים.

סדור השלחן המנוחה והמטה

ובאותו בית שמוצאים דירה זו מתקנת בסדור הזה, מנוחה בדרום ושלחן בצפון, ומטה בין צפון לדרום, אומרים המלאכים הללו שיורדים עם השכינה, שהיא הנשמה היתרה, אין זה מקום הדיוט של עם הארץ, אלא הן מקום של רצון בו מלפני יהו"ה.

השלחן צריף לתקנו לצפון, והשלחן היא שכינה התחתונה, שנאמר בה כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. מה זה זהב? זו גבורה, שנאמר בה מצפון זהב יאתה. ממשבצות זהב, שני עמודי אמת. מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנה אל העמוד האמצעי, שנאמר בו בני בכרי ישראל, ובבית שלא מתקנים התקונים הללו בליל שבת, האורחים אומרים, זו לא דירה של ישראל, שנאמר בה ושמו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם, לדרתם כתוב חסר, מלשון דירה, וכל התקונים הללו צריף לתקן בליל שבת, שהיא ממש אות ברית מילה.

הרוצה להעשיר יצפון, ואינון שכינתא עלאה ותתאה, שכינתא עלאה מנרתא לדרום, צריכא לאתקנא לה, בגין דתמן חכמה, ובגין דא הרוצה להחכים ידרים.

סדור השלחן המנוחה והמטה

ובההוא ביתא דאשכחין דירה דא מתקנא בהאי סדורא, מנרתא בדרום ושלחן בצפון ומטה בין צפון לדרום, אמרין אליו מלאכין דקא נחתין עם שכינתא דאיהי נשמה יתירה, לית דין אתר הדיוט דעם הארץ, אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם יהו"ה.

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי צפון, ופתורא איהי שכינתא תתאה, דאתמר בה (תהלים מה ד) כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, מאי זהב דא גבורה, דאתמר בה (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה, ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט, מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא דאמצעייתא, דאתמר ביה (שמות ד כב) בני בכורי ישראל, ובביתא דלאו אינון מתקנין אליו תקונין בליל שבת, אושפיון אמרין לאו איהי דא דירה דישאל, דאתמר בה (שם לא טו) ושמו בני ישראל את השבת, לעשות את השבת, לדרתם, לדרתם כתיב חסר, מלשון דירה, וכל אליו תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיהי ממש אות ברית מילה.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּקְרָא - הַאֲזִינּוּ

יְצֵאת הַשַּׁבָּת,

וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פרק כ"ג

צאת השבת.....קפז
 העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת...קפז
 עכוב בצאת השבת.....קפח
 הבדל ה.....קפח

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פז.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

צאת השבת (ח"א י, ב)

בִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֵתָא, כְּמָה חֵיילין ומשרין
פְּרָחין ומשטטין בְּעֵלְמָא, וְעַל דָּא
אַתְקֵן שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן עַל
עַמָּא קְדִישָׁא. לֹאן אַתְר מְשֻׁטְטִי בְּהֵוּא
לִילְיָא. כַּד נִפְקִי בְּבֵהִילוֹ וְחֻשְׁבִּין
לְשִׁלְטָאָה בְּעֵלְמָא עַל עַמָּא קְדִישָׁא
וְחֵמָאן לֹון בְּצִלוֹתָא וְאַמְרִין שִׁירְתָּא דָּא,
וּבְשִׁירוֹתָא מְבַדְּלִי בְּצִלוֹתָא וּמְבַדְּלִי עַל
הַכּוֹס, פְּרָחִי מִתְמָן וְאַזְלִי מְשֻׁטְטִי וּמְטָאן
לְגוֹ מַדְבְּרָא. רַחֲמֵנָא לְשִׁיזְבֹן מְנִייהו
וּמִסְטָרֵן בִּישָׂא.

צאת השבת

בִּיּוֹן שְׂיֻצָּאָה הַשְּׁבֵת, כְּמָה צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת
פּוֹרְחִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם, וְעַל כֵּן תְּקוּן
שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים שֶׁלֹא יִשְׁלֹטוּ עַל הָעָם
הַקְּדוֹשׁ. לְאִיזָה מְקוֹם מְשׁוֹטְטִים בְּלִילְיָה
הַהוּא? כְּשִׁיּוֹצְאִים בְּחַפְזוֹן וְחוֹשְׁבִים
לְשַׁלֵּט בְּעוֹלָם עַל הָעָם הַקְּדוֹשׁ, וְרוֹאִים
אוֹתָם בַּתְּפִלָּה וְאוֹמְרִים אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת,
וּבְרֵאשִׁית מְבַדְּלִים בַּתְּפִלָּה וּמְבַדְּלִים עַל
הַכּוֹס, פּוֹרְחִים מִשָּׁם וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים
וּמְגִיעִים לְתוֹךְ הַמַּדְבָּר. הַרְחֵמֵן וְצִילֵנוּ מִמֶּהֱ
וּמִהַצְדָּדִים הָרָעִים.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

(ח"א מ"ח, א)

בְּתֵר דְּאַתְבְּרִיאָו רִוְחִין (ד"א ל"ג אשפרו)
אַשְׁתָּאָרוּ אֲנָן רִוְחִין בְּתֵר רַחֲיִיא
דְּנוֹקְבָא דְּתֵהוּמָא רַבָּא לִילְיָא דְּשֵׁבֵתָא
וְיוֹמָא דְּשֵׁבֵתָא, בִּיּוֹן דְּנִפְק קְדוּשָׁתָא
דְּיוֹמָא וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ, נִפְקוּ לְעֵלְמָא
וְשֻׁטָּאן לְכָל סְטָרִין, וּבְעֵיָא עֵלְמָא
לְאַתְנַטְרָא מְנִייהו. דְּהָא כְּדִין כָּל סְטָר
שְׁמָא לֹא אַתְעָר, וְאַשָׁא דְּגִיהֶנֶם מְלֵהָטָא,
וְכָל אֲנָן דְּבִסְטָר שְׁמָא לֹא אֲזִילִין וְשֻׁטָּאן
בְּעֵלְמָא. וּבְעָאן לְאַתְלַבְּשָׁא בְּגוּפָא וְלֹא
יְכַלִּין. כְּדִין בְּעֵינָא לְאַסְתְּמָרָא מְנִייהו,
וְאַתְקִינוּ שִׁיר דְּפְגָעִים בְּכָל שַׁעְתָּא
דְּדַחִילוֹ דְּלֵהוֹן שְׂרִיא בְּעֵלְמָא.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

אַתְר שְׁנַבְּרָאוּ רִוְחוֹת [ד"א נְטִמְנָן], נִשְׁאָרוּ
אוֹתָם רִוְחוֹת אַתְר הָרַחֲמִים שֶׁל נֶקֶב תְּהוֹם
רַבָּה לַיַּל הַשְּׁבֵת וְיוֹם הַשְּׁבֵת. בִּיּוֹן שְׂיֻצָּאָה
קְדֻשַׁת הַיּוֹם וְלֹא הַשְּׁלֵמוֹ, יֵצְאוּ לְעוֹלָם
וּמְשׁוֹטְטִים לְכָל הַרִוְחוֹת, וְצָרִיךְ הָעוֹלָם
לְהַשְׁמֵר מִמֶּהֱ, שְׁהֲרִי אֲזַ מִתְעוֹרֵר כָּל צַד
שְׁמָאֵל, וְאַשׁ הַגִּיהֶנֶם לוֹהֵטָה, וְכָל אוֹתָם
שְׁבַצַּד שְׁמָאֵל הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם.
וְרוֹצִים לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּגוּף וְלֹא יְכוּלִים, וְאַז
צָרִיכִים לְהַשְׁמֵר מִמֶּהֱ, וְהַתְּקִינוּ שִׁיר שֶׁל
פְּגָעִים בְּכָל שַׁעָה שֶׁפָּחַד שֶׁלָּהֶם שְׂרוּי
בְּעוֹלָם.

(ח"ב ל"א, א)

וְעַל דָּא תִּנְיָנָן, חֵיבִין דְּגִיהֶנֶם, בְּשַׁעְתָּא
דְּעָאֵל שְׁבֵתָא, בְּלֵהוּ נִיחִין, וְאִית
לְהוּ (ס"א ח"ב) חִידוֹ, וְנִיחָא בְּשֵׁבֵתָא. בִּיּוֹן
דְּנִפְקִי שְׁבֵתָא, אִית לָן לְאַתְעָרָא חִידוֹ
עֵלְמָה עֵלְנָא, דְּנִשְׁתְּזִיב מֵהֵוּא עוֹנֵשָׂא

וְעַל זֶה שְׁנִינָן, רְשַׁעִי הַגִּיהֶנֶם, בְּשַׁעָה
שְׁנַכְנַסְתָּ שְׁבֵתָא, כְּלָם נַחִים, וְיֵשׁ לָהֶם (ח"ב)
שְׁמֻחָה וּמְנוּחָה בְּשֵׁבֵתָא. וְכִיּוֹן שְׂיֻצָּאָת שְׁבֵתָא,
יֵשׁ לָנוּ לְעוֹרֵר שְׁמֻחָה עֵלְיוֹנָה עֵלְיָנוּ כְּדִי
שְׁנַצְּצַל מֵאוֹתוֹ הָעֲנָשׁ שֶׁל הָרְשַׁעִים שְׁנַדוּנִים

מאותה שעה והלאה, ויש לנו להתעורר ולומר, (תהלים ז) ויהי נעם ה' אלהינו עלינו. זהו נעם עליון, (חרות) שמחת הכל. ועל זה, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

עפ"י בצאת השבת

בשיוצאת שבת, צריכים ישראל שלמטה להתעכב, שהרי הוא יום גדול עליון, (צריך להתעכב עליו) וביום הזה שורה עליו אורח גדול ונכבד, ומשום כך צריך להתעכב, להראות שלא דוחקים באורח הקדוש. א"ז פותחים ישראל ואומרים, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון וגו'. שתקונו יפה הוא בפליה הזה, כיון שהדין חוזר למקומו - מה שלא ראוי כשנכנסת שבת, כשהדין מסתלק ולא נמצא.

בשעה שפותחים ישראל ויהי נעם וסדר הקדשה, כל אותם רשעי הגיהנם פותחים ואומרים: **אשריכם ישראל, העם הקדוש. אשריכם הצדיקים השומרים את מצוות התורה. אוי לרשעים שלא זכו לשמור תורה.** א"ז דומ"ה מקדים, ומתעורר כרוז ואומר: (שם ט) ישוּבו רשעים לשאול כל גוים שכחי אלהים. וכל קבוצות הרעות הללו טורדות אותם בגיהנם, ואין מי שמרחם עליהם. **אשריהם כל שומרי השבת בעולם הזה, ומענגים את אותו הענג ששורה מלמעלה, כפי שאמרנו.**

הבדלה

הבדלה במוצאי שבת בין אותם ששולטים בימי החל לשבת. וכשיוצאת השבת, עולה מגיהנם צד אחד מעין הרעה [ס"א

דחיקיא, דאתדנו מההיא שעתא ולהלאה. ואית לן לאתערא ולימא, (תהלים ז) ויהי נעם יי' אלהינו עלינו. דא הוא נעם עלאה, (סידר) חידו דכלא. ועל דא, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

עפ"י בצאת השבת (ח"ב ר"ז, א)

כד נפק שבתא, צריכין ישראל דלתתא, לאעכבא, דהא יומא רבא עלאה איהו. (אצטריך לאתעכבא עליה) ובהאי יומא, אושפיזא רבא ויקרא, קא שריא עליה, בגין כד בעי לאתעכבא, לאתחזא דלא דחקין באושפיזא קדישא. כדן פתחי ישראל ואמרי, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון וגו', דתקונא שפירא איהו בהאי ליליא, כיון דדינא אתהדר לאתריה, מה דלא אתחזי כד עייל שבתא, דדינא אסתלק, ולא אשתכח.

בשעתא דפתחי ישראל ויהי נעם, וקדושתא דסדרא, כל אינון חייבין דגיהנם, פתחין ואמרי, זכאין אתון ישראל עמא קדישא, זכאין אתון צדיקיא, דנטרי פקודי אורייתא. ווי לון לחייביא, דלא זכו למיטר אורייתא, כדן דומ"ה קדים, וכרוזא אתער ואמר, (תהלים ט) ישוּבו רשעים לשאול כל גוים שכחי אלהים. וכל אלין חבילי טהירין, טרדין לון בגיהנם, ולית מאן דמרחם עליהון. זכאין אינון כל נטרי שבתא בהאי עלמא, וקא מענגי להווא ענג דשריא מלעילא, כדקאמרן.

הבדלה (ח"א י"ז, ב)

הבדלה במוצאי שבת בין אנן דשליטין ביומי חול לשבת. וכד נפיק שבת סלקא מגיהנם חד סטרא מעינא

משחית ממנה רע] שרופה לשלט בשעה שישאל אומרים (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו, ויצא מאותה דרגה שנקראת שמאל [שאל], ורופה להתערב בצרע של ישראל ולשלט על ישראל.

וישראל עושים מעשה בהדס וזין ואומרים הבדלה, ונפרד מהם, ומך אותו צד ונכנס למקומו בשאל, במקום שקרח ועדתו שם, שכתוב (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. והם לא יורדים לשם עד שעושים ישראל הבדלה מהם, שכתוב (שם) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה היא בשני, שהוא שמאל בראשית ורגז שמעורר השמאל במחלקת, עדין שלא שוכך במנוחה, ונברא בו גיהנם. אז נבראו כל אותם מלאכים שמקטרגים לרבונם למעלה, ואכלה אותם האש ונשרפו, וכו' כל שאר אלה שמתבטלים, ואין להם קיום ונאכלו באש. כמו זה קרח למטה, והכל כמו זה.

אחר שיוצאת שבת, צריך אדם להבדיל בין קדש לחל. למה? שהרי נתנה רשות לממנים שלמטה לשלט על העולם, ובכל מעשי העולם להראות יחוד במקום קדוש, בקדשה עליונה, ולהפריד למטה מיחוד העליון, ולברך על מאורי האש.

בישא (ס"א טס"דא ממנא בישא) דבעא לשלמאה בשעתא דאמרון ישראל (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו ונפיק מההוא דרגא דאקרי שמאלא (ר"א שאולה) ובעי לאתערבא בזרעא דישאל ולשלמאה עלייהו ישראל.

וישראל עבדי עובדא בהדס ובזין ואמרי הבדלה, ואתפרש מניהו, ומאידך ההוא סטרא ועאל לדוכתיה בשאל אתר דקרח וסיעתיה תמן דכתיב, (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. ואנון לא נחתי תמן עד דעבדי ישראל הבדלה מנהון דכתיב, (במדבר יט) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה בשני דאיהו שמאלא בשירותא ותוקפא ורוגזא דאתער שמאלא במחלוקת עד לא שכיד בנייהא ואתברי ביה גיהנם. כדון אתבריאו כל אנון מלאכים דקטרגי למאריהון לעילא ואכיל לון נורא ואתוקדו. וכן כל שאר אנון דמתבטלי ולית לון קיומא ואתאכלו בנורא. כגוונא דא קרח לתתא. וכלא כגוונא דא.

(ח"ב ר"ז, ג)

לבתר דנפיק שבתא, בעי בר נש לאפרשא, בין קדש לחול. אמאי דהא אתיהיב רשו לממן דלתתא לשלמאה על עלמא, ובכל עובדין דעלמא, לאחואה יחודא, באתה קדישא, בקדושה עלאה, ולאפרשא לתתא מיחודא עלאה, ולברכא על נהורא דאשא.

מְשׁוּם שֶׁכָּל הָאֲשִׁים הָאֲחֵרִים נִטְמְנוּ וְנִגְנְזוּ בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת, פָּרַט לֹאֵשׁ אַחַת שֶׁל קִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה שְׁנִגְלָתָה וְנִכְלָלָה בְּקִדְשַׁת הַשֶּׁבֶת. וְכִשְׁהָאֵשׁ הַזֹּאת מִתְגַּלָּה, כָּל יְתֵר הָאֲשׁוֹת נִטְמְנוֹת וְנִגְנְזוֹת לְפָנֶיהָ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא שֶׁל עֲקֵדַת יִצְחָק, שְׁלוֹהֶטֶת עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. מְשׁוּם כִּי צָרִיךְ לְבָרֵךְ עַל מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת לֹא צָרִיכָה אֵשׁ שֶׁל חַל, אֶלָּא אֵשׁ שֶׁל שֶׁבֶת, וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא אֵשׁ שְׁיֹצֵאת מֵאוֹתָהּ הָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה.

זֹזוּהִי אֵשׁ שְׁסוֹבֶלֶת אֵשׁ. וְכִינּוֹן שֶׁהָאֵשׁ הַזֹּאת שְׁיֹצֵאת מֵהָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה מִתְבָּרַכֶת בְּבִרְכַּת הָאוֹר, אֲזַי כָּל שְׂאֵר הָאֲשׁוֹת הָאֲחֵרוֹת יוֹצֵאוֹת וְנִתְמַנּוֹת בְּמִקוֹמָן, וְנִתְנַתֵּן לָהֶן רְשׁוֹת לְהֵאֲרִי.

בְּגִין דְּכָל אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן, אַתְּמַמְרוּ וְאַתְּגִנְיִזוּ בְּיוֹמָא דְשֶׁבֶתָא, בְּרֵ אֲשָׁא חַד דְּקְרוּשָׁה עֲלָאָה, דְאַתְּגִלְיָא וְאַתְּכְלִילָא בְּקְדוּשָׁא דְשֶׁבֶתָא. וְכַד הִיא אֲשָׁא אַתְּגִלְיָא, כָּל אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן אַתְּמַמְרוּ, וְאַתְּגִנְיִזוּ קַמִּיהָ. וְהִיא אֲשָׁא, אִיהִי דְעֻקִּידָה דְיִצְחָק, דְאַתְּלֶהטָא עַל גְּבֵי מִדְבָּחָא. בְּגִין כֵּךְ, בְּעֵי לְבָרְכָא עַל נְהוּרָא דְאֲשָׁא. וְהִיא אֲשָׁא, לֹא כְעֵי אֲשָׁא דְחוּל, אֶלָּא אֲשָׁא דְשֶׁבֶת, וְהִיא אֲשָׁא, אִיהוּ אֲשָׁא דְנִפְיָק מֵהוּוּא אֲשָׁא דְלַעִילָא.

וְדָא אִיהוּ אֲשָׁא דְסְבִיל אֲשָׁא. וְכִינּוֹן דְהִיא אֲשָׁא דְנִפְיָק מֵאֲשָׁא דְלַעִילָא אַתְּבָרְכָא בְּכִרְכָּה דְנְהוּרָא, כְּדִין כָּל שְׂאֵר אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן נִפְקִין, וְאַתְּמַנּוּן בְּדוּכְתֵיהוּן, וְאַתְיִיהִיב לֹון רְשׁוֹתָא לְאַנְהָרָא.

הִינֵךְ מְעוּנֵינוּן לְהַקְדִישׁ

דְּקָה בְּיוֹם ?

לְקַרְא זֶהַר הַקְּדוּשׁ

הַהוֹדְעָה הַזֹּאת נִקְטָבָה בְּשִׁבְלֶךְ!!!

כִּאֵן נִימְנוּ לְהַשִּׁיג בְּחִינָם סִפְרֵי זֶהַר לְכָל הַמְעוּנֵינוּן לְהַקְדִישׁ דְּקָה בְּיוֹם לְקַרְא זֶהַר הַקְּדוּשׁ, כָּל יוֹם אַתָּה לּוֹמֵד זֶהַר וּמְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים (זֶהַר דָּף קכ"ד).

כְּשִׁיבוֹא מְשִׁיחַ יֹאמֵר עֲלֵיךְ:
 "בְּזִכְרוֹתְךָ הִגַּעְתִּי!
 לֵךְ יֵשׁ חֵלֶק בְּגֵאלַת הָעָם".

בֵּית שִׁמְשׁ: 0548-436784, יְרוּשָׁלַיִם: 02-6255789
 בֵּת יֵם: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
 בְּמֵרְכָז: 09-8323442, בְּצַפּוֹן: 054-9788564, בְּדֵרוֹם: 08-6108608

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

צו - וְזוֹאת הַבְּרָכָה

סֵדֶר הַהַבְדָּלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פֶּרֶק כ"ד

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ..... קצג
 כְּפֹיף הָאֶצְבָּעוֹת לְפָנֵי הָאֵשׁ..... קצג
 בּוֹרֵא מְאוּרֵי הָאֵשׁ..... קצג
 הָאֶצְבָּעוֹת..... קצד
 בְּשָׂמִים..... קצה
 הַרִיחַ הוּא קִיָּם הַנֶּפֶשׁ..... קצו
 תּוֹרַת הַזֶּהַר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ..... קצז
 הַזֶּהַר זֶהַר מְכַרִּיז וְאוֹמֵר..... קצח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: זְפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: זְפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: זְפִים קמא-קצח.

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ

בְּהֵיחָא שְׁעָתָא דְקָא מְבָרְכִין עַל אִשָּׁא, אֲזִדְמָנן אַרְבַּע רְתִיכִין, אַרְבַּע מִשְׁרִיזִין לְתַתָּא, לְאַנְהָרָא מַהֲהוּא אִשָּׁא מְבָרְכָא, וְאִינוּן אַקְרוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין כֵּךְ, בְּעֵינֵן לְאַכְפְּיָא אַרְבַּע אֲצַבְעָאן דִּידָא דִּמְיִנָא, וְלֹאנְהָרָא לֹון מְגוּ הַהוּא נְהוּרָא דְשֶׁרְגָא דְמַתְבְּרָכָא.

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁמְבָרְכִים עַל הָאֵשׁ, מְזַדְמָנֹות אַרְבַּע מְרַכְבוֹת, אַרְבַּע מַחְנוֹת לְמִטָּה, לְהַאִיר מְאוֹתָהּ אֵשׁ מְבָרְכָתָּ, וְהֵם נִקְרְאִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ. מִשּׁוּם כֵּךְ צְרִיךְ לְכַפֵּף אַרְבַּע אֲצַבְעוֹת שֶׁל יַד יְמִין, וְלְהַאִיר לָהֶם מִתּוֹךְ אוֹתוֹ אוֹר הַנֵּר שְׁמַתְבְּרָךְ.

כַּפּוּף הָאֲצַבְעוֹת לַפְּנֵי הָאֵשׁ

וְאִינוּן אֲצַבְעָאן, רְמֹז לְאִינוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, דְנִהִירֵי וְשִׁלְטֵי מַהֲהוּא נְהוּרָא דְשֶׁרְגָא דְמַתְבְּרָכָא. וּבְגִין דְאִינוּן דְרַגְזִין לְתַתָּא, כֵּד אַחֲזִיז בְּרֵשׁ אֲצַבְעָאן קָמִי הַהוּא נְהוּרָא דְשֶׁרְגָא, בְּעֵי לְאַכְפְּיָא לֹון קָמִיָּה, בְּגִין דְהַהוּא נְהוּרָא שֶׁלְטָא עַלְיָהּ, וְאִינוּן נְהָרִין מְנִיָּה.

כַּפּוּף הָאֲצַבְעוֹת לַפְּנֵי הָאֵשׁ

וְאוֹתָנָן אֲצַבְעוֹת רְמֹז לְאוֹתָם מְאוּרֵי הָאֵשׁ שְׁמְאִירִים וְשׁוֹלְטִים מְאוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל הַנֵּר שְׁמַתְבְּרָךְ. וּמִשּׁוּם שֶׁהֵן דְרַגּוֹת שְׁלֵמִטָּה, כְּשֶׁמְרָאָה אָדָם הָאֲצַבְעוֹת לַפְּנֵי אוֹתוֹ אוֹר הַנֵּר, צְרִיךְ לְכַפֵּפֵם לַפְּנִי, מִשּׁוּם שְׁאוֹתוֹ אוֹר שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, וְהֵם מְאִירִים מִמֶּנּוּ.

בְּשֶׁאֵר בְּרַכָּאן בְּעֵינֵן לְזַקְפָּא לֹון

לְאַצְבְּעָאן, בְּגִין לְאַחֲזֹאָה קַדְשָׁה עֲלָאָה, דְדַרְגִין עֲלָאִין, דְשִׁלְטִין עַל כֻּלָּא, דְשִׁמְא קַדִּישָׁא אַתְעֵטֵר בְּהוּ וְאַתְקַדְשׁ בְּהוּ, וְאַתְבְּרַכְן כְּלֵהוּ דְרַגְזִין כַּחֲדָא, וְנִהָרִין מְגוּ בּוּצִינָא עֲלָאָה דְכֻלָּא, וּבְגִין כֵּךְ בְּעֵינֵן לְזַקְפָּא לֹון לְעֵילָא. וְהַכָּא בְּעֵינֵן לְאַכְפְּיָא אֲצַבְעָאן קָמִי שֶׁרְגָא, בְּגִין לְאַחֲזֹאָה דְרַגְזִין דְלְתַתָּא, דְנִהָרִין מְגוּ בּוּצִינָא דְלְעֵילָא, וּמַהֲכָא שִׁלְטִין וְנִהָרִין מְנִיָּה, וְאִינוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ.

בְּשֶׁאֵר הַבְּרָכוֹת צְרִיךְ לְזַקֵּף אֶת הָאֲצַבְעוֹת כְּדֵי לְהִרְאוֹת קַדְשָׁה עֲלִיזָנָה שֶׁל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיזוֹת שְׁשׁוֹלְטוֹת עַל הַכֹּל, שֶׁהֵשֵׁם הַקְּדוֹשׁ הַתְּעֵטֵר בְּהוּ וְהַתְּקַדְּשׁ בְּהוּ, וְכֹל הַדְּרָגוֹת מִתְבְּרָכוֹת כְּאֶחָד, וּמְאִירִים מִתּוֹךְ הַמְּנוּרָה הָעֲלִיזָנָה שֶׁל הַכֹּל, וּמִשּׁוּם כֵּךְ צְרִיכִים לְזַקֵּפֵם לְמַעְלָה. וְכֹאן צְרִיךְ לְכוּפֵף אֶת הָאֲצַבְעוֹת לַפְּנֵי הַנֵּר כְּדֵי לְהִרְאוֹת אֶת הַדְּרָגוֹת שְׁלֵמִטָּה שְׁמְאִירִים מִתּוֹךְ הַמְּאוֹר הָעֲלִיזוֹן, וּמִכָּאן שׁוֹלְטִים וּמְאִירִים מִמֶּנּוּ, וְהֵם מְאוּרֵי הָאֵשׁ.

בוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ

בְּכֹל יוֹמָא אֲנֵן מְבָרְכִין מְאוּרֵי אוֹר, דְאִינוּן נְהוּרִין עֲלָאִין, דְקַיִימֵן בְּהַהוּא אוֹר קַדְמָאָה, וְאַתְבְּרַכְן כְּלֵהוּ דְרַגְזִין, וְנִהָרִין כְּחֲדָא, מְגוּ בּוּצִינָא

בוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ

בְּכֹל יוֹם אֲנֵנוּ מְבָרְכִים מְאוּרֵי אוֹר, שֶׁהֵם אוֹרוֹת עֲלִיזָנִים שְׁעוֹמְדִים בְּאוֹתוֹ אוֹר רְאִשׁוֹן, וְכֹל הַדְּרָגוֹת מִתְבְּרָכוֹת וּמְאִירוֹת כְּלָן כְּאַחַת מִתּוֹךְ הַמְּאוֹר הָעֲלִיזוֹן, וְאֵלָה

נְקַרְאִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּמְשׁוּם הַסּוּד הַזֶּה מְבָרְכִים בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִם תֵּאמַר, לָמָּה בּוֹרָא, וְלֹא אוֹמְרִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ, הוֹאִיל וּמְאוּרִים מְאוּתָהּ הָאֵשׁ, מְאוּתָהּ מְנוּרָה מְבָרְכֶת? אֲלָא, כִּיּוֹן שְׁנִכְנַסְתָּ שְׁבֵת, כָּל אוֹתוֹ הַדְּרָגוֹת שְׁלִמְטָה וְכָל אוֹתָם שְׁמְאוּרִים וְשׁוֹלְטִים, כְּלָם נִכְנַסִּים וְנִכְלָלִים בְּנֵר הַזֶּה, וְנִטְמָנִים וְנִגְנָזִים וְנִשְׁמָרִים בּוֹ וְלֹא נִרְאִים בּוֹ, אֲלָא רַק אוֹתָהּ נִקְדָּה לְבַדָּה, וְכֵלָם נִטְמָנוּ בְּתוֹכָהּ בְּכָל יוֹם הַשְּׁבֵת.

כִּיּוֹן שִׁיּוֹצֵאת הַשְּׁבֵת, הוּא מוֹצִיא אוֹתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּאִלוֹ נִבְרְאוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְכֵלָם יֵצְאוּ וְנִבְרְאוּ כְּמִקְדָּם וְהִתְמַנּוּ עַל מְקוֹמָם לְשֵׁלֵט, וְאִז הֵנֵר הַזֶּה מִתְבָּרַךְ, וְנִכְנְעִים לְפָנָיו לְהֵאִיר. כִּיּוֹן שְׁמְאוּרִים, אִז הֵם מִתְמַנְּנִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל מְקוֹמוֹ.

כְּמוֹ זֶה אוֹתָן דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁנִקְרְאוֹת מְאוּרֵי אוֹר, שׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם וּמְאוּרֹת מִתּוֹךְ הַמְּאוֹר הָעֲלִיוֹן. בְּשְׁעָה שִׁיּוֹרֵד הַלֵּילָה, אוֹתוֹ מְאוֹר עֲלִיוֹן כּוֹנֵס אוֹתָם וּמְכַנֵּס אוֹתָם לְתוֹכוֹ עַד שְׁמְאוּרֵי הַיּוֹם. כִּיּוֹן שִׁישְׁרָאֵל מְבָרְכִים עַל הָאוֹר בְּיוֹם, אִז מוֹצִיא אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת הָאוֹר, וְלִכֵּן מְבָרְכִים יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת וְלֹא אוֹמְרִים בּוֹרָא (אֲלָא יוֹצֵר). וְכֵאן בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ, מְשׁוּם אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שְׁלִמְטָה.

סוד האצבעות

וְהַכֹּל הוּא סוּד הָאֲצָבָעוֹת, בְּהֵן רְמוּזוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת. הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת נוֹדְעוֹת בְּזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת לְמַעְלָה, וּבְזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת

עֲלֵאָה. וְהֵנִי אֶקְרוֹן מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּבְגִינֵי רְזָא דְא, מְבָרְכִין בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִי תִימָא, אִמְאֵי בּוֹרָא, וְלֹא אֶמְרוּ מְאוּרֵי מְאוּרֵי הָאֵשׁ. הוֹאִיל וְקָא נְהָרִין מְהֵהוּ אֵשׁ, מְהֵהוּ בּוֹצִינָא מְבָרְכָא. אֲלָא כִּיּוֹן דְּעָאל שְׁבֵתָא, כָּל אֵינּוֹן דְּרִגִין דְּלִתְמָא, וְכָל אֵינּוֹן דְּנְהָרִין וְשִׁלְטִין, כְּלָהוּ עָאלִין וְאִתְכְּלִילוּ בְּהַאי שְׁרָגָא, וְאִתְטְמְרוּ וְאִתְגְּנִיזוּ, וְאִתְנַטְרוּ בֵּיהּ, וְלֹא יִתְחַזּוּן בֵּיהּ, אֲלָא הֵהִיא נְקוּדָה בְּלַחוּדָהּ, וְכִלְהוּ אִתְטְמְרוּ בְּגוּוּה, כָּל יוֹמָא דְשְׁבֵתָא. כִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֵתָא, אִפִּיק לּוֹן לְכָל חַד וְחַד, כְּאִילוּ הֵהִיא שְׁעָתָא אִתְבְּרִיאוּ, וְנִפְקוּ כְּלָהוּ וְאִתְבְּרִיאוּ כְּמִלְקַדְמִין, וְאִתְמַנְּיאוּ עַל דּוּכְתִיּהוּ לְשִׁלְטָאָה כְּדִין אִתְבְּרְכָא הַאי שְׁרָגָא, וְאִתְכְּפִיין קַמִּיהּ, לְאַנְהָרָא. כִּיּוֹן דְּנְהָרִין כְּדִין אִתְמַנְּנוּ כָּל חַד וְחַד עַל דּוּכְתִיּהּ. **כְּגוּוֹנָא** דְא, אֵינּוֹן דְּרִגִין עֲלֵאִין, דְּאֶקְרוֹן מְאוּרֵי אוֹר, שְׁלִטִין בִּימְמָא, וְנְהָרִין מְגוּ בּוֹצִינָא עֲלֵאָה. בְּשְׁעָתָא דְרַמְשׁ לִילֵיא, הֵהוּא בּוֹצִינָא עֲלֵאָה כְּנִישׁ לּוֹן, וְאֵעִיל לּוֹן בְּגוּוּיָה, עַד דְּנְהִיר יְמִמָא. כִּיּוֹן דְּמְבָרְכִין יִשְׂרָאֵל עַל נְהוּרָא בִּימְמָא, כְּדִין אִפִּיק לּוֹן בְּשִׁלְיָמוֹ דְּנְהוּרָא. וְעַל דְּא מְבָרְכִין יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת, וְלֹא אֶמְרֵי בּוֹרָא, (ס"א אֲלָא יוֹצֵר) וְהֵכָא בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין דְּאֵינּוֹן דְּרִגִין לְתִמָּא.

סוד האצבעות

וְכֹלָא אִיהוּ רְזָא דְאֲצָבָעָאן, בְּהוּ רְמוּזֵי דְרִגִין עֲלֵאִין, וְדְרִגִין תְּחִתּוֹנִין. דְּרִגִין עֲלֵאִין אִשְׁתְּמוּדְעָאן, בְּזִקִּיפּוֹ דְאֲצָבָעָאן לְעִילָא. וּבְזִקִּיפּוֹ דְאֲצָבָעָאן, אִתְבְּרְכִין דְרִגִין עֲלֵאִין, וְדְרִגִין תְּחִתּוֹנִין כְּחַדָּא.

התחנות כִּאֲחֵד, וּבְהִנְמַכַּת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכִים לְהַאִיר הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת לְבָדוֹ. וְהַסּוּד הַזֶּה, הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת. וְהָאֲצָבָעוֹת לְבָדוֹ לְפָנִים. הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת הֵם פְּנִים אַחֲרוֹת שְׂצָרִיכוֹת לְהַאִיר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, וְאוֹתָם פְּנִים שְׂנֻקְרָאִים אַחֲרֵים. הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, אֵלּוּ הֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים הַמְּכַסִּים. וְסוּד זֶה - (שְׁמוֹת לֵג) וְרָאִית אֶת אַחֲרֵי. אֵלֶּה אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת לְאַחֲרוֹ בְּצְפָרְנֵיהֶן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֵלֶּה הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, שֶׁהֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים.

וּבְשִׁמְבֻרְכִים עַל הַנֵּר, צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֶת אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצְפָרְנִים, לְקַבֵּל אוֹר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַנֵּר, וְאֵת פְּנִים הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיךְ לְכַפּוֹת (לְהִרְאוֹת) אוֹתָן שֶׁיֵּאִירוּ מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, שֶׁהֵרִי אֵינֶן מְאִירוֹת אֶלָּא מִתּוֹךְ הַנֵּר הַעֲלִיּוֹן שֶׁלְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ, שֶׁהוּא טְמִיר וְגִנּוּז וְשֶׁלֹּא נִגְלָה כָּלֵל. וְאֵינֶן מְאִירוֹת מִתּוֹךְ נֵר שְׂגֻלוֹי כָּלֵל. מִשּׁוֹם כִּי צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֶת אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצְפָרְנִים, וְאֵת פְּנִים הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיךְ לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַנֵּר הַזֶּה. טְמִירוֹת הֵן, וּבִסְתֵר הֵן מְאִירוֹת. פְּנִימִיּוֹת הֵן, וּמְפִימִיִּים מְאִירוֹת. עֲלִיוֹנוֹת הֵן, וּמְעֲלִיוֹנִים הֵן מְאִירוֹת. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׁרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בְּשִׁמִּים

וְצָרִיךְ לְהִרְיֵחַ בְּבִשְׂמִים כְּשִׁיּוֹצֵאת שַׁבָּת עַל שֶׁהִסְתַּלְקָה אוֹתָהּ רוּחַ, וּנְפֹשׁ הָאָדָם נִשְׁאָר תַּעֲרָמָה תַּמְשַׁתְּנִית (בְּבִקְעִים) מִשּׁוֹם אוֹתוֹ סְלוּק שֶׁהִסְתַּלְקָה הַרוּחַ מִמֶּנּוּ, וְהֵרִי פְּרִשׁוּהָ.

וּבְמֵאִיכוֹ דְאֲצָבָעָאן, אֶתְבָּרְכֵן לְאַנְהָרָא דְרַגְיָן תַּמְאִין לְחוֹדְיֵיהוּ. וְרִזָּא דָא, טוּפְרֵי דְאַחֲרֵי אֲצָבָעָאן. וְאֲצָבָעָאן לְחוֹדְיֵיהוּ לְגוֹ. טוּפְרֵי דְאַחֲרֵי אֲצָבָעָאן, אֵינּוֹן אֲנִפִּין אַחֲרֵינִין, דְאֲצָטְרִיכוֹ לְאַנְהָרָא מִגּוֹ הַהוּא שְׂרָגָא, וְאֵינּוֹן אֲנִפִּין דְאֶקְרוּן אַחֲרֵיִים. אֲצָבָעָאן לְגוֹ בְּלֹא טוּפְרֵין, אֵלּוּן אֵינּוֹן אֲנִפִּין פְּנִימָאן אֶתְכַסְיִין. וְרִזָּא דָא, (שְׁמוֹת לֵג) וְרָאִית אֶת אַחֲרֵי. אֵלּוּן אַחֲרֵי, אֲצָבָעָאן, לְאַחֲרוֹא כְּטוּפְרֵיהוֹן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֵלּוּן אֲצָבָעָאן לְגוֹ, בְּלֹא טוּפְרֵין, דְאֵינּוֹן אֲנִפִּין פְּנִימָאִין.

וְכִד מְבָרְכִינֵן עַל שְׂרָגָא, כְּעֵי לְאַחֲזָאָה אַחֲרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרֵין, לְאַתְנַהָרָא מִגּוֹ הַהוּא שְׂרָגָא, וּפְנִימָאֵי דְאֲצָבָעָאן, לֹא אֲצָטְרִיכוֹ לְאַכְפִּיא (כ"א) לִזְנוּן לְאַתְנַהָרָא מִגּוֹ הַהוּא שְׂרָגָא. דְהָא אֵינּוֹן לֹא נַהֲרִין, אֵלָּא מִגּוֹ שְׂרָגָא עֲלָאָה דְלַעֲלִיא לְעִילָא, דְאֵיהִי טְמִירָא וְגִנּוּזָא דְלֹא אֶתְגַּלְיָא כָּלֵל. וְאֵינּוֹן לֹא נַהֲרִין מִגּוֹ שְׂרָגָא דְאַתְגַּלְיָא כָּלֵל, בְּגִין כִּי כְּעֵי לְאַחֲזָאָה אַחֲרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרֵין. וּפְנִימָאֵי דְאֲצָבָעָאן, לֹא כְּעֵי לְאַחֲזָאָה כְּמֵי הָאֵי שְׂרָגָא. טְמִירִין אֵינּוֹן, וּבְטְמִירוֹ אֶתְנַהֲרִין. פְּנִימָאִין אֵינּוֹן, וּמְפִימָאָה אֶתְנַהֲרִין. עֲלֵאִין אֵינּוֹן, וּמְעֲלָאָה אֶתְנַהֲרִין. זְכֵאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי.

בְּשִׁמִּים

וּכְעֵי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, כִּד נִפִּיק שַׁבָּתָא, עַל דְאֶסְתַּלַּק הַהוּא רוּחָא, וְנִפְשָׁא דְכַר נִשְׁ אֶשְׁתַּאֲרַת בְּעֶרְטוּלָא. (ס"א אֶשְׁתַּנִּית בְּגִרְטוּפָא) בְּגִין הַהוּא סְלִיקוּ, דְאֶסְתַּלַּק רוּחָא מִנְיָה וְהָא אוּקְמוּהָ.

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיֵּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבָל תָּא חַיִּי, רִיחָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגִין דְּאִיהוּ מְלַח דְּאֵעִיל לְנַפְשָׁא, וְלֹא לְגוּפָא.

(ח"ב ר"ח, ב)

בְּגִין דָּא כַד נִפְק שְׁבֻתָּא, בְּעֵי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, לְאִתְיֻשְׁבָּא נַפְשִׁיהּ בְּהֵהוּא רִיחָא, עַל הֵהוּא רִיחָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא דְאַסְתֵּלֶק מִיְנָה. וְהֵהוּא רִיחָא מְעֲלִיא דְבוֹסְמִין אִיהוּ הַדָּס. דְּהָא קִיּוּמָא דְאִתֵּר קַדִּישָׁא דְנִשְׁמַתִּין נִפְקִין מִיְנָה, הַדָּס אִיהוּ. וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגוּוּנָא דְלַעִילָא, לְאִתְקִיּוּמָא מֵהֵהוּא עַרְטוּלָא דְאִשְׁתַּאֲרַת.

כַּד נִפְק שְׁבֻתָּא, אִתְלַבֵּשׁ אָדָם, בְּאִינוּן לְבוּשֵׁין דְּגִנְתָּא דְּעַדֵּן דְּאַרְעָא, דְּסִלְקִין רִיחֵין וְבוֹסְמִין, לְקִיּוּמָא נַפְשִׁיהּ, עַל הֵהוּא רוּחָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה יִקְרָא דְאַסְתֵּלֶק מִיְנָה. וְהַדָּס אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא וְדָאִי. בְּגוּוּנָא עֲלָאָה, דְּאִתְקִיּוּמָא קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא.

(תיקוני זוהר י"א, א)

וּבְגִין דָּא מָאן דְּלֹא נָטִיר בְּרִית אִתְדָּן בְּחַבּוּט הַקָּבֵר בְּהֵהוּא עֲפָרָא, וְאֵלִין אִינוּן דְּגוּפָא דְּלֵהוּן אִינוּן לֹוֹן קָבֵר בְּחַיִּיהוּן, דְּדַחְקִין לֹוֹן שְׁעֵתָא בְּכָל יוּמָא, וּבְמִלְאָכָא דְּלֵהוּן דְּאִתְבַּקַּע דְּמָא בְּצַפְרֵינֵיהוּן, וּבְגִין דָּא תְּקִינוּ לְאַחְזָאָה צַפְרָנִים בְּהַבְדֵּלָה, דְּהוּא אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים, דְּהוּוּ נְהָרִין כְּעַנְגֵי כְּבוֹד. וְאִיהוּ בְּהַבְדֵּלָה מִיְנֵיהוּ, (בראשית גז) וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם מִיְנֵיהוּ, בְּגוּפָא וְנִשְׁמַתָּא

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיֵּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבָל תָּא חַיִּי, רִיחָא הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְבָר שְׂנֵאֵן לְנַפְשׁ וְלֹא לְגוּף.

מִשּׁוּם כִּף, כְּשִׁיּוּצֵאֵת שְׁבֻתָּא, צָרִיךְ לְהַרִיחַ בְּבִשְׂמִים לְיֻשֵׁב אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹתוֹ רִיחַ עַל אוֹתוֹ רִיחַ עֲלִיוֹן קְדוֹשׁ שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וְאוֹתוֹ רִיחַ הַמַּעֲלָה שֶׁבְּבִשְׂמִים הוּא הַדָּס, שֶׁהָרִי קִיּוּם הַמְּקוּם הַקְּדוֹשׁ שֶׁמִּמֶּנּוּ יוּצֵאֹת הַנִּשְׁמֹת הוּא הַדָּס. וְזֶהוּ קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ כְּמוֹ שֶׁלְמַעֲלָה, כְּדִי לְהַתְקִים מֵאוֹתָהּ הַתְּעַרְטוּלוֹת שֶׁנִּשְׁאָרָה.

כְּשִׁיּוּצֵאֵת הַשְּׁבֻתָּא, הַתְּלַבֵּשׁ אָדָם בְּאוֹתָם לְבוּשֵׁי גוּ עַדוֹן שֶׁל הָאָרֶץ שֶׁמַּעֲלִים רִיחַ וּבִשְׂמִים, לְקִים אֶת הַנֶּפֶשׁ עַל אוֹתָהּ רוּחַ קְדוֹשָׁה עֲלִיוֹנָה נְכַבְּדָה שֶׁהִסְתַּלַּקָה מִמֶּנּוּ. וְהַדָּס הוּא וְדָאִי קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, כְּדָגְמָא עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִתְקַיְמָה קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ.

וּמִשּׁוּם זֶה, מִי שֶׁלֹּא שׁוֹמֵר הַבְּרִית, נִדוֹן בְּחַבּוּט הַקָּבֵר בְּאוֹתוֹ עֲפָר, וְאֵלִין הֵם שְׂגוּפִים הוּא קָבֵר לָהֶם בְּחַיִּיהֶם, שֶׁדוֹחְקִים לָהֶם אֶת הַשְּׁעָה בְּכָל יוֹם, וּבְמִלְאָכְתָּם מִתְבַּקַּע דָּם בְּצַפְרֵינֵיהֶם, וּמִשּׁוּם זֶה תְּקִינוּ לְהַרְאוֹת הַצַּפְרָנִים בְּהַבְדֵּלָה, שֶׁהִיָּה אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים שֶׁהִיוּ מְאִירִים כְּמוֹ עַנְגֵי כְּבוֹד, וְהוּא בְּהַבְדֵּלָה מֵהֶם. וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם - מֵהֶם, בְּגוּפֵיהֶם וְנִשְׁמַתָּה רוּחֵיהֶם וְנַפְשָׁם, עִרְמָם מִכַּתְנֹת אוֹר, שֶׁהֵם מְאֹרְרֵי הָאֵשׁ, וּמִשּׁוּם

שְׁבַשְׁבַת נִרְאָה לָהֶם בְּהַדְלָקַת נֵר שַׁבָּת
בְּשֵׁתֵי פְתִילוֹת אֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת יַעֲבֹרוּ
מֵהֶם, תִּקְנֶנּוּ לִזְמַר בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת הַבְּדֵלָה
בְּאֵשׁ.

וְרוּחָא וּנְפָשָׁא, עֲרוּמִים מִכְתָּנוֹת אוֹר,
דְּאִינְנֵן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וּבְגִין דְּבִשְׁבַת
אֲתַחֲזֵא לֹזֵן בְּאֲדֻלְקַת שְׂרָגָא דְשַׁבָּת
בְּתַרִּין פְתִילוֹת דְּאֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת
יַתְעַבְרוּן מִנֵּיהּוּ, תִּקְיִנוּ לְמִימַר בְּמוֹצָאֵי
שַׁבָּת הַבְּדֵלָה בְּאֵשׁ.

מפעל הזוהר העולמי "קול הרשב"י"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל
בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי - הודעה משמחת לכלל ישראל

תורת הזוהר בלשון הקודש

שמעו ותחי נפשכם!

לימוד וסיום כל "הזוהר הקדוש" בשלוש שנים!!!

היום אם בקולו תשמעו, ובוזוהר תקראו, קול הטילים לא תשמעו, את המשיח תראו. על די שילמדו זוהר הקדוש עם פירוש 24 שעות ביום יהיה הזו שנת הגאולה

דקות בכל יום ולגמור את כל ספר הזוהר בשלוש שנים. כל אב יכול להושיב את בניו מגיל שידועים לקרוא, וישמעו ויקראו כל יום 20 דקות יחד עם הדיסק, ובכך תוך שלש שנים יעשו סיום לכל הזוהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י ז"ע: אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוּן: כְּשִׁיחֶיָה קְרוּב לִימֹת הַמְּשִׁיחַ אֶפְלוּ נַעֲרִים שְׁבַע עֶלְפִים לְמַצָּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֲכָמָה וְלַדַּעַת עַל יְדֵי קִצְיָם וְחֻשְׁבֹּנוֹת, וְנִאוּתוֹ הַזֶּמֶן יִתְגַּלֶּה לְכָל (זוהר הקדוש פְּרָשְׁת וַיְרָא דף ק"ח).
התכנית מתנהלת על ידי "מפעל הזוהר העולמי", מיסודו של כ"ק האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גרוס שליט"א בשיתוף עם המגיד שיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א.
הדיסקים ניתן להשיג בעז"ה אצל מגיד השיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א, טלפון: 054-4577956
וב"מפעל הזוהר העולמי".
כל השיעורים ניתן לשמוע גם בטלפון "קול הרשב"י" 0722-990055 ובטלפון "קול הזוהר": 0722-990044, וכן ניתן להשיג כל ספרי הזוהר"ק ב"מפעל הזוהר העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8 בית שמש. טל: 0548436784 / פקס: 02-9951300

ברוך שהחיינו וקיימנו לזמן הזה לגמור הפרוייקט העולמי הגדול, את השיעורי הזוהר בלשון הקודש מיוחד למלמדים, לילדים, זקנים עם נערים, - כל ספר הזוהר הקדוש:
תורת הזוהר הקדוש 780 שיעורים - תיקוני זוהר 125 שיעורים - זוהר חדש 157 שיעורים - ס"ה 1062 שיעורים ב-50 דיסקים, ב-50 דיסקים אתה רוכש את כל תורת הזוהר הקדוש, כל הזוהר שיש בעולם. יכולים לשמוע בבית בדרכים.
תכנית עולמית ללימוד ולסיום זוהר הקדוש בלשון הקודש, בשלוש שנים, בשמיעת סידרת דיסקים, בלשון קלה ונעימה.
הסדרה מחולקת לחמישים דיסקים, כל שיעור באורך 20 דקות, כל דיסק כיל 30 שיעורים ובסך הכול 1062 דיסקים (אלף ששים ושתים) שיעורים. בכך יהיה ניתן בקלות לשמוע ולסיים כל הזוהר הקדוש אף בדרכים ובנסיעה, וכד'.
מעתה כל בית המדרש גם כשארן להם מגיד שיעור יכולים ללמוד יחד את סדר הזוהר המחולק לשלוש שנים מתוך הסט החדש הנדפס בעשרה כרכים עם ביאור בצד, (סט של 10 כרכים מסובסד 130 ש"ח) ובאותו זמן לשמוע [בדיסק] את השיעור במשך 20

לימוד ושמעו בוזהר כל רגע, למנוע חבלי משיח וכל פגע, כהבטחת משה רבנו לרשב"י, ובדא יפקון מגלותא. מהיום, כי ילך קטן מגיל 7 יכול לגמור את כל ספר הזוהר הקדוש [פעמיים לפני חבר מצוה] ולזכות להיות אחד מבני עלייה מרואי פני המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשרי יולדתו!!! גם יזכה ששלך המשיח יראה באצבעו ויאמר "בזכותך הגעת".

ניתן ללמוד מתוך הזוהר הקדוש שיצא כעת לאור (חודש טבת תשע"א) ב-10 כרכים מחולק לשלוש שנים. (ניתן לקבל במפעל הזוהר העולמי, וגם אצל "מלכות דוד" רחוב השומר 74 בני ברק במחיר מסובסד, וכן במוקדים - ממפורסם ב"ערכת של שעה").

בואו ונקיים את התקנה של הצדיק הקדוש המקובל רבי יצחק אלפיה לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְכַהֲבַטַחַת הַרְשָׁב" (ישא קכד): דְּבִדָּא יַפְקֹון מִן גְּלוּתָא וּגְבַרְתָּמִי. בסיום הזוהר יחולקו חינם ספרים "זוהר השבת", "זוהר חק לישראל", ועוד הרבה ספרים על הזוהר הקדוש
כל הילדים המתחילים ללמוד את סדרי הזוהר אחרי 30 יום יקבל כבר מתנה הסט הראשון זוהר השבת 5 כרכים ו זוהר חק לישראל 5 כרכים.

כל אחד שמתחיל ללמוד נא לשלוח לנו בפקס, כדי להכין את הספרים, כי המספר מוצמם, וכל הקודם זוכה. מפעל הזוהר העולמי, סניף לפרטים ולהצטרפות: 0548-436784 - פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל: 0548-436784

הזוהר וזוהר
מכריז ואומר
הלומד וחוזר
מרויח וקוצר

מהפכת הזוהר העולמי יוצאת לדרך!

לומדים קטעים נבחרים מחלק א' של סט "זוהר השַׁבָּת", ונבחנו ומקבלים סט "זוהר השַׁבָּת" מחלק לפרשיות השבוע, מיחד ל"שלחן שַׁבָּת", עם דיסק של דרשות התעוררות על לימוד הזוהר הקדוש.

במתנה

ביצד?

- 1** יש לשלוח פקס עם פרטים מלאים [שם, כתבת, וטלפון] למספר 153-3616-8526
- 2** אנחנו נשלח לך את המבחן. **3** בגמר המבחן תפקסס אותו לפקס הנ"ל.
- 4** בוחן מיחד מטעם "מפעל הזוהר" יבדק את המבחן. **ותקבל את המתנה.**

המצטיינים יזכו לפרסים בספרים.

לפרטים והזמנת מבחנים, טל: **0542-214-449**

כל יהודי יכול לזכות בסיט של זוהר השַׁבָּת! בחנם!

כל רגע של לימוד הזוהר הקדוש יקר מאוד בעיני ה'.
כל רגע של לימוד, מצייל את עם ישראל בפרטיות ובכלליות מגזרות קשות.
יהודי יקר, פמה כח ועצמה חבויים בך!
כל העולם תלוי בלימוד שלך, אל תרפה ידי, הזמן קצר והמלאכה מרבה,
בוא והצטרף לקבוצה שתוליך את כל העולם לשלום,
בוא ושב בצלו של הרשב"י הקדוש.

מתן שכרו בצידו, הרשב"י יושב ולומד עמו